

НОРА РОБЪРТС СВЕЩЕНИ ГРЕХОВЕ

Част 1 от „Федерални детективи“

Превод от английски: Виктория Петрова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Петнадесети август. Още един горещ ден с небе, скрито зад пелерината от мараня. Нямаше нито пухкави бели облаци, нито приятен ветрец, а само плътен влажен слой, в който човек можеше да се изгуби.

Прогнозите за времето от новините в шест и в единадесет часа мрачно обещаваха още горещи дни. В дългите лениви последни дни на лятото във Вашингтон се говореше предимно за жегата, която властваше безмилостно вече втора седмица.

Сенатът беше във ваканция до септември и животът на Капитол Хил^[1] течеше вяло. Президентът се разхлаждаше в Кемп Дейвид, за да събере сили за предстоящата си обиколка из Европа. Без ежедневното стълпотворение от политици Вашингтон се бе превърнал в град на туристи и амбулантни търговци. Пред Смитсънския университет играеха някаква пантомима и там се бе струпала тълпа от потни хора. Те се бяха събрали не толкова от любов към изкуството, колкото за малко отдих. Мержелееха се красиви летни рокли, а деца хленчеха за сладолед.

Млади и стари се стичаха към парка „Рок Рийк“ и използваха сянката и водата за спасение от жегата. Безалкохолните напитки се консумираха с литри. Макар и по-незабележимо, бирата и виното се поглъщаха в същото количество. Щом охраната на парка се появеше, бутилките изчезваха на мига. По време на пикниците и излетите хората бършеха потта си, поглъщаха сандвичи и наблюдаваха малчуганите с памперси, които щипукаха по тревата. Майките викаха на децата да стоят далеч от водата, да не се приближават до пътя и да не вземат клечки и камъни от земята. Както винаги, музиката от портативните радиоприемници беше предизвикателно силна — диджеите ги наричаха „горещи линии“ и съобщаваха за високи температури.

Малки групички от ученици се събираха в парка — едни седяха на скалите над потока и обсъждаха съдбините на света, а други се бяха излегнали на тревата, тъй като се интересуваха повече от тена си.

Онези, които можеха да отделят известно време и бензин, бяха избягали на плажа или в планината. Няколко колежани намираха сили да хвърлят фризби, бяха само по къси гащета и показваха еднакво загорелите си тела.

Симпатична млада художничка седеше под едно дърво и небрежно рисуваше. След няколко безуспешни опита да привлече вниманието ѝ към бицепсите си, над които бе работил половин година, единият от играчите реши да действа по-явно. Фризбито тупна върху скицника ѝ. Когато момичето раздражено вдигна глава, той вече тичаше към нея. Усмиваше се виновно с надеждата да я умилостиви.

— Извинете. Изплъзна ми се.

След като отметна своята дълга тъмна коса назад, художничката му върна фризбито.

— Няма нищо. — Тя се зае отново със своето занимание и повече не го удостои с поглед.

Но младежът не се отказваше. Застана от едната ѝ страна и се загледа в рисунката ѝ. Познанията му за изкуството бяха изключително слаби, но той реши да ѝ направи комплимент.

— Хей, това е страхотно. Къде учите?

Схващайки намеренията му, момичето му направи знак да се махне от главата ѝ, но после го погледна и долови усмивката му. Въпреки нахалството си, той ѝ се стори симпатичен.

— В Джорджтаун.

— Сериозно? Аз също. Право.

Нетърпеливият му партньор извика от другия край на поляната.

— Род? Ще пийнем ли по една бира, или не?

— Често ли идвате тук? — попита Род, без да обръща внимание на приятеля си. Художничката имаше най-големите кафяви очи, които някога бе виждал.

— От време на време.

— Защо не сме...

— Род, ела. Хайде да вървим за бира.

Род погледна своя изпотен възпълен приятел, след което отново се вторачи в нетрепващите кафяви очи на художничката. Нито следа от дяволитост.

— Ще дойда след малко, Пийт — извика той в отговор и небрежно хвърли фризбито, което полетя нависоко.

— Свършихте ли с играта? — попита художничката, наблюдавайки полета на фризбито.

Той се засмя и я погали по косата.

— Зависи.

Пийт изруга и хукна след диска. Току-що бе платил шест долара за него. След като едва не се спъна в едно куче, той затича надолу по хълма с надеждата, че фризбито няма да падне в потока. Кожените му сандали бяха доста скъпи. Ядосано изруга, тъй като дискът закръжи над водата, удари се в едно дърво и се заби в близките храсти. Плувнал в пот, Пийт мислеше за бирата, която го очакваше, и разтвори клоните, за да си проправи път.

Сърцето му спря, а кръвта забуча в главата му. Преди да успее да си поеме дъх, за да извика, обядът от пържени картофи и два сандвича излезе през устата му.

Фризбито бе паднало на половин метър от края на потока. Новият червен диск лежеше доволно върху една безжизнена бяла ръка, която сякаш му го подаваше.

Това беше трупът на Карла Джонсън — двадесет и три годишна студентка по актьорско майсторство и сервитьорка на почасова работа. Преди около дванадесет или петнадесет часа е била удушена със свещеническо амито^[2]. Бяло и поръбено със златен ширит.

Детектив Бен Парис се облегна на бюрото си, след като приключи с писмения рапорт за убийството на Джонсън. Бе напечатал сведенията на пишеща машина, използвайки двупръстната система със светкавична бързина. Но фактите продължаваха да го тормозят. Никакви следи от сексуално насилие или явен обир. Портмонето ѝ, съдържащо двадесет долара и седемдесет и шест цента и кредитна карта, лежеше под нея. Един пръстен с камък от опал, който би струвал около петдесет долара, все още беше на пръста ѝ. Никакъв мотив, никакви заподозрени. Нищо.

Бен и неговият партньор бяха прекарвали следобеда в разговор със семейството на жертвата. Неприятна работа, мислеше си той. Необходима, но неприятна. А и получаваха все едни и същи отговори. Карла желаела да стане актриса. Учението изпълвало целия ѝ живот. Срещала се с момчета, но нямала сериозен приятел — била е

прекалено отдадена на една амбиция, която никога нямаше да постигне.

Бен отново прегледа рапорта си и се вторачи в оръжието на убийството. Свещеническото шалче. До него бяха намерили закарфичена бележка. Самият той бе коленичил до жертвата преди няколко часа, за да я разчете.

Греховете ѝ са опростени.

„Амин“ — промърмори Бен и въздъхна дълбоко.

Беше минало един часа през нощта в началото на втората седмица на септември, когато Барбара Клейтън прекоси моравата пред катедралата във Вашингтон. Въздухът беше топъл, звездите светеха ярко, но тя нямаше настроение да им се наслаждава. Барбара вървеше и недоволно мърмореше. Сутринта щеше да нареди добре оня автомонтьор с физиономия на пор. Нагласил бил предавката на колата като нова! Какъв мошеник! Добре че живееше само на няколко пресечки оттук. Щеше да ѝ се наложи да хване автобуса, за да отиде на работа. Оня противен и оплескан с грес кучи син щеше да си плати. Един метеор се пръсна и започна да се спуска, описвайки ярка дъга на небето. Но Барбара дори не забеляза това.

Не го забеляза и мъжът, който я наблюдаваше. Той знаеше, че тя ще се появи. Нали му бе наредено да я чака? Дори сега главата му щеше да се пръсне от силния натиск на Гласа. Бе избран да носи бремето и славата.

„Господ да бъде с теб!“ — прошепна той, след което силно стисна гладкия шал в ръцете си.

Когато изпълни задачата си, той почувства изгарящия го прилив на сила. Слабините му щяха да се пръснат. Кръвта му пееше. Беше пречистен. Както и тя. Бавно и нежно докосна той с палец челото, устните и гърдата ѝ, правейки кръст. Доста бързо беше опростил греховете ѝ. Гласът го бе предупредил, че много хора няма да разберат свящото му дело.

След като остави трупа ѝ в тъмнината, той се отдалечи, а очите му блестяха от сълзи на радост и лудост.

— Журналистите не ни оставят на мира за това убийство. — Капитан Харис стовари юмрука си върху вестника, разтворен на бюрото му. — Целият проклет град се е паникьосал. Само да разбере кой е информирал пресата за тая свещеническа мръсотия...

Той млъкна и се сви. Рядко му се случваше да загуби самообладание. Независимо че седеше зад бюро, беше доста добро ченге, помисли си той. Но един добър полицай никога не избухваше. За да спечели време, капитанът сгъна вестника, като междуременно оглеждаше полицаите в стаята. Дяволски кадърни са, призна си Харис. Иначе нямаше да ги търпи.

Бен Парис седеше от едната страна на бюрото и си играеше с пластмасовото преспание. Харис го познаваше много добре и знаеше, че Бен обича да прави нещо с ръцете си, когато размишлява. Беше млад, но закален с десет години работа в полицията. Кораво ченге, макар и не много изпълнителен. Напълно беше заслужил двете си почетни грамоти за проявена храброст. Когато положението не беше много напечено, Харис дори се забавляваше от мисълта, че Бен прилича на цивилен детектив, създаден от холивудските сценаристи — със слабо лице, як, тъмен и жилав. Имаше гъста и нетрадиционно дълга коса, която все пак беше подстригана в един от онези малки луксозни фризьорски салони в Джорджтаун. От светлозелените му очи не убягваше нищо важно.

Пред него седеше партньорът на Бен — Ед Джаксън, който беше опънал краката си напред. Със своите два метра и сто и петнайсет килограма той обикновено всяваше страх у заподозрените. Дали заради каприз или нарочно, Ед беше пуснал брада, която беше рижа като къдрокосата грива на главата му. Сините му очи излъчваха топлина. От петдесет метра със своя служебен пистолет можеше да направи дупка в орела на монетата от двадесет и пет цента.

Харис бутна вестника настрана, но не седна.

— Какво знаем?

Бен прехвърли преспанието от едната си ръка в другата и го остави на масата.

— Двете жертви си приличат само във фигурите и косите. Не са приятелки и не се движат в едни и същи компании. Имаш подробно досие на Карла Джонсън. Барбара Клейтън е работила в магазин за дрехи, разведена е, няма деца. Семейството ѝ живее в Мериленд, работници са. Допреди три месеца е имала доста сериозен приятел. Скъсали са, тъй като той се преместил в Лос Анджелис. Проучваме го, но изглежда чист.

Бен бръкна в джоба си за цигара и погледна партньора си.

— Това е шестата — весело подхвърли Ед. — Бен се опитва да ги намали под кутия на ден — обясни и сам взе рапорта.

— Клейтън е прекарала вечерта в един бар в Уисконсин. Излязла е с приятел от работата си. Приятелят ѝ твърди, че Клейтън си е тръгнала към един часа през нощта. Открихме колата ѝ на няколко пресечки от мястото на убийството. Беше развалена — изглежда, имала е проблеми с предавката. Очевидно е решила да се прибере пеша у дома. Апартаментът ѝ се намира само на половин миля оттам.

— Единственото общо нещо между жертвите е, че и двете са руси бели жени. — Бен дръпна яко от цигарата, изчака дима да достигне до дробовете му, след което бавно го изпусна. — Сега и двете са мъртви.

Приема го тежко, защото е в неговия район, помисли си Харис.

— Какво ще кажете за свещеническото шалче — оръжието, с което е извършено престъплението?

— Амитото — уточни Бен. — Не беше трудно да го разберем. Нашият човек използва най-доброто — коприна.

— Не го е взел от града — продължи Ед. — Поне не и през изминалата година. Проверихме във всеки църковен магазин, във всяка църква. Натъкнахме се на три магазина в Ню Ингленд, които продават такива.

— Бележките са написани на хартия, която може да се купи от всеки евтин универсален магазин — добави Бен. — Не можем да разберем нищо от тях.

— С други думи не разполагате с нищо.

— Както и да го завъртим — Бен отново дръпна от цигарата, — все не разполагаме с нищо.

Харис изглежда мълчаливо мъжете. Искаше му се Бен да беше сложил вратовръзка, а Ед да си бе подстригал малко брадата, но това

си беше тяхна работа. Бяха най-добрите му служители. Със своя естествен чар и с безгрижността си Бен беше хитър като лисица, а мозъкът му — остър като бръснач. Джаксън беше педантичен и изпълнителен като стара мома. За него всеки случай приличаше на картинна мозайка и той никога не се изморяваше да нарежда отделните парчета.

Харис подуши дима от цигарата на Бен и си припомни, че е оставил пушенето за свое добро.

— Върнете се и разговаряйте отново с всички. Искам информация за бившето гадже на Клейтън и списъка на купувачите от църковните магазини. — Отново погледна към вестника. — Искам да заловим този престъпник.

— Отчето — измърмори Бен, докато разчиташе заглавието. — Пресата обича да дава имена на психопатите.

— И много място — добави Харис. — Хайде да го свалим от заглавията и да го пъхнем зад решетките.

Замаяна след дългата нощ, прекарана в ровене из книгите, доктор Тереза Корт пиеше кафе и преглеждаше „Вашингтон Поуст“. Бе изминала цяла седмица от второто убийство, но Отчето, както го наричаше пресата, все още беше център на внимание. Тя не смяташе, че написаното за него е най-доброто начало на деня ѝ, но той я интересуваше от професионална гледна точка. Не беше застрахована срещу смъртта на двете жени, но бе свикнала да се запознава с факти и диагнози. Животът ѝ беше посветен на това.

В професионален аспект животът ѝ бе окупиран от проблеми, болки и недоволства. За да компенсира това, тя поддържаше личния си живот организиран и обикновен. Израснала сред разкош и получила добро образование, Тереза приемаше графиката от Матис^[3], окачена на стената, и бакаровия кристал за даденост. Предпочиташе изчистените линии и пастелните цветове, но от време на време се улавяше, че харесва и по-екстравагантни неща, като абстрактната живопис и арогантните цветове на масата. Осъзнаваше нуждата си както от грубото, така и от нежното, и беше доволна. Едно от най-хубавите ѝ качества бе, че никога не се оплакваше.

Кафето вече беше изстинало, затова тя го побутна настрана. След малко остави и вестника. Искаше ѝ се да знае повече неща за убиеца и жертвите и да разполага с всички подробности. Тогава си спомни онази стара поговорка, в която се казваше, че човек трябва да внимава какво си пожелава, защото може да го получи. Погледна часовника си и стана от масата. Нямаше време да размишлява за някаква си статия от вестника. Очакваха я пациенти.

Градовете в източните щати са най-красиви през есента. Лятото е горещо, зимата ги прави застинали и мрачни, докато есента им придава пъстрота и достойнство.

В два часа през една хладна октомврийска нощ Бен Парис се оказа изведнъж напълно разсънен. Нямаше смисъл да се чуди какво е прекъснало интересния му сън за три блондинки и го бе разбудило. Стана от леглото, отиде гол до шкафа и извади цигарите си. Двадесет и втора, наум преброи Бен.

Запали и изчака познатият горчив вкус да изпълни устата му, преди да отиде в кухнята, за да си направи кафе. Включи флуоресцентната лампа на печката и внимателно се огледа за хлебарки. Нищо не притичваше покрай ъглите и фугите. Запали газта под кафеварката и си помисли, че отровата за хлебарки продължава да действа. Посегна да вземе една чаша, като междувременно избута настрана пощата от последните два дни, която все още не беше отворил.

На фона на ярката кухненска светлина лицето му изглеждаше сурово, дори страшно. Но това се дължеше на убийството, за което мислеше в момента. Беше отпуснал стройното си тяло, което щеше да изглежда прекалено слабо, ако не бяха леко издутите мускули.

Кафето не му действаше. Когато мозъкът му се събудеше, тялото следваше примера му. Беше се тренирал при безконечните полицейски патрули.

Една мършава пепелявокафява котка скочи на масата и се загледа в Бен, докато той отпиваше от кафето и пушеше. Забелязвайки, че е разсеян, тя се отказа от надеждата да получи чинийка с мляко посред нощ, излегна се и започна да се мие.

Не бяха напреднали в издирването на убиеца от деня, в който откриха първия труп. Щом попаднеха на следа, която им се струваше свързана със случая, тя се оказваше погрешна още след първите навъртени километри за проверката ѝ. Задънена улица, помисли си Бен. Кръгла нула.

Разбира се, само за един месец имаше пет самопризнания. Всички бяха от умопомрачени типове, които жадуваха за слава. Двадесет и шест дни след второто убийство и още не бяха стигнали доникъде. Бен съзнаваше, че с всеки изминал ден следата става все по-неуловима. С отслабването на интереса на пресата към този случай хората започнаха да се отпускат. Това не му харесваше. Като запали от фаса си още една цигара, Бен се замисли за затишието, което обикновено предшестваше буря. Загледа се навън в хладната нощ, осветена от полумесеца, и се замисли.

Заведението на Дъг се намирало само на пет мили от апартамента на Бен. В малкия клуб вече беше тъмно. Музикантите си бяха отишли и разлятото питие се забърсваше. Франси Бауърс излезе през задния вход и облече пуловера си. Краката я боляха. След шест часа на десетсантиметрови токчета пръстите в маратонките ѝ бяха изтръпнали. Все пак бакшишите си заслужаваха мъките. Работата на сервитьорка в бар изискваше от една жена да стои цял ден на крак, но ако краката ѝ бяха хубави — каквито бяха нейните — бакшишите се сипеха непрекъснато.

Още няколко вечери като тази, помисли си тя, и можеше да плати в брой за онзи малък фолксваген. Повече никакво тъпкане в автобуса. Така си представяше рая.

Изведнъж сладка болка проряза извивката на стъпалото ѝ. Изтръпвайки, Франси погледна към малката уличка. Тя щеше да ѝ спести четвърт миля. Но беше тъмна, Франси направи още две крачки по осветената улица и се отказа. Тъмно или не, тя нямаше намерение да извърви и крачка повече, отколкото трябваше.

Той беше чакал дълго време. Но беше сигурен. Гласът го бе предупредил, че една от заблудените души приближава. Тя вървеше бързо към него, сякаш беше нетърпелива да получи опрощение. Дни

наред се бе молил за нея, за прочистването на душата ѝ. Сега моментът на опрощение бе настъпил. Той беше просто изпълнителят.

Бученето в главата му започна и спираловидно заслиза надолу по тялото му. Усети прилив на сила. Той се молеше в сянката, докато тя мина покрай него.

Действаше бързо, защото беше милостив. Когато шалчето се омота около врата ѝ, тя успя само да ахне, преди то да се стегне. Франси се задуши и издаде кратък гърлен вик. Обзета от внезапен ужас, тя изпусна платнената си чанта и с две ръце се вкопчи в шалчето.

Понякога, когато се чувстваше много силен, той ги оставяше да си отидат бързо. Но злото в нея беше голямо и го предизвикваше. Пръстите ѝ дръпнаха коприната, после се вкопчиха силно в ръкавиците му. Когато Франси го ритна, той я вдигна от земята, но тя продължаваше да се съпротивлява. Единият ѝ крак се удари в една консервена кутия, която издрънча. Шумът отекна в главата му и той едва се сдържа да не изкрещи.

В този момент младата жена се отпусна безжизнено и сълзите по лицето му изсъхнаха от есенния повей. Внимателно я постави на тротоара и опрости греховете ѝ на древния език. След като закарфичи бележката на пуловера ѝ, той я благослови.

Тя почиваше в мир. Също като него — поне засега.

— Няма смисъл да ни убиваш, за да стигнем там. — Гласът на Ед прозвуча спокойно, когато мустангът на Бен зави със сто мили в час. — Вече е мъртва.

Бен смени на по-ниска скорост и взе следващия десен завой.

— Точно ти разби последната ми кола. *Моята* последна кола — добави без много злоба. — Беше само на сто и петдесет хиляди километра.

— Бясно преследване — измърмори Ед.

Мустангът подскочи от една дупка, с което напомни на Бен да прегледа амортизьорите.

— Но не те убих.

— Натъртвания и наранявания. — Преминавайки на жълто, Бен превключи на трета. — Много натъртвания и наранявания.

Ед си спомни и се усмихна.

— Но ги пипнахме, нали?

— Бяха в безсъзнание. — Гумите изсвириха, когато Бен спря колата на тротоара и пъкна ключовете в джоба си. — И се наложи да ми направят пет шева на ръката.

— Мамка му! — Прозявайки се, Ед се измъкна от колата и застана на тротоара.

Зората току-що бе пукнала и утрото беше доста хладно, но наоколо вече се стичаха хора. Сгушен в сакото си и жаден за кафе, Бен разбута любопитната тълпа, за да си проправи път към заградената с въже уличка.

— Здравей, Слай! — след като поздрави полицейския фотограф, Бен погледна третата жертва.

Според него тя беше между двадесет и шест и двадесет и осем години. Пуловерът ѝ беше от евтина полиестерна прежда, а маратонките ѝ бяха износени и почти изцяло изтъркани. Носеше висящи позлатени обици. На лицето ѝ имаше силен грим, който не подходеше на евтиния пуловер и джинсите ѝ.

След като запали втората си цигара за деня, Бен изслуша показанията на униформения полицаи до него.

— Някакъв бездомник я е открил. Качихме го в една патрулна кола, за да изтрезнее. Изглежда, тършувал е из боклука, когато е попаднал на нея. От страх хукнал да бяга и без малко да го блъсна с колата си.

Бен кимна и се загледа в красиво написаната бележка, закарфичена на пуловера ѝ. Изведнъж изпита силно раздражение и гняв, но те бързо отстъпиха място на примирението му. Ед се наведе и вдигна голямата платнена чанта, която беше паднала на земята. Няколко автобусни билета се разпиляха от нея.

Предстоеше им дълъг ден.

Шест часа по-късно влязоха в районния полицейски участък. Отдел „Убийства“ не беше мръсен и запуснат като отдела за борба с организираната престъпност, но съвсем не бе чист и подреден като участъците в предградията. Преди две години стените бяха боядисани в бежово — характерен цвят за жилищните кооперации, както смяташе Бен. Плочите на пода запарваха през лятото и държаха студено през

зимата. Въпреки усърдието на чистачите, които търкаха с боров разтвор и бърсалки за прах, стаите винаги миришеха на застоял цигарен дим, на утайка от смляно кафе и на остра пот. Все пак през пролетта бяха възложили на един от следователите да купи няколко саксии с цветя, за да украсят с тях первазите на прозорците. Цветята не бяха изсъхнали, но не бяха и цъфнали.

Бен мина покрай едно бюро и кимна на детектив Лу Родерик, който печаташе някакъв рапорт. Той работеше по възложените му случаи с методичност, присъща на общински данъчен инспектор.

— Харис иска да те види — каза му Лу и без да вдигне глава, успя да му предаде съчувствието си. — Току-що се върна от среща с кмета. Освен това мисля, че и Лоуенщайн получи съобщение за теб.

— Благодаря. — Бен погледна сникърса на бюрото на Родерик. — Хей, Лу...

— Откажи се. — Родерик продължи да печата рапорта, без да наруши ритъма си.

— Край с колегиалното отношение — измърмори Бен и се запъти към Лоуенщайн.

Тя изобщо не прилича на Родерик, помисли си Бен. Работеше на приливи и отливи и се чувстваше по-удобно на улицата, отколкото пред пишещата машина. Бен уважаваше прецизността на Лу, но за помощник би предпочел Лоуенщайн, чиито строги костюми и елегантни рокли не можеха да скрият факта, че тя има най-хубавите крака в отдела. Бен им хвърли бегъл поглед и седна на единия край на бюрото ѝ. Много жалко, че е омъжена, помисли си той.

Прелиствайки разсеяно листовете ѝ, Бен я изчака да свърши с телефонния разговор.

— Как е, Лоуенщайн?

— Устройството за изхвърляне на боклука е повредено и водопроводчикът иска триста долара, но това няма значение, тъй като съпругът ми ще го оправи. — Сложи нов лист в машината си. — Така ще ни струва само два пъти повече. Ами при теб как е? — Перна ръката му, за да не вземе пепсито ѝ на бюрото. — Попадна ли на нещо ново за нашия свещеник?

— Само на един труп. — Дори и да изпитваше горчивина, гласът му не я издаде. — Ходила ли си в бара на Дъг, долу, до канала?

— Не съм свободна като теб, Парис.

Той изсумтя леко и взе дебелия чаша, в която Лоуенщайн държеше моливите си.

— Работила е като сервитьорка там. На двадесет и седем години е.

— Няма смисъл да го вземаш толкова присърце — промърмори тя и му подаде пепсито, тъй като забеляза изражението на лицето му. Всеки би взел такова нещо присърце. — Харис иска да ви види двамата с Ед.

— Да, знам. — Отпи голяма глътка от кутията, оставяйки захарта и кофеина да нахлуят в храносмилателната му система. — Някакво съобщение за мен?

— А, да. — Подсмивайки се дяволито, тя затършува из листовите на бюрото, докато най-накрая намери бележката. — Бъни се обади. — Когато високият дълбок глас не предизвика бурна реакция от негова страна, тя го изгледа лукаво и му подаде листчето със съобщението. — Интересува се по кое време ще я вземеш. Има страхотен глас, Парис.

Бен пхна бележката в джоба си и се засмя.

— Наистина е страхотна, Лоуенщайн, но бих я зарязал на минутата, ако пожелаеш да изневериш на съпруга си.

Когато той тръгна, без да ѝ върне пепсито, тя се засмя и отново започна да пише на машината.

— Ще продават апартамента, в който живея. — Ед остави слушалката на телефона и тръгна с Бен към офиса на Харис. — Петдесет хиляди. Исусе.

— Водопроводната му инсталация не я бива. — Бен изпи останалото пепси и хвърли кутията в най-близкото кошче.

— Така е. При теб има ли свободни апартаменти?

— При нас никой не напуска жилището си, освен ако не умре.

През широкия стъклен прозорец на офиса на Харис те видяха, че капитанът стои до бюрото си и разговаря по телефона. За петдесет и седем годишен мъж, прекарал последните десет години зад бюро, той се поддържаше в добра форма. Имаше прекалено силна воля, за да напълнее. Първият му брак се бе провалил заради работата му, а вторият — заради пиенето. Харис се беше отказал от алкохола и брака

и сега работата заместваше и двете. Някои от подчинените му не го харесваха, но всички го уважаваха. Харис предпочиташе тези отношения. Когато спря погледа си на двамата партньори, той им даде знак да влязат при него.

— Искам лабораторните изследвания преди пет часа. Ако на пуловера ѝ има дори пращинка, държа да знам откъде е дошла. Свършете си работата. Дайте ми информация, за да мога да свърша и аз своята работа. — След като затвори телефона, той отиде до котлончето и си наля кафе. След пет години въздържание все още би предпочел да си пийне уиски. — Разкажете ми за Франси Бауърс.

— Работила е като сервитьорка при Дъг почти цяла година. Миналия ноември се е преместила от Вирджиния във Вашингтон. Живяла е сама в един апартамент в Северозападния район. — Ед намести едрото си тяло и погледна в бележника си. — Омъжвала се е два пъти, но и двата ѝ брака не са траели повече от година. Проверяваме и двамата ѝ бивши съпрузи. Работела е нощем и е спяла през деня, затова съседите ѝ не я познават добре. Приключила е работа в един след полунощ. Изглежда, минала е направо през малката уличка, за да стигне до автобусната спирка. Няма собствена кола.

— Никой не е чул нищо — добави Ед. — Нито е видял нещо.

— Разпитайте отново — лаконично отбеляза Харис. — И намерете някой свидетел. Нещо ново за жертва номер едно?

Бен не обичаше жертвите да бъдат номерирани и пъкна ръце в джобовете си.

— Приятелят на Карла Джонсън е в Лос Анджелис, получил е малка роля в някакъв телевизионен сериал. Чист е. Изглежда, скарала се е с друг студент в деня преди убийството. Свидетели твърдят, че кавгата е била голяма.

— Той си призна — продължи Ед. — Вероятно са излизали няколко пъти, но тя не е искала да продължат връзката си.

— Алиби?

— Твърди, че се е напил и е хванал някаква първокурсничка. — Бен сви рамене и седна на страничната облегалка на стола. — Те са сгодени. Можем да го призовем на разпит отново, но и двамата се съмняваме той да има нещо общо с убийството. Няма никаква връзка с Клейтън или Бауърс. При проверката разбрахме, че е типично

американско момче от едрата буржоазия. Получил е добро възпитание. По-вероятно е Ед да е психопат, отколкото това колежанче.

— Благодаря, партньоре.

— Добре, но все пак го проверете отново. Как се казва?

— Робърт Лорънс Дорс. Кара „Хонда Сивик“ и носи ризи с висока яка. — Бен извади цигара. — И бели мокасина без чорапи.

— Родерик ще го доведе.

— Почакай малко...

— Назначавам специална група за разследването на този случай — обясни Харис, прекъсвайки Бен. Наля си втора чаша кафе. — Родерик, Лоуенщайн и Бигсби ще работят с вас. Искam този престъпник, преди да е убил следващата жена, която се разхожда сама. — Гласът му беше все така мек, делови и категоричен. — Има ли нещо неясно?

Бен отиде до прозореца и се загледа навън. Тормозеше го нещо лично, затова сметна за по-добре да го премълчи.

— Не, всички желаем да го пипнем.

— В това число и кметът — добави Харис с едва доловима горчивина. — Искa да даде на пресата положителни резултати до края на седмицата. Обърнахме се към психиатър, за да анализира поведението на убиеца.

— Психиатър? — Изсмивайки се ехидно, Бен се обърна. — Не говорите сериозно, капитане.

Това също не допадаше на Харис и той хладно отвърна:

— Доктор Корт се съгласи да ни сътрудничи по настояване на кмета. Не знаем как изглежда, но може би е време да разберем какво мисли. В този момент — добави той, поглеждайки спокойно двамата мъже — съм готов да погледна в кристално магическо кълбо, ако това ще ми помогне да разбере нещо за убиеца. Очаквам ви в четири часа.

Бен понечи да каже нещо, но забеляза предупредителния поглед на Ед. Безмълвно излязоха от стаята.

— Може би трябва да извикаме някой медиум — измърмори Бен.

— Отгатна мислите ми.

— Реалист съм.

— Човешката психика е една очарователна загадка.

— Пак си чел някоя глупост.

— И тези, които знаят как да я разбулят, могат да отворят врати, заключени за профаните.

Бен въздъхна и когато излязоха на паркинга, изтърси пепелта от цигарата си.

— По дяволите!

* * *

— По дяволите! — промърмори Тес, когато погледна навън от прозореца на кабинета си. В този момент имаше две неща, които не искаше да прави. Първо, нямаше желание да се бори с уличното движение в студения противен дъжд, който бе завалял. Второ, не ѝ се искаше да се забърква с убийствата, тормозещи града. Налагаше ѝ се да направи първото, тъй като кметът и дядо ѝ я бяха придумали да стори второто.

Случаите ѝ вече бяха станали прекалено много. Можеше да откаже на кмета най-любезно, дори да се извини. Но с дядо ѝ беше различно. Никога не се чувстваше като доктор Тереза Корт в негово присъствие. Само след пет минути, прекарани в разговор с него, тя забравяше, че е жена, която има зад гърба си докторска диплома. Превръщаше се отново в слабичко дванадесетгодишно момиче, победено от личността на най-скъпия човек в живота ѝ.

Та нали точно той се бе погрижил да получи тази диплома, висяща в черна рамка? С доверието, с подкрепата и с инстинктивната му вяра в нея, помисли си тя. Как можеше да му откаже, когато той я молеше да използва уменията си? Но напоследък работа ѝ отнемаше десет часа на ден. Май беше дошъл моментът да престане да се инати и да си намери партньор.

Тес огледа кабинета си, боядисан в бежово, украсен с внимателно подбрани антики и акварели. Нейни собствени, помисли си тя. Всяка една от тях. Спря погледа си на високия дъбов шкаф за картотека от 1920 година. Беше отрупан с папки с отделни случаи. И те бяха нейни. Не, нямаше да си вземе партньор. След година щеше да стане на трийсет. Вече имаше собствена практика, собствен кабинет, собствени проблеми. Искаше ѝ се всичко да остане непроменено.

Извади от вградения гардероб шлифера си, обшит по края с кожа от норка, и с неохота се напъха в него. Може би наистина щеше да помогне на полицията да открие убиеца, за когото се пишеше ежедневно по вестниците. Беше по силите ѝ да им помогне да го намерят, да го спрат, за да му окажат помощта, от която се нуждае.

Взе дамската си чанта и куфарчето си, пълно с папки, които трябваше да прегледа вечерта.

— Кейт. — Като излезе в приемната пред кабинета си, Тес вдигна яката на шлифера. — Отивам в офиса на капитан Харис. Не ме свързвай с никого, освен ако не е спешно.

— Добре е да си сложите шапка — отбеляза секретарката.

— Имам една в колата. До утре.

— Карайте внимателно.

Замисляйки се за предстоящата ѝ среща, Тес излезе и затършува за ключовете си. Смяташе на път за вкъщи да си купи ядене от някой китайски ресторант и да вечеря на спокойствие преди...

— Тес!

Още една стъпка и щеше да бъде в асансьора. Изругавайки поднос, Тес се обърна и насила се усмихна.

— Франк. — А беше успяла да го избягва в продължение на десетина дни.

— Човек изобщо не може да те открие.

Франк се приближи до нея. Безукорен. Тази дума изскачаше в съзнанието на Тес винаги когато срещнеше доктор Ф. Р. Фулър. Почти отегчителен. Перленосивият му костюм бе закупен от „Брукс Брадърс“, а вратовръзката му беше на райета, в подобен цвят с бебешкорозовото на ризата му от „Ероу“. Косата му беше безупречно и консервативно подстригана. Тес с мъка успяваше да задържи усмивката на лицето си. Франк не беше виновен, че безупречността не ѝ се нравеше.

— Бях заета.

— Знаеш приказката за безконечната работа, Тес.

Тя стисна зъби, за да не го попита: „Е, и какво гласи тя?“. Но той просто щеше да се засмее и да довърши клишетото.

— Налага се да рискувам. — Натисна бутона за слизане, с надеждата да докарат колата ѝ бързо.

— Днес си тръгваш рано.

— Странични ангажименти. — Нарочно погледна часовника си. Имаше още малко време. — Закъснявам малко — излъга без никакви угризения.

— Опитвах се да се свържа с теб. — Облягайки ръка на стената, той се наведе над нея. Още един негов навик, който Тес не можеше да понася. — Това не би трябвало да е проблем, след като кабинетите ни са един до друг.

Къде, по дяволите, беше асансьорът, когато ѝ трябваше?

— Знаеш колко претоварени са програмите ни, Франк.

— Да, знам. — Франк се усмихна, показвайки белите си зъби, и Тес се зачуди дали той смяташе, че парфюмът му я възбужда. — Но всички се нуждаем от почивка от време на време, нали, докторе?

— Всеки посвоему.

— Имам билети за пиесата на Ноъл Кауърд, която ще се играе в Кенеди Сентър утре вечер. Защо не си починем заедно?

Последният и единствен път, когато се бе съгласила да се отмори заедно с него, едва бе успяла да се измъкне с дрехите на гърба си. Дори още по-лошо — преди да се сборичкат, той я бе отегчавал в продължение на три часа.

— Много мило, че си се сетил за мен, Франк. — Отново излъга, без изобщо да ѝ мигне окото. — Боя се, че вече съм ангажирана за утре.

— Защо не...

Вратите на асансьора се отвориха.

— О-о, къснявам. — Усмихна му се окуражително и влезе вътре. — Не се преуморявай, Франк. Знаеш поговорката.

Шофирането в проливния дъжд и претовареното движение ѝ отнеха свободното време до срещата ѝ в полицейския участък. За нейна най-голяма изненада половинчасовото кормуване я развесели. Вероятно защото беше успяла да се измъкне толкова лесно от Франк, помисли си тя. Ако беше достатъчно смела — а тя не беше такава — щеше просто да му каже, че е мухльо и с това щеше да сложи край на всичко. Но засега смяташе най-тактично да се измъкне от него, докато най-накрая не ѝ писнеше да бъде притисната до стената.

Посегна към седалката до себе си, взе една мека шапка и напъха косата си в нея. Погледна се в страничното огледало и сбърчи нос. Нямаше смисъл да се оправя повече. Дъждът щеше да развали всичко.

Все пак в участъка сигурно имаше дамска тоалетна, където можеше да отвори торбата с магиите, след което да се появи с гордо вдигната глава и вид на професионалистка. Дотогава просто щеше да изглежда мокра.

Отваряйки със замах вратата на колата, Тес хвана шапката си с една ръка и се запъти към сградата.

— Я виж това. — Бен спря партньора си на стълбите, които отвеждаха към дирекцията. Без да обръщат внимание на дъжда, те гледаха как Тес прескача локвите.

— Хубави крака — отбеляза Ед.

— По дяволите! По-хубави са от тези на Лоуенщайн.

— Може би. — Ед се замисли малко. — Трудно е да се каже в дъжда.

Без да откъсне поглед от земята, Тес се затича нагоре по стълбите и се сблъска с Бен. Той чу как тя изруга, преди да я хване за раменете и да я дръпне назад достатъчно, за да разгледа лицето ѝ.

Заслужаваше си да се намокри за нея.

Еlegantна. Въпреки силния дъжд, Бен си мислеше за елегантността ѝ. Имаше силно изразени високи скули, които му напомняха за викингски девойки. Устните ѝ бяха меки и влажни и гъделичкаха въображението му. Кожата ѝ беше бледа, но леко порозовяла. Най-вече очите ѝ го накараха да забрави за остроумната бележка, която смяташе да направи. Те бяха големи, студени и леко недоволни. И виолетови. До този момент беше смятал, че този цвят може да се срещне само у Елизабет Тейлър и дивите цветя.

— Извинете — промълви Тес, след като се отърси от стъписването си. — Не ви видях.

— Така е. — Не му се искаше да откъсне поглед от нея, но все пак успя да се окопити. Успехът му сред жените беше пословичен. Често преувеличен, но с голяма доза истина. — Това никак не ме изненадва, като гледам как летите напред. — Беше му приятно да я държи, да гледа дъждовните капки по миглите ѝ. — Мога да ви арестувам за нападение над офицер.

— Дамата ще стане вир-вода — промърмори Ед.

До този момент Тес беше забелязала само мъжа, който я държеше и я гледаше така, сякаш се бе появила от облак дим. Едва сега успя да откъсне поглед от него. До себе си видя един мокър гигант със

засмени сини очи и буйна рижа коса, от която се стичаше вода. Това полицейски участък ли е, или вълшебна приказка? — почуди се тя.

Бен продължаваше да я държи за едната ръка, докато отваряше вратата. Възнамеряваше да я пусне вътре, но не смяташе да я остави да избяга. Не още.

Когато се озова на закрито, Тес изгледа Ед още веднъж и след като реши, че не е дух, се обърна към Бен. Той също не беше плод на въображението ѝ. И все още държеше ръката ѝ. Развеселено повдигна веждите си.

— Господин офицер, предупреждавам ви, че ако ме арестувате за похищение над вас, ще повдигна обвинение за полицейска бруталност. — Бен се усмихна и Тес усети някакво трепване. Значи не е толкова безопасен, помисли си тя. — А сега, ако ме извините...

— Забравете за обвиненията. — Бен продължаваше да я държи за ръката. — Ако сте тук, за да платите глобата за неправилно паркиране...

— Сержант...

— Детектив — поправи я той. — Бен.

— Детектив, мога да се възползвам от предложението ви друг път, но сега закъснявам. Ако искате да ми помогнете...

— Аз съм обществен служител.

— В такъв случай може да ме пуснете и да ми кажете къде да намеря капитан Харис.

— Капитан Харис? Отдел „Убийства“?

Тес долови изненадата и недоверието му и усети, че ръката ѝ е свободна. Заинтригувано отметна глава назад и свали шапката си. Светлорусата коса се разпиля по раменете ѝ.

— Точно така.

Погледът на Бен се плъзна по пуснатата ѝ коса, след което отново се спря на лицето ѝ. Двете неща не се съвместяваха, а той се отнасяше с подозрение към несъвместимите неща.

— Доктор Корт?

На Тес винаги ѝ беше трудно да посрещне спокойно грубостта и цинизма. Затова не си направи труда да бъде любезна.

— Точно така... детектив.

— Вие сте психиатър?

Тя го гледаше в очите.

— А вие сте ченге?

Двамата сигурно щяха да си разменят още някоя обидна дума, ако Ед не се бе разсмял.

— Рунд първи свърши — развеселено каза той. — Кабинетът на Харис е неутрална зона. — Сам хвана Тес за ръката и я поведе напред.

[1] Зданието на Конгреса в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Шалче от бял копринен или ленен плат, което свещениците носят около врата и раменете си по време на литургия. — Б.пр. ↑

[3] Анри Матис (1869–1954) — френски художник. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Притисната от двете страни, Тес тръгна по коридора. Тук-там излайваше нечий глас и се чуваше приглушеният трясък на врата. От всички посоки долиташе едновременното звънене на телефони — сякаш никой не ги вдигаше. Дъждът барабанеше по прозорците и правеше обстановката още по-тягостна. Един мъж с навити ръкави и гащеризон бършеше с парцал някаква локва. По коридорите се носеше силната миризма на лизол и влага.

Тес не влизаше за пръв път в полицейски участък, но никога не се бе чувствала толкова стъписана. Пренебрегвайки Бен, тя насочи вниманието си към неговия партньор.

— Вие двамата винаги ли се движите заедно?

Ед се засмя сърдечно. Харесваше гласа ѝ, който беше дълбок и леден като шербет в зноен неделен следобед.

— Капитанът предпочита да го държа под око.

— Обзалагам се.

Бен рязко зави наляво.

— Оттук... докторке.

Тес го изгледа косо и го подмина. Той ухаеше на дъжд и сапун. Когато влезе в заседателната зала на полицейския участък, тя видя как двама мъже измъкват от нея младеж с белезници. Една жена седеше в ъгъла, обгърнала с дланите си чаша, и тихо ридаеше. От залата се чуваха гласове, спорещи на висок тон.

— Добре дошли в реалността — подхвърли Бен, когато някой започна да псува.

Тес го изгледа невъзмутимо и продължително и в крайна сметка реши, че е глупак. Нима той смяташе, че тя очаква чай и сладки? В сравнение с клиниката, в която даваше дежурство веднъж седмично, това приличаше на градинско увеселение.

— Благодаря ви, детектив...

— Парис. — Зачуди се дали тя не му се присмива. — Бен Парис, доктор Корт. Това е моят партньор, Ед Джаксън. — Извади цигара и я

запали, като не сваляше погледа си от Тес. Мястото ѝ изобщо не беше в мрачната заседателна зала — напомняше за роза, захвърлена върху купчина боклук. Но това беше неин проблем. — Ще работим с вас.

— Колко мило. — С усмивка, която използваше само за да подразни някои магазинери, профуча край него. Тъкмо се канеше да почука на вратата на Харис, когато Бен я изпревари и я отвори.

— Капитане. — Бен изчака Харис да сложи документите настрана и да стане. — Това е доктор Корт.

Капитанът не бе очаквал да види жена или дори някой толкова млад доктор. Но Харис бе давал заповеди на прекалено много жени и новобранци, за да почувства нещо повече от моментна изненада. Кметът я беше препоръчал. По-точно беше настоявал за нея, поправи се Харис. А кметът, независимо от досадното му държане, беше проникателен човек, който правеше малко погрешни стъпки.

— Доктор Корт. — Подаде ѝ ръка и откри, че нейната беше мека и малка, но достатъчно твърда. — Благодаря ви, че дойдохте.

Тес съвсем не беше убедена, че той говори истината, но това не беше нещо ново за нея.

— Надявам се да мога да ви помогна.

— Моля, седнете.

Понечи да свали шлифера си, но усети нечии длани върху ръцете си. Поглеждайки бегло през рамо, Тес видя, че Бен стои зад нея.

— Хубав шлифер, докторке. — Пръстите му погалиха кожичките от норки, докато ѝ помагаше да го свали. — Сигурно печелите добре от петдесетминутните сеанси.

— Най-голямо удоволствие ми доставя да скубя парите на пациентите — отвърна Тес все така тихо и му обърна гръб. Нахален мухльо, помисли си и седна на стола.

— Доктор Корт може би иска малко кафе — подхвърли Ед. Ухили се на партньора си, тъй като лесно се развеселяваше. — Май се е понамокрила, докато стигне дотук.

Забелязвайки блясъка в очите на Ед, Тес не можа да сдържи усмивката си.

— С удоволствие бих пийнала едно кафе. Чисто.

Харис погледна утайката от кафето в кафеварката на котлона и посегна към телефона.

— Родерик, донеси кафе. Четири... не, три — поправи се той и погледна към Ед.

— Ако има малко топла вода... — Ед бръкна в джоба си и извади пакетче с билков чай.

— И чаша гореща вода — поръча Харис, а устните му се свиха насмешливо. — Да, за Джаксън. Доктор Корт... — Харис не знаеше какво я бе развеселило, но предчувстваше, че то има нещо общо с двамата му подчинени. По-добре да се залавят за работа. — Ще ви бъдем благодарни за всяка помощ, която можете да ни окажете. Ще получите нашето пълно съдействие. — Когато изрече тези думи, той хвърли многозначителен поглед на Бен. — Предполагам, обяснили са ви накратко за какво става дума.

Тес се сети за двучасовата си среща с кмета и за купчината от документи, която беше занесла вкъщи от неговия кабинет. Думата „накратко“ съвсем не беше подходяща в случая, помисли си тя.

— Да. Вие се нуждаете от психологическо описание на убиеца, известен с прозвището Отчето. Желаете компетентно мнение за мотивите му и за начина, по който убива. Искате да ви го опиша от емоционална гледна точка. Как мисли, какво чувства. С фактите, които имам, и тези, които ще ми дадете, може би ще мога да изразя мнение... само мнение — наблегна тя — за начина, подбудите и самоличността му в психологически аспект. Това може да ви помогне да напреднете в издирването му.

Значи тя не обещаваше чудеса. Това помогна на Харис да се отпусне. С крайчеца на окото си забеляза, че Бен я гледа изпитателно и гали мантото ѝ.

— Седни, Парис — меко го подкани той. — Предполагам, кметът ви даде някаква информация? — попита той психиатърката.

— Да. Заех се с нея снощи.

— Сигурно ще искате да прегледате и тези рапорти. — Харис извади една папка от бюрото си и ѝ я подаде.

— Благодаря ви. — Тес извади чифт очила с многоцветни рамки като черупка на костенурка и отвори папката.

Психиатър, отново си помисли Бен, докато изучаваше профила ѝ. Повече приличаше на главна клакьорка на някое университетско състезание. Или на редовна посетителка на „Мейфлауър“ за чашка коняк. Не знаеше защо точно смята, че и двете сравнения ѝ отиват, но

беше прав. Именно образът на душеприказчик не ѝ отиваше. Психиатрите бяха високи, слаби и бледи, със спокойни очи, спокойни гласове и спокойни ръце.

Бен си спомни психиатъра, при когото ходеше брат му в продължение на три години, след като се върна от Виетнам. Джош бе заминал там с ентузиазма на млад идеалист. Беше се върнал побъркан и избухлив. Психиатърът беше му помогнал. Или поне така бяха решили всички, включително и Джош. Докато не бе взел военния си пистолет и не бе сложил край на всички шансове, които му бяха останали.

Психиатърът беше определил инцидента като „синдром на закъснелия стрес“. Едва тогава Бен бе осъзнал силната си омраза към клишетата.

Родерик донесе кафето, прикривайки умело раздражението си, че го използват като момче за всичко.

— Призова ли хлапето от семейство Дорс и годеницата му?

— Тъкмо се канех.

— Утре след сутрешната оперативка Парис и Джаксън ще запознаят теб, Лоуенщайн и Бигсби с подробностите. — Освободи го с кимване и сложи три чаени лъжички захар в чашата си. В другия край на стаята Ед изтръпна.

Тес взе чашата и измърмори едно „благодаря“, без да вдигне поглед.

— Да смятам ли, че убиецът е по-силен от приетото за нормално?

Бен извади цигара и я огледа.

— Защо?

Тес побутна очилата към върха на носа си — номер, който помнеше от един преподавател в колежа. Той го използваше за обезоръжаване на противника.

— Освен следите от удушването, не е имало никакви рани, никакви признаци на насилие, никакви скъсани дрехи или следи от съпротива.

Без да отпие от кафето си, Бен дръпна от цигарата.

— Никоя от жертвите не е била особено силна. Барбара Клейтън е била най-едра със своите метър и шейсет сантиметра и петдесет и пет килограма.

— Ужасът и адреналинът правят човек по-силен — протестира тя. — От рапортите разбирам, че според вас ги е изненадвал откъм гърба.

— За това предположение изхождаме от мястото на синините.

— Мисля, че разбрах това — рязко отвърна тя и отново бутна очилата си нагоре. Не беше лесно да се обезоръжи един грубиян. — Нито една от жертвите не е одрала лицето му, защото в противен случай щеше да има клетки от епидермиса под ноктите им. Правилно ли съм разбрала? — Преди Бен да успее да ѝ отговори, тя демонстративно се обърна към Ед. — Значи той е достатъчно умен, за да не оставя съмнителни отпечатьци. Изглежда, не убива безразборно, а планира действията си внимателно. Облеклото им — продължи тя — беше ли раздърпано? Имаше ли разкопчани копчета, съдрани шевове, свалени обувки?

Ед поклати глава отрицателно, възхищавайки се на начина, по който тя се впускаше в подробности.

— Не, госпожо. Дрехите и на трите бяха непокътнати.

— Ами оръжието на убийството, свещеническото шалче?

— Беше сгънато върху гърдите им.

— Подреден душевноболен — подметна Бен.

Тес повдигна вежди.

— Бързо поставяте диагнози, детектив Парис. Но вместо думата „подреден“ бих използвала „почтителен“.

Харис вдигна показалеца на едната си ръка и изпревари отговора на Бен.

— Бихте ли обяснила това, докторке?

— Не мога да ви дам пълен психологически портрет, без да съм погледнала тези материали, капитане, но мисля, че мога да ви го опиша в най-общи линии. Очевидно убиецът е силно набожен. Освен това ми се струва, че е възпитан в уважение към традициите.

— Значи вие поддържате хипотезата, че е свещеник?

Тя отново се извърна към Бен.

— Този мъж може да е бил член на религиозен орден известно време или просто изпитва едновременно благоговение и страх пред Божията сила. Използваното от него свещеническо шалче носи определен смисъл — за него, за нас, дори за жертвите му. Може би то е символ на непокорство, но бележките му опровергават този вариант.

Фактът, че и трите жертви са почти на една възраст, ме навежда на мисълта, че му напомнят образа на някоя важна жена в живота му. Майка, съпруга, любовница, сестра. Жена, с която е бил или все още е свързан с интимни чувства. Имам усещането, че тя го е разочаровала по някакъв начин, и то чрез църквата.

— Като е съгрешила? — Бен изпусна кълбо дим.

Може да е грубиян, но не е глупав, помисли си Тес.

— Определението за грях варира — хладно отвърна тя. — Но в неговите очи може да е грях — най-вероятно свързан със секса.

Бен се ядоса на нейния спокоен и равнодушен анализ.

— Значи той я наказва чрез други жени?

Тя усети иронията в гласа му и затвори папката.

— Не, той ги спасява.

Бен отново зяпна учудено, но бързо се окопоти. В думите ѝ имаше невероятна прозорливост.

— Това е единственият аспект, който ми се струва напълно ясен — обясни Тес, обръщайки гръб на Харис. — Всичко е в бележките. Този мъж се е вживял в ролята на спасител. Липсата на следи от насилие ме навежда на мисълта, че той не цели да наказва жертвите си. Ако търсеше отмъщение, щеше да бъде брутален и жесток и щеше да ги накара да разберат какво ги очаква. Вместо това, ги убива по възможно най-бързия начин, след което оправя дрехите им, кръстосва шалчето в признак на благоговение и оставя бележка, в която пише, че са спасени.

Тес свали очилата си и започна да ги върти в ръцете си.

— Той не ги изнасилва. Най-вероятно е импотентен. В случая по-важно е, че за него изнасилването е грях. Възможно вероятно е да получава някакво сексуално облекчение от убийството, но определено душевната му наслада е по-силна.

— Набожен фанатик — подхвърли Харис.

— Вътрешно — обясни Тес. — Може би външно води нормален живот продължителни периоди от време. Убийствата са през няколко седмици, което ме навежда на мисълта, че той контролира действията си. Напълно възможно е да има нормална работа, да общува с хора, да посещава църква.

— Църква. — Бен стана и се приближи до прозореца.

— Бих казала редовно. Това е най-важното нещо за него. Ако този мъж не е свещеник, той се представя за такъв по време на убийствата и вярва, че изпълнява Божията воля.

— Опрощение на греховете — промърмори Бен.

Заинтригувана, Тес присви очи.

— Точно така.

Невеж по религиозните въпроси, Ед смени темата на разговора:

— Шизофреник ли е?

Тес погледна намръщено през очилата си и поклати глава.

— Шизофрения, вманиачена депресия, раздвоено его. Готовите диагнози се дават лесно и с цел да се обобщават нещата. — Тес не забеляза, че Бен се извърна и се вторачи в нея. Пъхна очилата обратно в калъфа им и ги пусна в дамската си чанта. — Всяко психическо разстройство е индивидуален проблем, а всеки проблем може да бъде разбран и отстранен само чрез откриване на динамичните му източници.

— Бих предпочел да работим с конкретни неща — обясни ѝ Харис. — В настоящия случай са изключително важни. С психопат ли си имаме работа?

Изражението на лицето ѝ леко се промени. Нетърпелива е, помисли си Бен, забелязвайки малката бръчица между веждите и лекото присвиване на устните ѝ. Но само след миг Тес отново придоби делови вид.

— Щом искате да чуете един обобщаващ термин, психопатия ще свърши работа. Той е равносилен на душевно разстройство.

Ед погали брадата си.

— Значи е невменяем.

— Невменяемостта е съдебен термин, детектив. — Тес рязко изрече това, взе папката и стана. — Щом бъде заловен и изправен пред съд, тя ще бъде сериозен аргумент. Ще ви представя психологическия му портрет възможно най-скоро, капитане. Би било добре, ако мога да видя бележките, оставени на труповете, и оръжията на престъпленията.

Харис недоволно се изправи. Искаше да научи повече неща. Макар да разбираше добре положението, искаше да разбере както подробностите, така и свързващите ги нишки.

— Детектив Парис ще ви покаже всичко, което желаете да видите. Благодаря ви, доктор Корт.

Тес стисна ръката му.

— Засега няма за какво толкова да ми благодарите. Детектив Парис?

— Оттук. — С едва забележимо кимване я поведе навън.

Бен не проговори, докато я превеждаше отново през коридорите към полиция, при когото се подписаха, че желаят да разгледат доказателствата. Тес също не продума, докато преглеждаше бележките с красиво и правилно изписания текст. Не се различаваха по нищо, сякаш бяха копия на един и същи лист. Мъжът, който ги беше написал, не е бил разярен или отчаян, помисли си Тес. Определено е бил спокоен. Очевидно е търсил душевен покой и го е постигнал по един извратен начин.

— Белият цвят е символ на непорочността — промълви тя, след като разгледа свещеническите шалчета. Но за кого? Отмести погледа си от бележките. Те я стряскаха повече от оръжието на престъпленията. — Изглежда, е мъж с определена мисия.

Бен си спомни силния гняв, който бе изпитвал след всяко убийство, но гласът му прозвуча спокойно и равнодушно:

— Изглеждате много самоуверена, докторке.

— Нима? — Извъръщайки се към него, тя го изгледа за миг, премисли думите си и инстинктивно отговори: — Кога свършвате работа, детектив?

Бен отметна глава назад, неуверен за следващия си ход.

— Преди десет минути.

— Добре. — Тя облече мантото си. — Можете да ме почерпите с едно питие и да ми обясните защо не харесвате професията ми или какво имате против мен. Обещавам ви, че няма да анализирам нищо на масата.

Нещо у нея го предизвикваше. Нейното равнодушие и елегантност, нейният ясен и изтънчен глас. Или може би големите ѝ топли очи. По-късно щеше да мисли за това.

— Без никаква такса?

Тес се засмя и пъкна шапката си в джоба на палтото.

— Май открихме корена на проблема.

— Трябва да си взема якето.

Докато вървяха обратно към стаята на отдела, и двамата се чудеха защо се канеха да прекарат част от вечерта заедно, след като явно изпитваха взаимно неодобрение. Но все пак и двамата бяха твърдо решени да завършат като победители вечерта. Бен взе якето си и драсна нещо в бележника си.

— Чарли, предай на Ед, че ще продължа консултацията с доктор Корт.

— Ще подадете ли официално заявление?

Бен придърпа Тес пред себе си като щит и отстъпи към вратата.

— Да подам заявление ли?

— По дяволите, Бен...

— Утре, в три екземпляра. — Двамата с Тес се отдалечиха бързо до външната врата.

— Бумацината не ви е много приятна? — попита тя.

Той отвори вратата и видя, че дъждът е преминал в ръмеж.

— Тя не е най-благогатната част от работата.

— Коя е тогава?

Бен я изгледа озадачено, докато я водеше към колата си.

— Залавянето на лоши момчета.

Странно защо, Тес му повярва.

Десет минути по-късно влязоха в един слабо осветен бар, където музиката идваше от автомат и питиетата не се разреждаха. Това не беше нито от най-луксозните места във Вашингтон, нито от най-долнопробните. На Тес ѝ се стори, че е заведение, където посетителите се познават, а новодошлите се приемат с известни резерви.

Бен махна небрежно на бармана, пошушна нещо на една сервитьорка и избра маса в дъното. Там музиката не гърмеше силно, а осветлението беше по-слабо. Масата леко се клатеше, тъй като единият ѝ крак беше по-къс.

Щом седнаха, Бен се отпусна. Това беше негова територия и той знаеше как да действа.

— Какво ще пийнете? — Очакваше Тес да поръча хубаво бяло вино с някое известно френско име.

— Уиски, чисто.

— „Столичная“ — каза той на сервитьорката, без да откъсва очи от Тес. — И лед. — Бен изчака тишината да продължи десет секунди,

после два̀сет. Интригува̀що мълчание, пълно с въпроси и прикрита враждебност. Май трябваше да ѝ направи комплимент.

— Имате невероятни очи.

Тя се усмихна и спокойно се облегна назад.

— Мислех си, че ще измислите нещо по-оригинално.

— Ед хареса краката ви.

— Чудно как ги е забелязал от височината си. Той не е като вас — добави тя. — Струва ми се, че двамата сте забележителен тандем. Но нека оставим тези приказки настрана, детектив Парис, интересно ми е защо изпитвате недоверие към моята професия.

— Защо?

Когато питието ѝ беше сервирано, тя бавно отпи от него. То я сгря на места, до които кафето не беше стигнало.

— От любопитство. Присъщо е на професията ми. В крайна сметка работата и на двама ни е да търсим отговори, да разбулваме загадки.

— Вие намирате професиите ни за сходни? — Тази мисъл го накара да се засмее. — Ченгета и психиатри?

— Може би аз намирам работата ви за толкова неприятна, колкото вие моята — меко подхвърли тя. — Но и двете професии са необходими, тъй като поведението на хората не отговаря на определени норми, категоризирани от обществото.

— Не харесвам категориите. — Бен отпи от питието си. — Нямам голямо доверие на човек, който седи зад бюро и прави опити с човешкия мозък, след което разбива личността на пух и прах.

— Добре. — Тя тъкмо отпи от чашата си, когато барът се озвучи от едно бавно парче на Лайънъл Ричи. — Значи така гледате на психиатрите?

— Да.

Тес кимна.

— Навярно и на вас ви се налага да търпите голяма доза фанатизъм в работата си.

Изведнъж в очите му проблесна опасно пламъче, което също тъй бързо изчезна.

— Обосновете се, докторке.

Тес забарабани с пръст по масата — единствената външна проява на вълнение. Той притежаваше завидната способност да се владее.

Беше забелязала това още в кабинета на Харис. И все пак бе усетила известно неспокойство у него. Не можеше да не оцени умението му да се въздържа.

— Добре, детектив Парис, защо вие не се обосновете?

Бен разклати водката си, но я остави обратно на масата, без да отпие от нея.

— Добре. Може би гледам на вас като на човек, който скубе парите на незадоволени домакини и отегчени началници. Всичко се върти около секса или майчината неприязън. Вие отговаряте на въпросите с въпроси, без изобщо да си давате никакъв зор. След изтичането на петдесет минути отваряте папката със следващия случай. Когато някой наистина се нуждае от помощ, когато някой е отчаян, той остава незабелязан от вас. Вие поставяте диагноза, записвате я в картотеката и продължавате със следващия пациент.

В първия момент Тес не каза нищо, защото долови нотки на тъга в гнева му.

— Сигурно е било много лошо преживяване — промълви тя. — Съжалявам.

Бен се почувства неудобно и се размърда.

— Никакви анализи на масата — припомни ѝ той.

Много лошо преживяване, помисли си тя отново. Но той не беше мъж, който се нуждае от съчувствие.

— Добре, нека погледнем на нещата от друг ъгъл. Вие разследвате убийства. Предполагам, прекарвате цял ден на мотоциклет в затънтени улички със заредено оръжие. Преди обяд изстрелвате няколко куршума, следобед слагате белезниците, след което прочитате на заподозрения правата му и го водите за разпит. Това струва ли ви се достатъчно обобщено?

На устните му пробягна лека усмивка.

— Доста сте умна, нали?

— Казвали са ми го.

Не беше характерно за Бен да прави категорични преценки за непознат човек. Вроденото му чувство за справедливост се бореше със закоравелите му предразсъдъци. Махна на сервитьорката да донесе още едно питие.

— Как е първото ви име? Омръзна ми да ви наричам доктор Корт.

— Вашето е Бен. — Дари го с усмивка, която прикова погледа му на устните ѝ. — Тереза.

— Не — поклати глава той. — Не ви наричат така. Тереза звучи твърде обикновено. А Тери не е достатъчно стилно.

Тя се наведе напред и облегна брадичка на сключените си длани.

— Може би в крайна сметка ще се окажете добър детектив. Наричат ме Тес.

— Тес — бавно повтори той и кимна. — Звучи много добре. Кажете ми, Тес, защо избрахте психиатрията?

Тя го изгледа за момент, възхищавайки се на непринудеността, с която се бе изтегнал в стола си. Не беше ленив, нито разплут, а просто отпуснат, заключи тя. Завиждаше му за това.

— От любопитство — отвърна. — Човешкият мозък е пълен със загадки. Искан да открия отговорите. Понякога можеш да помогнеш, като откриеш отговорите. Да излекуваш мозъка, да облекчиш сърцето.

Думите ѝ го трогнаха с простотата си.

— Да облекчиш сърцето — повтори той и помисли за брат си. Никой не бе успял да облекчи неговото сърце. — Смяташ, че ако излекуваш едното, ще облекчиш другото?

— Те са едно и също нещо. — Тес погледна зад Бен, където една двойка се прегръщаше и се смееше над халба бира.

— Мислех, че ви плащат само за да бъркате в мозъците.

Устните ѝ се извиха леко, но погледът ѝ продължаваше да се рее зад него.

— Разумът, сърцето и душата. „Не можеш да помогнеш на болния разум. Изтръгни от спомените една вкоренена мъка. Изтрий безпокойството, запечатано в мозъка, и с някаква противоотрова, причиняваща забрава, промий гръдта от онова опасно нещо, което тежи на сърцето.“

Бен беше вдигнал поглед от чашата си и я слушаше. Тес не говореше високо, но той бе престанал да чува музиката от автомата, дрънченето на чашите и смеха на посетителите.

— „Макбет“. — Тес се усмихна и той присви рамене. — Ченгетата също четат.

Тес вдигна чашата си като за тост.

— Може би и двамата трябва да променим мнението си.

* * *

Навън все още ръмеше, когато стигнаха паркинга пред полицейското управление. Поради мрачното време се беше стъмнило бързо, затова локвите блестяха под уличните лампи и тротоарите бяха мокри и безлюдни. Вашингтон замираше рано. Тес се осмели едва сега да му зададе въпроса, който я бе занимавал цяла вечер.

— Бен, защо си станал ченге?

— Казах ти — обичам да залавям лоши момчета.

В думите му има капчица истина, но не е цялата, помисли си тя.

— Значи си израснал в игри на стражари и апаши и си решил да продължиш с тях и сега?

— Винаги играех доктора. — Намали до нейната кола и удари спирачка. — Имаше възпитателен ефект.

— Сигурна съм. Тогава защо стана обществен служител?

Бен можеше да излъже или да отговори със заобиколки.

Донякъде чарът му сред жените се дължеше на умението му да прави и двете с непринудена усмивка. Но този път предпочете да каже простата истина.

— Добре, сега аз ще ти цитирам нещо: „Законът е само думи и хартия без ръцете и шпагите на мъжете“. — Извърна се към нея с лека усмивка и видя, че тя го разглежда спокойно. — Не обичам да върша работата си на думи и на хартия.

— А с шпага?

— Точно така. — Протегна се зад нея, за да отвори вратата. Телата им се докоснаха, но и двамата не признаха физическото си привличане. — Вярвам в правосъдието, Тес. То е дяволски различно от думите на хартия.

Тя замълча за миг, премисляйки думите му. Той излъчваше войнственост — добре премерена и сдържана. Може би подходящата дума бе „тренирана“, но неминуемо беше войнственост. Сигурно беше убивал — нещо, което нейното възпитание и личността ѝ напълно отричаха. Бе отнемал човешки живот, бе излагал на опасност и своята кожа. И вярваше в закона, реда и правосъдието. Точно колкото вярваше в оръжието.

Не беше повърхностен мъж, за каквото го бе взела отначало. За една вечер беше научила доста неща. Прекалено много, помисли си тя и се наклони към вратата.

— Е, благодаря за почерпката, детектив.

Когато Тес се измъкна от колата, Бен също излезе от другата страна.

— Нямах ли чадър?

Тя му се усмихна непринудено, докато търсеше ключовете.

— Все го забравям, когато вали.

Пъхнал ръце в джобовете, той се приближи до нея. По непонятни за него причини изобщо не му се искаше да я остави да си отиде.

— Чудя се какъв извод би си направил някой мозъчен доктор от това.

— Ти също нямаш чадър. Лека ноц, Бен.

Съзнаваше, че тя не е повърхностна и прекалено образована интелгентка, за каквато я бе взел в началото. Изведнъж усети, че държи вратата до шофьорското място отворена, за да ѝ кавалерства.

— Имам приятел, който работи в Кенеди Сентър. Той ми даде два билета за пиесата на Ноъл Кауърд утре вечер. Интересува ли те?

Беше на върха на езика ѝ да откаже любезно. Маслото и водата не можеха да се смесват. Както работата и удоволствието.

— Да, интересува ме.

Бен само кимна, тъй като не знаеше дали да се радва на съгласието ѝ.

— Ще те взема в седем.

След като Бен затръшна вратата ѝ, Тес свали прозореца.

— Не искаш ли адреса ми?

На лицето му се появи самоуверена усмивка, която в друг случай би я изпълнила с презрение.

— Аз съм ченге.

Когато Бен се върна до колата си, Тес се засмя с глас.

Към десет часа дъждът вече беше спрял. Погълната от психологическия профил, който съставяше, Тес не забелязваше тишината, нито слабата лунна светлина. Беше забравила да си купи

нещо за хапване от китайското магазинче, а вечерята ѝ от сандвич с печено говеждо месо стоеше недоядена.

Възхитително. Отново прочете полицейските доклади. Възхитително и страшно. Как ли избираше жертвите си, запита се Тес. И трите бяха руси и средни на ръст и приближаваха трийсетте. Какво ли значеха те за него и защо?

Дали ги наблюдаваше и следеше? Случайно ли ги избираше? Може би цветът на косата и ръстът им бяха просто съвпадение? Всяка жена, излязла сама в нощта, можеше да бъде сполетяна от същата участ.

Не. Беше сигурна, че има някаква закономерност. Изглежда, той подбираше жертвите си по външната им прилика. После успяваше да разучи ежедневието им. Три убийства, без да направи никаква грешка. Беше болен, но действаше по план.

Русокоси, приближаващи трийсетте, средни на ръст. Тес се улови, че е вторачила поглед в собственото си неясно отражение в прозореца. Не беше ли описала себе си току-що?

Почукването на вратата я сепна, но тя веднага се наруга за страхливостта си. Погледна часовника си за пръв път, откакто бе седнала, и видя, че е работила в продължение на цели три часа. След още два часа ровене из папките можеше да приключи с материала за капитан Харис. Който и да беше от другата страна на вратата, не трябваше да му позволи да я забави много.

Тес остави очилата си върху купчината листове и отиде да отвори.

— Дядо. — Раздразнението ѝ се изпари на мига и тя се надигна на пръсти, за да го целуне с обич, с каквато самият той я обграждаше години наред. Възрастният мъж миришеше на мента и „Олд Спайс“ ѝ имаше осанка на генерал. — Закъсня.

— Закъснял ли съм? — гръмна гласът му. Той винаги гърмеше — отвъд стените на кухнята, когато пържеше прясна риба, на футболен мач, когато окуражаваше отбора, който му беше по-симпатичен, на подиума на Сената, чийто член беше повече от двайсет и пет години. — Няма девет. Още не съм готов за сън и за чаша топло мляко, момичето ми. Налей ми едно питие.

Влезе вътре и измъкна своето високо и стройно тяло от палтото си. Седемдесет и две годишен е, помисли си Тес, когато погледна

гъстите му бели коси и набръчканото му лице. Седемдесет и две годишен, а имаше повече енергия от мъжете, с които бе излизала. И несъмнено — повече интереси. Може би причината да не е омъжена, но доволна от настоящото си положение, се криеше във факта, че познава този изключителен мъж. Наля му три пръста уиски.

Той погледна към бюрото, отрупано с папки и бележки. Типично за моята Тес, помисли си сенаторът, докато вземаше предложената му чаша. Винаги се залавяше сериозно с всяка своя задача и я свършваше. Не пропусна да забележи и недоядения сандвич. Това също беше характерно за неговата Тес.

— Е? — На един дъх обърна половината от чашата. — Какво научи за маниака, когото трябва да хванем?

— Сенаторе — съвсем делово рече Тес и седна на страничната облегалка на един стол, — знаете, че не мога да обсъждам това с вас.

— Глупости. Аз ти поверих този случай.

— За което няма да ти благодаря.

Той й хвърли един от своите сурови погледи, който караше доста дългогодишни политици да изтръпват.

— Така или иначе ще разбере от кмета.

Вместо да се уплаши, Тес го дари с най-милата си усмивка.

— Нека бъде от кмета.

— Проклетата професионална етика — измърмори той.

— Ти ме научи на нея.

Доволен от внучката си, възрастният мъж изсумтя.

— Какво ще кажеш за капитан Харис? Някакво мнение?

Тес се умълча за момент, както правеше винаги щом искаше да събере мислите си.

— Компетентен, уравновесен. Ядосан е, недоволен и претрупан с работа, но добре владее чувствата си.

— Какво ще кажеш за следователите, които работят по случая?

— Парис и Джаксън. — Тя прокара върха на езика през зъбите си. — Намирам ги за необичайна двойка, но независимо от това са страхотни партньори. Джаксън е едър като планинец. Задава стандартни въпроси, но е добър слушател. Мисля, че е праволинеен. Парис... — Поколеба се, тъй като не беше много сигурна в преценката си. — Той е неспокоен и, струва ми се, по-непостоянен. Интелигентен,

но по-скоро импулсивен, отколкото методичен. Или може би по-емоционален. — Сети се за неговата вяра в правосъдието и силата.

— Компетентни ли са?

— Не мога да преценя, дядо. Ако съдя по впечатленията си, бих казала, че са всеотдайни. Но и това е само първото ми впечатление.

— Кметът им възлага големи надежди. — Гаврътна останалото уиски. — Както и на теб.

Тес отново го изглежда сериозно.

— Не знам дали ще оправдаем доверието му. Убиецът е много разстроен, дядо. И опасен. Аз мога да им дам описание на неговото душевно и емоционално състояние, но това няма да го спре. Играем си на гатанки. — Тес стана и пъкна ръце в джобовете си. — Всичко е просто игра на догадки.

— Всичко е игра на догадки, Тес. Знаеш, че за нищо няма гаранции и абсолютни истини.

Това не ѝ харесваше, но все пак го съзнаваше много добре. Никога не ѝ бе харесвало.

— Той се нуждае от помощ, дядо. Вика за помощ, но никой не може да го чуе.

Възрастният мъж подпря с длан брадичката си.

— Той не е твой пациент, Тес.

— Не, но и аз съм въввлечена в тази игра. — Когато забележа сбърченото му чело, смени тона си. — Не се притеснявай, няма да се откажа.

— И друг път си ми казвала това за една кутия, пълна с малки котенца. Накрая ми струваха по-скъпо от хубав костюм.

Тес го целуна по бузата и взе палтото му.

— Но ти обичаше всяко едно от тях. А сега имам работа.

— Изхвърляш ли ме?

— Просто ти помагам да облечеш палтото си — поправи го тя. — Лека нощ, дядо.

— Дръж се добре, момичето ми.

Тес затвори вратата след него, спомняйки си, че не ѝ бе казал тези думи, откакто беше навършила пет години.

Църквата беше тъмна и празна, но той с лекота се бе справил с ключалката на вратата. Не смяташе, че върши грях. Църквите не трябва да се заключват. Божият храм трябва да бъде отворен за нуждаещите се, за обърканите, за вярващите.

Запали четири свещички — по една за трите жени, които беше спасил, а последната — за жената, която не бе успял да спаси.

После коленичи и се замоли — молитвите му бяха отчаяни. Понякога, само понякога се замисляше за мисията си и изпитваше съмнения. Животът беше свещен. До този момент беше отнел три живота и знаеше, че хората го смятат за чудовище. Ако колегите му знаеха за неговите деяния, щяха да го ненавиждат, да го вкарат в затвора, да го презират. И да го съжаляват.

Но плътта беше преходна. Душата правеше живота свещен. Той спасяваше именно душата. Трябваше да продължи да спасява душата, докато успее да уравни везните. Знаеше, че и съмнението е грях.

Само ако можеше да разговаря с някого! Само ако някой можеше да го разбере, да го успокои! Гореща и силна вълна на отчаяние се разля по тялото му. Ако се предадеше, щеше да си отдъхне. Нямахше никой, абсолютно никой, на когото можеше да се довери. Никой, който да сподели бремето му. Беше толкова самотен, когато Гласът мълчеше.

Беше загубил Лора. Тя си бе отишла, отнасяйки част от него със себе си. Най-добрата част. Понякога, когато цареше мрак и тишина, я виждаше. Тя вече не се смееше. Лицето ѝ беше много бледо и белязано от силна болка. Паленето на свещи в празни църкви никога нямаше да изличи болката. Нито греха.

Тя го очакваше в мрака. Щеше да бъде свободна едва когато той изпълнеше мисията си.

Миризмата на наредените горящи свещи, гробната тишина в църквата и силуетите на статуите го успокояваха. Тук можеше да намери надежда. Винаги беше намирал голямо успокоение в религиозната символика и в ограниченията.

Навеждайки глава към желязната преграда, той се замоли още по-пламенно. Молеше се за благословията да успее да понесе всички изпитания, които му предстояха.

Когато се изправи, светлината от свещите заигра по бялата яка на шията му. Той ги духна и отново настана мрак.

ТРЕТА ГЛАВА

Уличното движение във Вашингтон можеше да скъса нервите на човек — особено ако се е събудил с неохота и се е натъпкал с кафе, след което е работил с пациенти без почивка. Тес караше на няколко сантиметра от едно старо „Пинто“ с развален ауспух и бавно премина през още един червен светофар. До нея един мъж форсираше своя голям син мотор. Но той остана разочарован, тъй като тя не си направи труда да го погледне.

Тес се притесняваше за Джоуи Хигинс. Двумесечната терапия все още не я бе приближила до истинския проблем или по-точно — до истинския отговор. Едно четиринадесетгодишно момче не трябваше да бъде в болница заради депресия, а да играе навън бейзбол. Днес бе усетила, че той е на прага да излее мъката си пред нея. Но само на прага, помисли си Тес и въздъхна. Все още не бе прекосил чертата. Да му вдъхне увереност и самоуважение беше все едно да строи пирамиди. Само ако можеше да го накара да ѝ се довери напълно...

Тес си проправяше път през града, докато загрижеността ѝ за мрачното момче с тъжни очи тегнеше над нея. Трябваше да свърши още куп неща. Прекалено много други неща.

Знаеше, че не е длъжна да жертва обедната си почивка, за да предаде лично психологическото описание на убиеца на капитан Харис. Нито пък беше длъжна да работи над него до два часа през нощта, но не бе имала сили да се откъсне от него.

Нещо я подтикваше да работи по този случай — инстинкт, предчувствие или суеверие, не можеше да определи точно кое от тях. Знаеше единствено, че е свързана тъй силно с тайнствения убиец, сякаш беше неин пациент. Полицаите се нуждаеха от помощта ѝ, за да го разберат, а те трябваше да го разберат, за да го заловят. Той трябваше да бъде хванат, за да му се помогне.

След като влезе в паркинга на полицейския участък, Тес бегло огледа колите. Нямаше „Мустанг“. Когато излезе от колата, си припомни, че това не е поводът да дойде тук. Освен това се чудеше

защо се бе съгласила да излезе с Бен Парис, след като го смяташе за арогантен и труден, а натоварването ѝ се увеличаваше с допълнителната работа по убийствата, с която се бе захванала. Знаеше, че ако поработи няколко часа тази вечер, нещата отново ще се нормализират. На няколко пъти през този ден се бе изкушавала да му се обади, за да се извини, че няма да може да излезе с него вечерта.

Освен това Тес не гледаше много ентузиазирани на срещите си с мъже. Обикновено животът на старите ергени и неомъжените жени се движеше в груб и противен кръг, от който всеки, осмелил се да навлезе в него, излизаше раздразнен и съсипан. Изпитваше неотслабваща неприязън към лицемерния „ето ме, не се ли радваш“ тип мъже. Като Франк. Нито пък хранеше никакви илюзии относно фанатично нехайния „нека не говорим за обвързаност“ тип. Като адвокатата, с когото се бе срещала миналата пролет.

Не че мъжете не я интересуваха — просто повечето от мъжете, с които бе излизала, ѝ омръзваха рано. Когато очакванията на човек са големи, разочарованието идва бързо. Беше ѝ далеч по-лесно да стои къщи с някой стар филм или с пълна чанта с книга.

Но Тес нямаше да се откаже от срещата. Смяташе, че би било неучтиво да се отметне от нея толкова късно, макар да знаеше, че и двамата се бяха съгласили импулсивно. Щеше да излезе с него, щеше да се наслаждава на пиесата, след което щеше да му пожелае лека нощ. А работата ѝ можеше да почака до почивните дни.

Когато влезе в отдел „Убийства“, Тес огледа бегло служителите, които седяха зад бюрата си или шареха напред-назад. Някой беше пъхнал главата си в малък надраскан хладилник, но когато се изправи, тя видя, че не го познава.

Бен не беше тук, но Тес забеляза, че присъстващите следователи бяха облечени в най-различни стилове. С костюми и вратовръзки, дънки и пуловери, ботуши и гуменки. Единственото общо нещо между тях беше кобурът, праметнат през рамо. Струваше ѝ се далеч по-прозаично от блясъка на шпагата.

Тес погледна към кабинета на Харис и видя, че е празен.

— Доктор Корт?

Спря и се извърна към един мъж, който тъкмо ставаше от пишещата си машина.

— Да.

— Аз съм детектив Родерик. Ако търсите капитан Харис, той е на оперативка при шефа.

— Разбирам. — Забеляза, че мъжът срещу нея е от официално облечения тип. Макар самото му да беше праметното върху облегащата на стола, вратовръзката му беше чиста и изрядна. Тес реши, че Бен не обича да носи вратовръзка.

— Очаквате ли да се върне скоро?

— Да. Ако желаете, можете да го почакате. Няма да се бави много. — Родерик се засмя, тъй като се сети за предишния ден. — Мога да ви донеса кафе.

— А-а... — Тес погледна часовника си. Часът на следващия й пациент беше след четиридесет минути. Връщането в кабинета щеше да й отнеме половината от това време. — Не, благодаря ви. Самата аз нямам много време. Нося един доклад за капитана.

— Описанието на убиеца. Може да го дадете на мен. Капитан Харис ще го получи веднага щом дойде. — Когато долови колебанието й, добави: — Аз също работя по този случай, доктор Корт.

— Извинете, не знаех. Много ще съм ви благодарна, ако се погрижите капитан Харис да го получи веднага. — Тес откопча ципа на чантата си и измъкна папката. — Ако има някакви въпроси, може да ме потърси на телефона в офиса ми до пет часа, а след това до седем часа у дома. Предполагам, не можете да ми кажете дали има някакъв напредък по този случай?

— Искане ми се да можех. Отново преглеждаме информацията до момента с надеждата, че сме пропуснали някоя подробност при предните пет-шест прочита.

Тес погледна папката и се почуди дали наистина разбираше мъжа, за когото пишеше. Някой можеше ли да го разбере? Недоволно кимна и подаде папката на Родерик. На пръв поглед изглеждаше безопасна, но такава изглеждаше и една неактивирана бомба.

— Благодаря ви.

Истинска дама, помисли си той. Човек започваше да пропуска най-важното в тази мръсна работа.

— Няма защо. Да предам ли нещо на капитана?

— Не. Всичко е в папката. Благодаря ви отново, детектив.

Лоуенщайн изчака Тес да се отдалечи.

— Това психиатърката ли е?

Родерик прокара пръсти по папката, преди да я остави на бюрото.

— Да. Донесе на Харис психологическия портрет на убиеца.

— Изглежда като току-що излязла от „Харпърс Базаар“^[1] — измърмори Лоуенщайн. — Шик е. Чух, че снощи е излязла с Парис. — Засмя се и потупа Родерик по ръката. — Кръвното ти се качи, а, Лу?

Той смутено сви рамене.

— Мислех си за нещо друго.

Лоуенщайн не му повярва и иронично подметна:

— Сигурно. Е, предполагам, че си разбира от занаята. Дано не е някоя шарлатанка, която използва уияя^[2]. — Преметна чантата си през рамо. — С Бигсби ще разпитаме някои от редовните посетители в бара на Дъг. Поддържай огъня в домашното огнище.

— Дано попаднете на следа, Маги. — Родерик се отпусна в стола си. — В противен случай май ще ни се наложи да се обърнем към уияя.

Тес сви зад втория ъгъл в коридора, когато чу една ругатня. Обърна се и видя Бен, който ритна монетен апарат за продажба на дребни неща за ядене.

— Кучи син.

— Бен. — Ед сложи ръка на рамото му. — Тези неща са отрова за организма ти. Зарежи ги. Тялото ще ти бъде благодарно.

— Пуснал съм петдесет цента вътре. — Хващайки апарата с две ръце, той го разтърси и отново изруга. — На всичко отгоре истинска кражба е да дадеш петдесет шибани цента за един мижав шоколад и няколко ядки.

— По-добре опитай стафиди — предложи му Ед. — Натурална захар. Пълни са с желязо.

Бен стисна зъби.

— Мразя стафидите — те са просто сушено грозде.

— Детектив Парис. — Тес не можа да устои и се върна по коридора. — Често ли се борите с неодошевени предмети?

Бен извърна глава към нея, но не пусна автомата.

— Само когато ме ядосат. — Отново разклати апарата, без да откъсва поглед от Тес.

Забеляза, че днес не е мокра. Освен това беше вдигнала косата си в изискан пригладен кок, който го накара да си представи красиви сладки в кристални купи.

— Изглеждаш добре, докторке.

— Благодаря. Здравейте, детектив Джаксън.

— Госпожо. — Ед отново сложи ръка на рамото на Бен. — Не мога да изразя колко се срамувам заради поведението на партньора ми.

— Всичко е наред. Свикнала съм с бихейвиористични проблеми.

— По дяволите! — Бен отново удари апарата, след което се отдели от него. При първа възможност щеше да разбие ключалката. — Мен ли търсите?

Тес се сети за търсещия си поглед на паркинга и в стаята на отдела. Но предпочете тактичността пред истината.

— Не, донесох психологическото описание на убиеца на капитан Харис.

— Работите бързо.

— Ако разполагах с повече материал, щях да се забавя. — С леко вдигане на раменете изрази своето примирение и недоволство. — Не знам доколко съм ви помогнала. Бих искала да направя още нещо за вас.

— Другото е наша работа — припомни ѝ Бен.

— Привет, момчета. — Лоуенщайн мина покрай тях и пъкна една монета в апарата. В интерес на истината, повече ѝ се искаше да огледа психиатърката, отколкото да яде бонбони. Беше готова да се обзаложи срещу седмичната си заплата, че костюмът ѝ е копринен.

— Тоя смучач е развален — предупреди я Бен, но когато тя дръпна ръчката, в табличката паднаха два шоколада.

— Два вместо един — каза Лоуенщайн и пусна шоколадите в чантата си. — До скоро.

— Почакай малко...

— Нали не искаш да вдигнеш скандал пред доктор Корт? — напомни му Ед.

— Лоуенщайн присвои моя собственост.

— Така е по-добре. Захарта ще те убие.

— Всичко това е много забавно — хладно подхвърли Тес, докато наблюдаваше Бен, който гневно изгледа отдалечаващата се Лоуенщайн,

— но нямам много време. Искам да знаете, че направих едно предложение. То е включено в доклада ми за капитана.

Бен пъхна ръце в джобовете си и се обърна към Тес.

— И какво е то?

— Нуждаете се от свещеник.

— Опитвахме и това, докторке. Двамата с Ед разпитахме цяла дузина свещеници.

— С опит в психиатрията — довърши Тес. — Обясних каквото можам, но нямам достатъчно познания, за да разгледам въпроса позадълбочено от гледна точка на религията. Според мен именно това е ключът към загадката. — Погледът ѝ се премести върху Ед, но тя знаеше кого трябва да убеди. — Мога да се запозная с католицизма, но това ще отнеме доста време. Не мисля, че някой от нас желае да губим време. Познавам един доктор от Католическия университет — монсеньор Лоугън. Има безупречна репутация в църковните среди и в психиатричната медицина. Искам да се консултираме с него.

— С колкото повече хора се консултираме — прекъсна я Бен, — толкова по-голяма е вероятността от изтичане на информация. Не можем да позволим пресата да научи подробностите.

— Ако не опитате нов подход, разследването ви ще тъпче все на място. Ще остане в застой. — Забеляза раздражението му, но продължи: — Мога да се обърна към кмета и да наложа предложението си, но това не е начинът, по който искам да се развият нещата. Желая да подкрепите предложението ми, Бен.

Бен се поклати на пети. Още един психиатър, помисли си той. Макар да не му се искаше да го признае, разследването наистина тъпчеше на място. Щом Тес желаше да си направи труда, защо да не проверят и тази възможност!

— Ще говоря с капитана.

Лицето ѝ се озари от победата.

— Благодаря. — Извади портмонето си и пусна една монета в апарата зад него. Изчака малко и дръпна ръчката. В табличката тупна шоколад „Хърши“. — Заповядай — подаде му го със сериозен поглед. — Направо разби сърцето ми. Радвам се, че се видяхме отново, детектив Джаксън.

— Аз също, госпожо. — Лицето му се разля в усмивка, докато гледаше как тя се отдалечава. — Страхотна е, нали?

Бен намръщено подхвърляше шоколада от едната ръка в другата.
— О, да — промърмори той. — Истинска професионалистка.

По принцип Тес не се суетеше за облеклото си. В интерес на истината, гардеробът ѝ беше най-внимателно подбран до последния кашмирен пуловер и ленена блуза, тъй като нямаше търпението да се чуди всяка сутрин какво да облече. В повечето случаи се придържаше към елегантния стил и преливащите се цветове, защото те ѝ отиваха най-много, а и за нея беше най-лесно просто да бръкне във вградения гардероб и да извади следващата закачалка от редицата, когато бързаше сутрин.

Но сега не се обличаше за работа. Когато тикна и третата рокля обратно в гардероба, Тес си напомни, че не се облича за среща с Вълшебния принц от „Пепеляшка“. Беше разумна двадесет и девет годишна жена, която прекрасно знаеше, че принцовете са измислица, и не мечтаеше за замък от слонова кост. Но срещата с привлекателния Бен Парис, който наистина я бе заинтригувал, беше съвсем различно нещо.

Хвърли бегъл поглед на часовника и разбра, че ще закъснее, ако продължава да се чуди много. Облечена в къса камизолка с телесен цвят, тя извади една черна копринена рокля и критично я огледа. Семпла, но елегантна. Добър избор, реши Тес, а и нямаше много време, за да продължава да се мотае. Нахлузи я отгоре и закопча редицата от копчета, която минаваше от кръста до деколтето.

После се огледа внимателно в овалното огледало и кимна одобрително. Реши, че този тоалет е по-подходящ от светлосинята рокля, която бе извадила първо, и от малиновочервения жоржет, който току-що бе отхвърлила. Сложи си диамантените обици, останали от майка ѝ, и тънката златна огърлица, която дядо ѝ бе подарил по случай завършването на университета. Почуди се дали да вдигне косата си на кок, но почукването на вратата не ѝ даде възможността да избира. Налагаше се да остане с пусната коса.

Тес не бе предполагала, че Бен може да бъде елегантен. Но когато отвори вратата, гълбовосиният му костюм и червеникавооранжевата риза опровергаха първоначалното ѝ мнение. Все пак бе излязла права за вратовръзката. Яката му беше разкопчана.

Понечи да му се усмихне, но зърна букетчето от теменужки в ръката му. Не беше обичайно за нея да губи самообладание, но когато погледите им се срещнаха, се почувства като ученичка, получила първото си букетче от повехнали цветя.

— Нека се помирим — предложи Бен, чувствайки се също толкова притеснен, колкото и самата Тес. Не би трябвало да се вълнува толкова много, след като беше свикнал да поднася грандиозни или импулсивни изненади на жените, с които бе излизал. Характерът му беше такъв. Идеята да потърси букет от теменужки през октомври не му се бе сторила глупава до момента, в който трябваше да ѝ ги подари.

— Чудесни са. Благодаря ти. — Окопитвайки се, Тес се усмихна и взе цветята, после се отмести, за да му направи място да влезе. Благоуханните теменужки ѝ напомниха за пролетта, която щеше да настъпи едва след дългата зима. — Ще отида за ваза.

Когато Тес влезе в кухнята, Бен разгледа стаята. От погледа му не убягнаха графиките на Матис, турските килими и красивите малки възглавнички със заострени краища. Меки, приятни цветове и стара аристократична мебел. Тази стая говореше за ненатрапчиво потомствено богатство.

Какво, по дяволите, правиш тук? — попита се той. — Дядо ѝ е сенатор. А твоят беше месар. Тя е израснала, обградена от прислужници, а твоята майка продължава да чисти сама тоалетната си. Тя е завършила с отличие Смитсънския университет, а ти изкара с голямо зубрене двете години в колежа преди Военната академия.

Беше проучил миналото ѝ много щателно. Това също бе напълно в стила му. Освен това беше адски сигурен, че ще изчерпят общите си теми на разговор след първите петнайсет минути.

Когато се върна, Тес носеше теменужките в една малка керамична ваза от Уеджууд^[3].

— Мога да ти предложа нещо за пиене, но нямам „Столичная“.

— Няма нищо. — Бен реши да послуша сърцето си, без да премисля плюсовете и минусите от постъпката си. Беше се научил да се доверява на инстинктите си. Докато Тес слагаше теменужките в средата на една маса, той се приближи до нея и погали косата ѝ.

Тя се обърна бавно, без да се сепне или изненада, и отвърна също така спокойно на безмълвния му продължителен поглед.

Тес ухаеше на Париж. Бен си спомни петте дни, които беше прекарал там като младеж на двадесет години — заминал с малко средства и много оптимизъм. Беше се влюбил в този град — в панорамата, в уханията и атмосферата му. Всяка година си обещавахе, че ще се върне там, за да открие това, което бе търсил някога.

— Повече ми харесва пусната — най-накрая промълви той, задържайки пръстите си малко по-дълго върху косата ѝ. — Днес следобед, когато я бе вдигнала на кок, изглеждаше по-далечна и недостъпна.

Тес се стегна, тъй като изпита напрежение, характерно за отношенията между зряла жена и зрял мъж, но отдавна забравено от тялото ѝ. Не бе искала да го изпитва. И продължаваше да не желае.

— По-скоро делова — поправи го и непринудено се отдръпна назад. — Да ти наля ли нещо?

— Ще пийнем по едно в театъра. Има доста време до вдигането на завесата.

— Ще си взема палтото.

Бен, изглежда, познаваше персонала на „Руф Теръс“ толкова добре, колкото и работещите в задимения малък бар от предната вечер. Тес наблюдаваше непринудеността, с която разговаряше с едни и поздравяваше други. Значи не е самотник, освен ако не реши да бъде такъв, заключи тя.

Възхищаваше се от хората, които можеха да се държат непринудено с околните, без да се притесняват какво впечатление ще им направят. За да бъде такъв, човек трябваше да е вътрешно уравновесен. При все че беше доволна от начина си на живот, Тес все пак не бе успяла да постигне това душевно спокойствие.

Бен взе чашата си, протегна краката си и се обърна към Тес.

— Разучи ли ме вече?

— Не напълно. — Взе си бадем от чинийката на масата и захруска замислено. — Но мисля, че ти се познаваш много добре. Ако повече хора разбираха себе си като теб, ще трябва да си потърся нова работа.

— Ти си много добра в професията си. — Бен забеляза как Тес взе още един бадем със своите дълги и тънки пръсти. На дясната ѝ

ръка блестеше старинна перла. — Прощална реч от името на випуска — подхвърли той и видя как ръката ѝ замръзна. — Частна практика, която набъбва толкова бързо, че едва смогваш да се справиш. Съвсем скоро си отхвърлила предложение за работа в психиатричното отделение на „Битийзда Нейвъл“, но веднъж седмично работиш на добра воля в клиниката „Донърли“ в югоизточната част на града без заплащане.

Наглед безобидното му резюме я подразни. Тес бе свикнала да познава по-добре живота на хората, с които общуваше, отколкото те нейния.

— Винаги ли проучвате миналото на жените, с които се срещате, детектив?

— Навик — спокойно отвърна той. — Снощи самата ти говореше за любопитство. Сенатор Джонатан Уитмор е твой дядо по майчина линия — леко ляв във възгледите си, пряк, много влиятелен и страшно упорит.

— Ще се зарадва, че имаш такова мнение за него.

— Загубила си родителите си на четиринадесетгодишна възраст. Съжалявам. — Отново отпи от чашата си. — Не е лесно да загубиш семейство.

Тес долови тъжната нотка, която издаваше, че и той е загубил близък човек.

— Дядо ми помогна да понеса по-леко тази загуба. Без него нямаше да се съвзема. Как научи толкова много неща за мен?

— Ченгетата не издават източника си. Прочетох доклада ти.

Тес се стегна леко в очакване на критика.

— И?

— Имаш чувството, че нашият човек е много умен.

— Да. По-точно хитър. След себе си оставя само следите, които желае.

След известна пауза Бен кимна.

— В думите ти има смисъл. Интересно ми е как стигна до този извод.

Преди да отговори, Тес отпи от чашата си. Не възнамеряваше да се чуди защо държи толкова много Бен да я разбере. Просто държи на това.

— Изхождам от фактите и начина, по който действа. Виждам, че всеки път е почти идентичен с предния — той не се различава в поведението си. Вие май наричате това *modus operandi* — начин на действие.

Той се подсмихна и кимна.

— Да.

— Повторяемостта на действията му създава психологическа картина. Ти си обучен да търсиш улики, доказателства и подбуди и да арестуваш. Аз съм учила да търся смисъла и причините, а после да лекувам. Да лекувам, Бен — повтори тя и го погледна в очите. — Не да раздавам правосъдие.

Той повдигна веждите си.

— Смяташ, че аз върша точно това?

— Ти искаш да го хванеш — лаконично отвърна тя.

— Да, искам да го прогоня от улиците и да го затворя в клетка.

Бен бавно и замислено смачка фаса си. Искаше да запази самообладание. Но ръцете му бяха силни.

— Искаш да бъде наказан. Разбирам те, макар да не съм съгласна с това.

— Значи предпочиташ да бръкнеш в главата му и да го направиш нов човек. За бога! — Гаврътна съдържанието на чашата си. — Нима ще позволиш на сърцето ти да страда за злодей като него?

— Състраданието е част от работата ми — лаконично отвърна тя. — Той е болен, ужасно болен. Ако си прочел и разбрал доклада ми, ще осъзнаеш, че стореното от него го кара да страда.

— Той удушва жени. Фактът, че го боли да стегне възела около шията им, не може да ги възкреси. Изпитвам състрадание, Тес, но то е насочено към семействата на жертвите, с които се налагаше да разговарям. Трябваше да ги гледам в лицето, когато ме питат защо. А аз нямам отговор.

— Съжалявам. — Несъзнателно посегна към ръката му. Пръстите ѝ обвиха неговите. — Работата ни е ужасна. Кара ни да се будим нощем. Аз също трябва да разговарям със семейства — семейства, потресени и страдащи след самоубийството на близък човек. — Усети как ръката му се стегна и машинално я погали. — Когато лежиш буден в три часа през нощта, пред очите ти изплуват въпросите и тъгата в очите им... — Тес се наведе напред, тъй като

искаше да бъде по-близо до него. — Трябва да мисля като доктор за този случай. Можех да ви дам лекарски диагнози — импулсивно душевно разстройство, функционална психоза. Какъвто и термин да използваме, той е равносилен на болест. Този мъж не убива, за да отмъсти или спечели нещо, а от отчаяние.

— А аз трябва да мисля като ченге. Работата ми изисква да го спра. Това е крайната ми цел. — Бен се умълча за момент, после бутна чашата си настрана. — Говорихме за монсеньор Лоугън. Харис обмисля предложението.

— Това е добре. Благодаря ти.

— Няма защо. Не се осланям много на тази идея.

Тес се дръпна назад и леко въздъхна.

— Май нямаме много общи възгледи, а?

— Може би. — Спомни си колко малка и топла беше ръката ѝ, когато го бе хванала. — Може би още не сме ги открили.

— Какво обичаш да правиш в събота следобед? — внезапно попита тя.

— Да седя с бира пред телевизора и да гледам футболния мач.

Тес сбърчи нос.

— Не става. Какво мислиш за музиката?

Бен се засмя.

— Какво по-точно искаш да знаеш?

— Каква музика харесваш?

— Зависи. Когато шофирам, обичам да слушам рок, когато пия — джаз, а сутрин в неделя — Моцарт.

— Сближаваме се. Какво ще кажеш за Джели Рол Мортън?

Изненадан, той се засмя отново.

— Харесва ми.

— Ами Спрингстийн?

— „Реката“ ми допада.

— А за Марвин Гей?

Бен се облегна назад и я изгледа съсредоточено.

— Май намерихме общи точки. — Под масата кракът му се допря леко до нейния. — Искаш ли да отидем у нас и да послушаме колекцията ми от плочи?

— Детектив Парис... — Тес отново си взе бадем. — Добрите психиатри не си падат по изтъркани фрази!

— А по нови?

— Например?

— Хайде да си приготвим една късна вечеря след театъра и да видим кой ще си спомни повече песни от Бийтълс.

Тес го дари с широка и непринудена усмивка, напълно различна от сдържаните ѝ усмивки до този момент.

— Ще загубиш, но получаващ съгласието ми.

— Познаваш ли някакъв мъж с коронки на зъбите си за две хиляди долара, който има костюм от „Брукс Брадърс“?

Тес сбърчи чело.

— Това някаква шега ли е?

— Късно е, вече ни видя.

— Кой... а, здравей, Франк!

— Тес, не очаквах да те видя тук. — Потупа ръката на прекалено слабата екзотична жена до него. — Лорейн, да ти представя доктор Тереза Корт, моя колежка.

Тес съчувстваше на очевидно отегчената жена, която ѝ подаде ръка.

— Много се радвам да се запознаем. — Погледът ѝ се плъзна покрай Тес и се прикова на Бен. — Здравейте.

Бен се усмихна бавно и макар очите му да не се откъснаха от лицето ѝ, той успя да я огледа добре.

— Здравейте, казвам се Бен.

— Тес, трябваше да ми кажеш, че и вие ще бъдете тук. Можехме да излезем заедно — отбеляза Франк.

Лорейн наклони глава на една страна и се вторачи в Бен. В края на краищата вечерта можеше да се окаже интересна, помисли си тя.

— След пиесата има достатъчно време — подметна Лорейн.

— Разбира се, че има — тихо отвърна Бен, при което Тес веднага го скрита под масата. Усмивката му не трепна. — Но с Тес трябва да се прибираме рано. Работа.

— Съжалявам, Франк, но ще трябва да го отложим за друг път. — Тъй като знаеше, че няма да се измъкнат лесно, Тес бързо стана. — Ще се видим в клиниката. Довиждане, Лорейн.

— Забрави си шапката. Защо бързаш толкова? — измърмори Бен, когато излязоха.

— Ако знаеше всичко, щеше да ми благодариш.

— Твоят колега разбира повече от жени, отколкото от вратовръзки.

— Така ли? — Тес се престори, че приглася палтото си, докато вървяха. — Струва ми се, че приятелката му беше прекалено разголена.

— Да. — Бен хвърли бегъл поглед назад. — Да. Доста разголена.

— Някои мъже харесват разголени деколтета и изкуствени мигли, предполагам.

— Някои мъже са животни.

— Тя беше вторият му избор. — Тес се улови, че казва това. — Първо аз му отказах.

— Наистина? — Заинтригуван, Бен я прегърна през рамо, за да забави крачката ѝ. — Той те е поканил на тази пиеса и ти си му отказала?

— Точно така.

— Поласкан съм.

Тес го стрелна с очи. Самочувствието му не се нуждаеше от повишаване.

— Приех поканата ти само защото не си свършен.

— Хмм. Кога те покани?

— Вчера следобед.

— Не изглеждаше много съкрушен, че си му отказала, а същевременно си тук с мен.

Тес се почувства неудобно и понечи да се измъкне от прегръдката му.

— Казах му, че имам среща.

— О-о. Излъгала си.

Бен изрече това с такова задоволство, че Тес се засмя.

— Аз също не съм свършена.

— Това улеснява нещата.

Беше два часът, когато двамата вървяха по коридора към апартамента на Тес.

— Сутринта ще се мразя — прозявайки се, рече тя.

— Още дори не съм поискал да спиш с мен.

Прозаяката ѝ премина в сподавен смях.

— Мислех си, че изпих половин бутилка вино, а ще спя само пет часа. — Спря пред своя апартамент, обърна се и се облегна на вратата. — Не предполагам, че ще прекараме толкова приятна вечер.

Нито пък той бе предполагал.

— Защо не опитаме отново?

Тес се замисли цели три секунди.

— Добре, кога?

— Утре вечер в града ще има фестивал на Богърт.

— „Малтийският сокол“?

— И „Големият сън“.

Тес се усмихна сънено.

— Добре. — Бен пристъпи към нея и Тес предположи, че ще получи целувка. Тази мисъл я сгръваше, но това ѝ се стори напълно нормално. Копнежът за прегръдки и ласки беше присъщ на хората. Очите ѝ се притвориха леко и сърцето ѝ заби малко по-силно.

— Трябва да смениш тази невзрачна ключалка.

Миглите ѝ трепнаха и очите ѝ се ококориха.

— Какво?

— Ключалката на вратата ти е играчка, Тес. — Бен прокара пръст по носа ѝ, развеселен от смущението ѝ. — Ако смяташ да живееш в сграда без охрана, по-добре се погрижи да сложиш секретна брава на вратата си.

— Секретна брава. — Тес се засмя леко и се изправи, след което бръкна за ключовете. — Не мога да споря с ченге.

— Радвам се да го чуя. — Улови я за ръцете и я целуна, изненадвайки я напълно.

Беше глупаво да вярва, че една толкова нежна и непринудена целувка може да разтърси тъй силно тялото ѝ. Кръвта ѝ кипеше и главата ѝ беше замаяна. Даже лекият допир на ръцете им я караше да загуби самообладание.

Целувката му беше приятна, но Тес бе предположила, че ще е такава. Устните му бяха топли и меки и той пускаше в действие зъбите си, за да придаде по-голяма тръпка на целувката. Тес се отдаде на насладата от този миг без обичайното си благоразумие, макар да смяташе, че късният час, виното и отпуснатостта ѝ са виновни за лекомислието ѝ.

Бен бе предположил, че целувката ѝ ще бъде хладна, дори леко сдържана. Не бе подозирал за топлината, страстта и сладостта, които заляха тялото му. Не бе очаквал непосредствената интимност на дългогодишни любовници. Познаваше жените добре — или поне така смяташе. Тес беше загадка за него, която трябваше да разреши.

Страстта му беше добре позната — още едно чувство, което смяташе, че разбира добре. Но не си спомняше някога дъхът му да бе секвал от нея. Желаше Тес отчаяно — сега, на момента. Обикновено следваше нагона си. Но по непонятни за него причини сега се отдръпна от нея.

За миг двамата просто се гледаха.

— Това можеше да се превърне в проблем — успя да изрече Бен след няколко секунди.

— Да. — Тес преглътна и заби поглед в студените метални ключове в ръката си.

— И да сложиш защитната верига, чуваш ли? Ще се видим утре.

Тес не улучи ключалката с няколко милиметра при първия си опит и изруга, тъй като заяде леко и при втория ѝ опит.

— Лека нощ, Бен.

— Лека нощ.

Той изчака да чуе щракването на ключалката и издрънчаването на синджира, после се обърна и тръгна по коридора. Проблем, замисли се Бен. Адски голям проблем.

Разхождаше се от часове. Когато влезе в апартамента си, не можеше да стои на крака от умора. През последните няколко месеца беше открил, че спи спокойно само когато е много изтощен.

Нямаше нужда да запалва осветлението — познаваше пътя добре. Пренебрегвайки нуждата си от почивка, той подмина спалнята. Сънят щеше да го споходи само след като свършеше и последното си задължение. Стаята в дъното беше винаги заключена. Още с отварянето ѝ вдиша лекия аромат на свежи цветя, които слагаше вътре всеки ден. Свещеническото расо висеше до вратата на гардероба. Преметното върху него, шалчето наподобяваше бял разрез.

Щракна една клечка и запали първата свещ, после още една и още една, докато сенките от пламъка им заиграха по старинната

покривка на олтара.

На него имаше снимка на русокоса млада жена, поставена в сребърна рамка. Ликът ѝ бе запечатан завинаги — млад, невинен и щастлив. Розовите рози бяха любимите ѝ цветя и именно тяхното ухание се смесваше с миризмата от изгарящия восък.

В по-малки рамки бяха поставени изрязаните от вестници снимки на още три жени. Карла Джонсън, Барбара Клейтън, Франси Бауърс. Сключи длани и коленичи пред тях.

Оставаха още толкова много жени, помисли си той. Толкова много. Това беше само началото.

[1] Универсален магазин във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Дъска с написана азбука и цифри, употребявана в спиритически сеанси. — Б.пр. ↑

[3] Джошуа Уеджууд (1730–1795) — известен английски грънчар. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мрачното момче седеше безмълвно срещу Тес. Не се въртеше неспокойно и не гледаше през прозореца. Рядко правеше така. Обикновено седеше на стола, забило поглед в коленете си. Дланите му лежах на бедрата — пръстите му бяха тънки, а кокалчетата им бяха леко уголемени от нервното чупене на пръсти. Ноктите бяха дълбоко изгризани. Нервни тикове, които не пречеха на мнозина да живеят добре.

Момчето рядко поглеждаше събеседника си или по-точно казано в неговия случай — човека, който му говореше. Всеки път, когато успееше да го накара да я погледне в очите, Тес чувстваше хем лека радост, хем известна мъка. Очите му не издаваха много, тъй като още от малък се бе научил да се предпазва и крие чувствата и мислите си. Когато ѝ се удадеше рядката и мигновена възможност да погледне в тях, не виждаше нито гняв, нито страх, а само леко отегчение.

Животът не се бе отнесъл справедливо с Джоузеф Хигинс младши и той не искаше да рискува да получи още един удар под кръста. Въпреки момчешката си възраст, беше избрал самотата и уединението като защита срещу липсата на избор. Тес познаваше симптомите. Липса на външна проява на чувствата, липса на мотивация, липса на интерес. Липса на всичко.

Един ден трябваше по някакъв начин да намери разковничето, което щеше да го накара да мисли отново за себе си и за заобикалящия го свят.

Струваше ѝ се твърде голям, за да играе с него, и твърде малък, за да разговаря като с равен. Беше опитала и двата подхода, но безуспешно. Джоуи Хигинс се бе настанил здраво в някакво висящо пространство. Юношеските години не му се струваха просто трудни — намираще ги за нещастни.

Беше облечен с дънки — хубави здрави дънки със закопчаване, показвано в най-новите телевизионни рекламни клипове, и сива памучна блуза, на чиято предница се зъбеше мерилендска водна

костенурка. Неговите високи кожени маратонки бяха нови и модерни. Светлокестенявата му коса беше подстригана на средно дълги иглички над прекалено слабото му лице. Външно Джоуи приличаше на обикновено четиринадесетгодишно момче. Всички белези бяха налице. Но душата му представляваше заплетен лабиринт от самопрезрение и горчивина, до които Тес съзнаваше, че още не се бе добрала.

Съжаляваше, че вместо да гледа на нея като на приятел, отдушник за мъката или дори като на празен бял лист, в очите му тя беше още един влиятелен възрастен човек. Ако поне веднъж бе избухнал, извикал или спорил с нея, Тес щеше да разбере, че лечението им напредва. Въпреки множеството им срещи, той продължаваше да бъде любезен и необщителен.

— Как е училището?

Джоуи не сви рамене. Сякаш смяташе, че това движение ще издаде част от чувствата, които таи в душата си.

— Добре.

— Добре? Мислех, че е доста трудно да смениш училището. — Тес се бе противопоставила на тази промяна, бе сторила всичко възможно да убеди родителите му да не предприемат такъв драматичен ход на този етап на лечението на Джоуи. Аргументът им беше — лоша среда. Искаха да го откъснат от хората, които му влияеха — хората, които го бяха тласнали към алкохола, към краткотрайното флиртуване с наркотици и към също толкова краткотрайното, но по-обезпокояващо влечение към окултното. Родителите му бяха успели единствено да го отчуждят и да накрънят по-силно самоуважението му.

Не средата — било то лоша или добра — бе подтикнала Джоуи да поеме по тези пътища. Причината се криеше в собствената му спираловидна депресия и в търсенето му на отговор, който да бъде напълно и единствено негов.

Родителите му бяха убедени, че той е започнал да се оправя, тъй като вече не намираха цигари от марихуана в гардероба му, нито пък усещаха алкохол в дъха му. Те не забелязваха — или не искаха да забележат — че той продължава все така бързо да деградира. Просто се бе научил как да таи всичко в душата си.

— Новите училища могат да се превърнат в истинско приключение — продължи Тес, след като не получи отговор. — Но не е лесно да бъдеш новият ученик.

— Не е голяма работа — измърмори той, без да вдигне поглед от коленете си.

— Радвам се да чуя това — отвърна Тес, макар лъжата да прозираше. — На твоята възраст и аз трябваше да се местя в ново училище и бях уплашена до смърт.

Тогава той я погледна — не че ѝ вярваше, просто думите ѝ го бяха заинтригували. Очите му бяха тъмнокафяви и сигурно можеха да бъдат страшно изразителни.

— Няма защо да се страхувам — училище като училище.

— Защо не ми разкажеш за него?

— То е едно най-обикновено училище.

— Ами новите ти съученици? Има ли някои по-интересни от тях?

— Повечето са мухльовци.

— О-о? Защо мислиш така?

— Всички са един дол дренки. Не държа да ги познавам.

Не познавам никого — мислено го поправи Тес. В този момент предпочиташе да се чувства чужд в новото училище, след като беше изгубил старите си съученици, с които бе свикнал.

— Нужно е време, за да си намериш нови приятели, истински приятели. Джоуи, по-трудно е да си сам, отколкото да опиташ да се сприятелиш с нови хора.

— Не исках да се местя.

— Знам. — По този въпрос бяха на едно мнение. — Също така знам, че е трудно да се чувстваш като марионетка, чиито конци се дърпат, когато на хората, които създават правилата, им скимне да го направят. Нещата не стоят точно така, Джоуи. Родителите ти те преместиха в това училище, защото искаха да ти осигурят най-добрите условия.

— Вие не сте искали да ме местят. — Отново вдигна глава, но Тес едва успя да забележи цвета на очите му, тъй като момчето мигновено сведе поглед. — Чух мама да го казва.

— Като твой лекар смятах, че може би ще се чувстваш по-добре в старото си училище. Майка ти те обича, Джоуи. Преместването ти не е наказание — просто иска да ти помогне.

— Искаше да ме раздели с приятелите ми. — В думите му не се долавяше мъка, а просто безразличие и примирение. Отново беше

лишен от правото да избира.

— Как гледаш на това?

— Тя се страхуваше, че ако съм сред тях, отново ще започна да пия. Аз вече не пия. — В гласа му не се четяха гняв и горчивина, а само отегчение.

— Знам — отвърна Тес и сложи длан на ръката му. — Трябва да се гордееш, че успя да се откажеш, че направи правилния избор. Знаем колко усилия ти струва това.

— Мама обича да обвинява хората за нещата, които ги сполетяват.

— Какви неща?

— Най-обикновени неща.

— Като развода ли? — Както винаги, Джоуи и този път не реагира при споменаването на тази дума. Тес не настоя. — Какво ще кажеш за това, че вече не пътуваш с автобус?

— Автобусите вонят.

— Сега майка ти те кара на училище.

— Да.

— Говорил ли си с баща си?

— Той е зает. — Погледна Тес с лек гняв, примесен с тъга. — Има нова работа в някаква компютърна фирма, но може би следващия месец ще прекарам Деня на благодарността заедно с него.

— Какво мислиш за това?

— Сигурно ще прекараме добре. — Отново се превърна в малкото момче, озарено от надежда. — Ще отидем на мач на „Червените кожи“. Татко ще вземе билети до петдесетярдовата линия. Ще бъде като едно време.

— Вярваш ли в това, Джоуи?

Той отново заби поглед в коленете си, а челото му се сбърчи от гняв.

— Важно е да разбереш, че нещата няма да бъдат като преди. Но не е задължително разликата да бъде лоша. Понякога промяната, дори когато е трудна, може да бъде най-доброто за всички. Знаем, че обичаш баща си. Не трябва да престанеш да го обичаш само защото не живее при вас.

— Той вече не живее в къща, а в една стая. Казва, че не може да си позволи да живее в къща, защото трябва да плаща издръжка.

На Тес ѝ се искаше да наругае Джоузеф Хигинс старши и да го прати по дяволите, но успя да задържи гласа си спокоен и благ.

— Разбираш, че твоят баща има проблем, Джоуи. Не ти си проблемът, а алкохолът.

— Ние имаме къща — промълви той.

— Мислиш ли, че баща ти щеше да бъде по-щастлив, ако нямахте?

Никакъв отговор. Вече се бе вторачил в обувките си.

— Радвам се, че ще прекараш известно време с баща си. Знам, че ти липсва.

— Той е много зает.

— Да. — Твърде зает, за да види сина си, твърде зает, за да отговори на телефонните обаждания на психиатъра, който се опитва да излекува депресията на момчето. — Понякога на възрастните хич не им е лесно. Сигурно разбираш колко му е трудно с тази нова работа — нали и ти си в ново училище.

— Следващия месец ще прекарам един уикенд заедно с него. Мама казва да не се надявам много, но аз непременно ще се видя с него.

— Майка ти не иска да останеш разочарован, ако нещо неочаквано възпрепятства баща ти.

— Той ще дойде да ме вземе.

— Надявам се, Джоуи. Но ако не дойде... Джоуи... — Отново докосна ръката му и го погледна настойчиво, докато не срещна очите му. — Ако не дойде, трябва да знаеш, че не е заради теб, а защото е болен.

— Да.

Той се съгласи, тъй като съгласието беше най-лесният начин да избегне спора. Тес знаеше това и не за пръв път пожела да може да убеди родителите му, че синът им се нуждае от по-интензивно лечение.

— Майка ти ли те доведе днес?

Джоуи продължи да гледа в земята, но поне външно гневът му беше изчезнал.

— Вторият ми баща.

— Все така добре ли се разбираш с него?

— Да.

— Знаеш, че не предаваш баща си, като обичаш и него.

— Казах, че се разбираме.

— Има ли хубави момичета в новото ти училище? — Искаше й се да го накара да се усмихне, независимо от всичко.

— Предполагам.

— Предполагаш? — Може би веселата нотка в гласа на Тес го подтикна да я погледне отново. — А аз си мислех, че си доста наблюдателен.

— Може би има няколко. — Устните му се извиха леко. — Не обръщам голямо внимание на момичетата.

— Е, има време и за това. Ще дойдеш ли при мен следващата седмица?

— Предполагам.

— Междувременно ще ми направиш ли една услуга? Вече казах, че те смятам за доста наблюдателен. Погледни майка си и втория си баща. — Той извърна глава, но Тес хвана ръката му. — Джоуи... — Изчака тъмните му безизразни очи да я погледнат. — Погледни ги. Те се опитват да ти помогнат. Може да правят грешки, но все пак опитват, защото те обичат. Много хора те обичат. Имаш телефона ми, нали?

— Да, мисля, че да.

— Знаеш, че можеш да ми се обадиш преди следващия ни час, ако искаш да говориш с мен?

Изпрати го до вратата на кабинета си и видя как вторият му баща стана и отпрати към Джоуи своята широка изкуствена усмивка. Той беше бизнесмен — преуспяващ, добродушен и учтив. Пълен антипод на истинския баща на Джоуи.

— Свършихте ли? — Погледна към Тес, но лицето му беше напрегнато, а не усмихнато. — Как се справихме днес, доктор Корт?

— Много добре, господин Монроу.

— Това е добре, много добре. Хайде да купим храна от китайския ресторант и да зарадваме майка ти, Джоуи.

— Добре. — Намъкна якето си с емблемата на училището, което вече не посещаваше. Остави го незакопчано и се обърна, забивайки поглед в някаква точка зад дясното рамо на Тес. — Довиждане, доктор Корт.

— Довиждане, Джоуи. Ще се видим следващата седмица.

Те го хранят — мислеше си тя, докато затваряше вратата. — А той гладува. Обличат го, а на него продължава да му бъде студено. Тя

има ключа, но още не може да го завърти така, че да отключи вратата.

Тес въздъхна и се върна на бюрото си.

— Доктор Корт? — Натисна бутона на вътрешния си телефон, като междувременно пхна папката на Джоуи Хигинс в куфарчето до бюрото си.

— Да, Кейт.

— Докато бяхте с пациента, получихте три телефонни обаждания. Едното беше от „Вашингтон Поуст“, второто от „Слънце“, а третото от „ВТТГ“.

— Трима репортери? — Тес свали едната си обица и леко разтърка ухото.

— И тримата искаха потвърждение за участието ви в разследването на убийствата на Отчето.

— По дяволите! — Изпусна обицата върху регистрационната книга. — За журналистите ме няма, Кейт.

— Да, доктор Корт.

Бавно сложи обицата си. Бяха ѝ обещали анонимност. Това беше част от уговорката ѝ в кабинета на кмета. Никакви медии, никакви реклами, никакви коментари. Кметът ѝ бе дал личната си гаранция, че ще може да работи без натиск от страна на пресата. Няма смисъл да виниш кмета, напомни си Тес и стана, за да отиде до прозореца. Информацията беше изтекла, но трябваше да се справи и в тази ситуация.

Тес не обичаше славата. Проблемът ѝ беше именно такъв. Предпочитате обикновения и спокоен личен живот. Това също представляваше проблем за нея. Здравият ѝ разум я бе предупреждавал, че цялата тази история ще излезе наяве, преди да е приключила, но въпреки това бе приела работата. Ако някой от пациентите ѝ беше на нейно място и трябваше да му даде съвет, щеше да му каже да погледне реалността в очите и да се справи с нея стъпка по стъпка.

Навън уличното движение в пиковия час ставаше все по-натоварено. Пищяха клаксони, но прозорците и разстоянието приглушаваха шума от тях. Джоуи Хигинс беше навън, на път за китайския ресторант заедно с втория си баща, към когото не желаше да изпитва нито обич, нито доверие. Заведенията бяха готови да обслужват многобройните посетители, отбили се да пийнат по един

малък аперитив преди вечеря. Дневните детски градини се опразваха, затова тълпи от работещи майки, самотни родители и уморени татковци вземаха малчуганите си и провираха своите волвота и беемвета между други волвота и беемвета с единствената мисъл да се приберат вкъщи — зад познатите врати, прозорци и стени, където цареше топлина и спокойствие. Надали някой от тях се замисляше за останалите хора навън.

За миг ѝ се прииска да се присъедини към тях в тази обикновена спокойна вечер и да трябва да мисли само за една топла вечеря или за сметката при зъболекаря. Но досието на Отчето беше вече в куфарчето ѝ.

Върна се до бюрото и взе чантата си. Най-напред трябваше да се прибере вкъщи и да се убеди, че всичките обаждания са записани от телефонния ѝ секретар.

— От кого е изтекла информацията? — попита Бен и изпусна струйка цигарен дим.

— Все още работим по въпроса. — Харис стоеше зад бюрото си и оглеждаше оперативната група. Ед се беше отпуснал в един стол и си играеше с пакетче, пълно със слънчогледови семки. Бигсби, който имаше широко червендалесто лице и големи ръце, потропваше с крак по пода. Пъхнала ръце в джобовете си, Лоуенщайн стоеше до Бен. Родерик седеше, опънат като струна, на един стол, сключил длани в скута си. Бен имаше вид на човек, който ще избухне още при първата погрешна дума.

— Трябва да продължим работата, независимо от новата ситуация. Пресата знае, че доктор Корт помага на разследването. Вместо да им пречим, ще ги използваме.

— Пресата се занимаваше с нас седмици наред, капитане — намеси се Лоуенщайн. — Нещата тъкмо бяха започнали да утихват.

— Чета вестници, детектив Лоуенщайн — с престорено благ тон отвърна той.

Бигсби се размърда неспокойно, Родерик се изкашля, а Лоуенщайн затвори устата си.

— Ще обявим пресконференция за утре сутринта. Кабинетът на кмета опитва да се свърже с доктор Корт. Парис, Джаксън, като

отговорници на групата — искам ви на линия. Знаете информацията, подготвена за журналистите.

— Нямаме нищо ново за тях, капитане — отбеляза Ед.

— Постарайте се информацията да прозвучи като нова. Името на доктор Корт трябва да ги задоволи. И уговорете среща с този монсеньор Лоугън — добави той и спря погледа си върху Бен. — Но я запазете в тайна.

— Още „душевадци“. — Бен угаси цигарата си. — Първият не ни каза нещо ново.

— От доктор Корт разбрахме, че той изпълнява мисия — тихо подхвърли Лоуенщайн. — И въпреки затишието, още не е приключил.

— Научихме, че убива млади руси жени — възнегодува Бен. — Вече знаехме това.

— Спри за малко, Бен — промърмори Ед, тъй като знаеше, че покъсно партньорът му ще излее яда си върху него.

— Гледай си работата. — Ръцете в джобовете на Бен се свиха в юмруци. — Този кучи син само чака да удуши следващата жена, която попадне на неподходящото място в неподходящо време, а ние седим и си говорим за психиатри и свещеници. Пет пари не давам за неговата душа, нито за психиката му.

— А може би трябва. — Родерик погледна първо капитана, след което се обърна към Бен. — Виж, знам как се чувстваш. Предполагам, всички се чувстваме като теб. Ние просто искаме да го хванем. Но всички прочетохме доклада на доктор Корт. Нямаме си работа с човек, който убива от кръвожадност или омраза. Ако искаме да го хванем, мисля, че е по-добре да проникнем в душата му.

— Огледал ли си добре снимките от моргата, Лу? Знаем кои са те. Кой са били.

— Добре, Парис. Ако търсиш отдушник за яда си, по-добре иди в спортната зала. — Харис замълча за малко, приковавайки вниманието на присъстващите в стаята само с властното си излъчване. Някога беше добър уличен полицаи. Но повече го биваше да дава нареждания от бюрото. Понякога тази мисъл го потискаше. — Пресконференцията ще се проведе в осем сутринта в кабинета на кмета. Утре искам на бюрото ми да има доклад за срещата с монсеньор Лоугън. Бигсби, продължавай да търсиш откъде са дошли тези шалове. Лоуенщайн,

Родерик, отново разпитайте семействата и приятелите на жертвите. А сега изчезвайте отгук. Идете да хапнете нещо.

Ед изчака да се разпишат за края на работния ден, да излязат от сградата и да стигнат до паркинга.

— Няма да си помогнеш много, като изливаш яда си за случилото се с брат ти върху доктор Корт.

— Джош няма нищо общо с това. — Но още чувстваше болка. Името на брат му засядаше на гърлото му винаги щом го произнесеше.

— Точно така. Доктор Корт просто си върши работата като всички нас.

— Добре. Но не смятам, че работата ѝ има някаква връзка с нашата.

— Криминалната психиатрия е станала жизненоважно средство за работа в...

— Ед, за бога, трябва да престанеш да четеш тези списания.

— Престани да четеш, престани да учиш. Искаш ли да пийнем нещо?

— И това са думи на човек, който яде слънчогледови семки! — Дълбоко в себе си продължаваше да усеща напрежение. Беше изгубил брат си, но Ед се бе появил и почти бе запълнил празнината. — Не тази вечер. И без това се чувствам нелепо, когато караш барманите да смесват водката с натурален сок.

— Човек трябва да мисли за здравето си.

— Както и за репутацията си. — Бен отвори вратата на колата си и се спря пред нея, играейки с ключовете си.

Нощта беше студена — толкова студена, че човек можеше да види дъха си. Ако завалеше, както предвещаваха облачното небе, щеше да се изсипе лапавица. В своите високи хубави къщи, разположени в редица, богатшите от Джорджтаун навярно стъкмяваха огъня в камините, пиеха ирландско кафе и се наслаждаваха на топлината. На хората от улицата им предстоеше дълга и неприятна нощ.

— Тя ме притеснява — внезапно рече Бен.

— Всеки мъж би се притеснявал от красива жена като нея.

— Не е толкова просто. — Бен влезе в колата си, тъй като не му се говореше за това. — Утре сутринта ще мина да те взема. В седем и половина.

— Бен. — Ед се наведе, задържайки вратата отворена. — Поздрави я от мен.

Бен затвори и запали колата. Партньорите трябваше да се познават много добре.

Тес остави слушалката и закри очите си с длани, подпирайки лакти на бюрото си. Джоузеф Хигинс старши се нуждаеше от лечение повече от собствения си син, но беше прекалено зает от желанието да опропасти живота си, за да го забележи. Телефонният разговор не бе разрешил нищо. Но така или иначе, разговорите с алкохолици по време на гуляй рядко водеха до някакъв резултат. Той просто бе заплакал при споменаването на сина му и бе изфъфлил обещание, че ще ѝ се обади на другия ден.

Тес знаеше, че няма да го направи. Най-вероятно на сутринта нямаше да си спомня за разговора им. Довеждането на лечението на Джоуи до успешен край зависеше от бащата, а той се бе лепнал за бутилката — същата бутилка, която бе разрушила брака му и го бе накарала да загуби многобройните си работи, оставяйки го съвсем сам и нещастен.

Ако успееше да го заведе на сбирка на „Анонимните алкохолици“ и да го накара да направи първата стъпка... Тес въздъхна дълбоко и свали ръцете си. Нали майката на Джоуи ѝ беше разказала за многобройните си опити да откаже Джоузеф Хигинс старши от бутилката през всичките тези години?

Тес разбираше горчивината на тази жена, уважаваше твърдото ѝ решение да започне да води нормален живот и да погребее миналото. Но Джоуи не беше като нея. През цялото му детство майка му го бе защитавала и го бе държала в неведение за порока на баща му. Бе намирала извинения за закъсненията му вечер и за уволненията от работа, смятайки, че истината трябва да бъде скрита от момчето.

Като дете Джоуи беше видял прекалено много, бе чул още повече, после бе взел обясненията и извиненията на майка си и бе построил стена от лъжи около баща си. Лъжи, в които искаше да вярва. Щом баща му пиеше, значи пиенето беше нещо нормално. Толкова нормално, че на четиринадесет години Джоуи вече се лекуваше от пристрастяване към алкохола. Самозалъгваше се, че баща му губи

работата си заради завистта на шефа му. Междувременно успехът на Джоуи в училище спаднаше все повече, а уважението му към преподавателите и към самия него намаляваше.

Когато търпението на майката на Джоуи се бе изчерпало и бе решила да се раздели със съпруга си, лъжите, нарушените обещания и годините на негодувание бяха излезли наяве. Бе обременила психиката на сина си с всички пороци на бащата в отчаяния си опит да го накара да прозре грешките му, за да не вини нея за развода. Естествено Джоуи не я винеше, нито винеше баща си. Смяташе, че може да вини само един човек за това — себе си.

Семейството му се бе разпаднало, беше изваден от дома, в който бе израснал, и майка му бе започнала работа. Беше объркан. Когато мисис Хигинс се бе омъжила повторно, именно новият ѝ съпруг бе настоял да се обърнат за помощ към психиатър. Когато Тес започна да се вижда с Джоуи, той вече беше натрупал тринадесет и половина години чувство за вина, мъка и болка, от които трябваше да се отърси. След два месеца тя още не бе успяла да направи никаква пукнатина в бронята, която той носеше — нито в срещите им на четири очи, нито в часовете два пъти месечно, когато се виждаше с майка му и втория му баща.

Тес се беше ядосала толкова много, че ѝ се наложи да остане седнала няколко минути, за да се отърси от гнева си. Работата ѝ не изискваше да се ядосва, а да изслушва, да задава въпроси и да предлага различни решения. Състрадание — беше ѝ позволено да изпитва състрадание, но не и гняв. Ето защо тя седеше с натрупалия се в нея гняв, като се опитваше да надделее самообладанието, което ѝ бе присъщо и усъвършенствано средство за работа. Искаше ѝ се да ритне, да удари и разбие нещо в това омразно състояние на безнадеждност.

Вместо това, взе досието на Джоуи и продължи бележките си, описвайки следобедната им среща.

Навън беше започнала да пада лапавица. Тес взе очилата си, но не погледна през прозореца и не видя мъжа на отсрещния тротоар, който гледаше към осветения прозорец на апартамента ѝ. Но дори да беше погледнала навън, дори да го бе видяла, това нямаше да ѝ направи никакво впечатление.

Когато на вратата се почука, Тес не си помисли нищо, а просто се подразни, че я прекъсват. Телефонът ѝ бе звънял непрекъснато, но тя

се бе абстрахирала напълно от него и го бе превключила на телефонния си секретар. Радиотелефонът до нея щеше да се задейства, ако някой неин пациент я потърсеше. Предполагаше, че всички телефонни обаждания са свързани със статията във вечерния вестник, която свързваше името ѝ с разследването на убийствата.

Тес остави досието отворено и отиде до вратата.

— Кой е?

— Парис.

Тонът издаваше настроението му, макар изречената дума да беше само една. Тес отвори вратата, осъзнавайки, че ѝ предстои голям спор.

— Не е ли малко късничко за служебно посещение?

— Тъкмо навреме за новините в единадесет часа. — Отиде до телевизора и го включи.

Тес не помръдна от вратата.

— Нямаш ли телевизор у дома?

— По-забавно е да гледаш цирк заедно с приятели.

Тес затвори вратата, блъскайки я в раздражението си.

— Виж какво, имам работа. Защо не изплюеш камъчето и не ме оставиш да я довърша?

Бен погледна към бюрото, към отворените папки и очилата за четене, захвърлени върху тях.

— Няма да ни отнеме много време. — Не седна, а остана с ръце в джобовете и се загледа в началния преглед на новините. Симпатичната брюнетка, чието лице имаше формата на сърце, четеше сензационната история на вечерта: „Днес кабинетът на кмета потвърди, че доктор Тереза Корт, известен вашингтонски психиатър, е включена в оперативната група, разследваща убийствата на Отчето. Доктор Корт, внучка на дългогодишния сенатор Джонатан Уитмор, още не е дала изявление по въпроса. Подозира се, че убийствата на трите жертви са свързани с убиеца, наречен Отчето, защото всички те са удушени с шал, използван от римокатолическите свещеници в техните обреди. Полицията продължава разследването, започнало през август тази година, но вече подпомогната от доктор Корт“.

— Не звучи лошо — промърмори Бен. — Три пъти споменаха името ти. — Изобщо не трепна, когато Тес отиде до телевизора и го изключи.

— Повтарям, кажи за какво си дошъл.

Гласът ѝ беше леден. Бен извади цигара, твърдо решен да я запали.

— Утре в осем часа даваме пресконференция в кабинета на кмета.

— Бях уведомена.

— Трябва да говориш общо и да навлизаш възможно най-малко в подробности по случая. Пресата знае за оръжието на престъпленията, но успяхме да предпазим от изтичане информацията за бележките и за тяхното съдържание.

— Не съм глупачка, Бен. Мога да се справя.

— Сигурен съм, че можеш. Но тази пресконференция се провежда за случай, засягащ отдела, а не нечия лична слава.

Тес отвори уста, но единственият звук, който се чу, беше леко съскане. Знаеше, че е недостойно и безполезно да избухва. Знаеше, че такова абсурдно и язвително изказване не заслужава отговор. Знаеше, че Бен, който осъдително стоеше пред нея, заслужава възможно най-хладното и безразлично държане от нейна страна.

— Вманиачен, ограничен и безчувствен глупак. — Телефонът ѝ звънна отново, но и двамата не му обърнаха внимание. — За какъв, по дяволите, се смяташ, че нахълтваш тук и ме нападаш с твоите идиотски бисери?

Бен се огледа за пепелник и се спря на една малка чинийка, рисувана на ръка. До нея имаше ваза със свежи есенни хризантеми.

— А какъв бисер беше този?

Тес стоеше, опъната като войник, докато Бен спокойно тръскаше пепелта от цигарата си в чинийката.

— Нека изясним нещо. Не съм издала тази информация на пресата.

— Никой не те е и обвинил.

— Така ли? — Тес пхна ръце в джобовете на полата, с която беше работила в продължение на четиринадесет часа. Гърбът ѝ болеше, стомахът ѝ беше празен и се нуждаеше от това, което тъй упорито се бореше да даде на пациентите си — душевен покой. — Е, аз гледам на тази малка история другояче. В интерес на истината, обещаха ми, че моето име изобщо няма да бъде свързано с разследването.

— Не ти се е искало хората да разберат, че помагаш на полицията?

— Много си умен, няма що!

— Адски си права — отвърна Бен, очарован от пълната ѝ загуба на самообладание. Говореше, като шареше напред-назад из стаята, а очите ѝ бяха потъмнели и станали моравочервени. Гневът ѝ бе суров и леден — напълно различен от злъчния, злобен и необуздан яд, с който бе свикнал да се сблъсква. Това правеше ситуацията още по-интересна.

— Каквото и да кажа, ти имаш готов отговор. Някога хрумвало ли ти е, че не бих искала моите пациенти, моите колеги и приятели да ме разпитват за този случай? Не ти ли е хрумвало, че изобщо не съм искала да поема случая?

— Тогава защо се съгласи? Заплатата е въшлива.

— Защото се оставих да ме убедят, че мога да помогна. Ако все още не мислех така, щях да ти кажа да си вземеш случая и да вървиш по дяволите. Мислиш ли, че изгарям от желание да си губя времето с някакъв тесногръд самозван съдник на професионалната ми етика? Имам достатъчно проблеми в живота си и без твоето старание да ги умножиш.

— Проблеми значи? — Бен плъзна погледа си из стаята — по цветята, кристала, меките пастелни цветове. — Тук ми изглежда доста комфортно.

— Не знаеш нищо за мен, нито за живота и работата ми. — Отиде до бюрото си и се облегна на него, но още не можеше да се успокои. — Виждаш ли тези папки, тези документи, тези записи? В тях е записан животът на едно четиринадесетгодишно момче. Момче, което вече е алкохолик — едно момче, което се нуждае от човек, достатъчно прозорлив да проникне в душата му, за да открие вътрешното му богатство и мястото му в живота. — Рязко се извърна към него с поглед, все така помътнял от гняв. — Знаеш какво означава да опиташ да спасиш нечий живот, детектив? Знаеш как боли, как плаши това? Може да не използвам оръжие, но се опитвам да сторя точно това. Десет години се учех как да го правя. Може би ако имам достатъчно време, умения и късмет, ще успея да му помогна. По дяволите! — Тес спря, осъзнавайки колко се бе разпалила само от няколко думи. — Не е нужно да се оправдавам пред теб.

— Наистина не е нужно. — Бен рече това и смачка цигарата си в малката китайска чинийка. — Съжалявам, че избухнах.

Тес на два пъти си пое дълбоко дъх, за да се съвземе.

— Защо работата ми те прави толкова язвителен?

Бен не беше готов да ѝ отговори, да сподели онази стара заздравяла рана и да я подложи на инспекция и анализ. Вместо това натисна с пръсти уморените си очи.

— Вината не е в теб. Виновна е цялата тази работа. Кара ме да се чувствам така, сякаш ходя по много тънко въже, опънато над дълбока пропаст.

— Мисля, че този отговор ме устройва. — Макар да не беше отговорът, който желаше да чуе. — Човек трудно може да бъде обективен точно сега.

— Нека се върнем назад за малко. Нямам много високо мнение за професията ти и предполагам, че и ти не гледаш с добро око на моята.

Тес изчака за миг, после кимна.

— Така е.

— Но сме заклещени здраво в нея. — Приблужи се до бюрото и взе чашата ѝ, пълна до половината с кафе. — Има ли още топло кафе?

— Не. Но мога да ти направя.

— Няма нужда. — Вдигна ръка и започна да разтрива челото си, за да облекчи главоболието си. — Виж какво, съжалявам. Имам чувството, че се блъскаме като луди по този случай, а единственият ни напредък е изтеклата информация за пресата.

— Знам. Може би не разбираш, но и аз като теб работя по този случай и се чувствам също така отговорна за него. — Тес отново млъкна, но вече изпитваше близост и разбиране. — Това е най-трудната част, нали? Да се чувстваш отговорен.

Страшно разбира от работата си, помисли си Бен, като се подпря на бюрото ѝ.

— Не мога да се отърся от чувството, че той изчаква удобния момент, за да действа отново. А още не сме направили никаква крачка напред, докторке. Утре може и да излъжем пресата, но трябва да преглътнем истината, че не сме напреднали изобщо в разследването. Твоето обяснение за мотивите му за убийствата няма да помогне на следващата жена, която нападне.

— Мога само да ти кажа какъв е вътрешният му свят, Бен.

— Аз пък ще ти кажа, че пет пари не давам за него. — Обърна се и я погледна в очите. Беше се успокоила. Това личеше от погледа ѝ. — Когато го хванем, а това е сигурно, те ще вземат психиатричното му досие, изготвено от теб. Ще направят и други, след което ще изправят теб или някой друг психиатър на свидетелското място в съда и той ще отърве кожата му.

— Ще го изпратят в приют за душевноболни. Това не е пикник, Бен.

— Докато група лекари не решат, че е излекуван.

— Не е толкова лесно. Познаваш закона по-добре от мен. — Тес прокара ръка през косата си. Бен беше прав, но и тя имаше право. Това само усложняваше нещата. — Не можеш да вкараш в затвора човек за това, че е болен от рак и не може да спре разграждането на тялото си. Как можеш да осъдиш някого, без да вземеш предвид разпадането на съзнанието му? Бен, шизофренията осакатява повече хора за по-дълго време, отколкото ракът. Стотици хиляди хора са затворени в болници. Нямаме право да им обърнем гръб или да ги изгорим заради химически дисбаланс в мозъка им.

Бен не се интересуваше от статистики и причини, а само от резултати.

— Тес, веднъж ми каза, че невменяемостта е съдебен термин. Колкото и налудничаво да звучи, той има граждански права и ще може да си назначи адвокат, който ще използва този съдебен термин. Бих искал да седнеш със семействата на трите жертви след това, за да видя как ще им обясниш този химически дисбаланс. Съмнявам се, че ще успееш да ги убедиш, че са получили справедливост.

Тес беше разговаряла със семейства на жертви преди и познаваше твърде добре чувството на предателство и горчива безпомощност. Тази безпомощност можеше да зарази и лекуващия, ако се обуздаеше навреме.

— Ти си човекът с шпагата, Бен, а не аз. За мен остават само думите.

— Да. — Той също бе имал възможността да прибегне до тях, но ги бе използвал по начин, който не го изпълваше с гордост. Прииска му се да пийне едно бренди, а къщи да го чака някоя хубава жена. — Опитвам се да уредя среща с монсеньор Лоугън за утре. Сигурно искаш и ти да присъстваш.

— Да. — Скръсти ръце и се зачуди защо след всяко свое избухване се чувства толкова потисната. — Целият ми ден е ангажиран с пациенти, но мисля, че ще мога да отменя ангажимента в четири.

— Не е ли доста необмислено?

Тес се насили да се усмихне, тъй като Бен все пак си бе направил труда да подкрепи предложението ѝ.

— Ще оставя това да мине покрай ушите ми.

— Ще се постарая да уредя срещата за четири и половина. Ще помоля някой да ти се обади, за да те уведоми.

— Добре. — Струваше ѝ се, че имаха да си казват прекалено много неща, за които още не бяха подготвени. — Сигурен ли си, че не искаш кафе?

Искаше не само кафе, но и много други неща — искаше да седне и да си поговори с нея за всичко друго, но не и за общата им работа.

— Не, трябва да тръгвам. Улиците вече сигурно са кални.

— О-о? — Погледна към прозореца и видя лапавицата.

— Работиш прекалено много, щом не забелязваш какво става отвъд прозореца ти. — Отиде до вратата. — Не си сложила секретна брава.

— Не, не съм.

Извърна се, без да сваля ръка от дръжката. Предпочиташе да остане при нея, отколкото да пийне едно бренди и да бъде с друга жена.

— Как ти се стори Богърт онази вечер?

— Беше ми приятно.

— Може би трябва да повторим това някой път.

— Може би.

— До скоро, докторке. Сложи синджира.

Бен затвори вратата след себе си, но тръгна едва когато чу дрънченето на синджира и последвалото го изщракване.

ПЕТА ГЛАВА

Ед караше бавно по Шестнайсета улица. Обичаше да обикаля из града — е, или почти толкова — колкото обичаше да кара гумите да свистят. За един обикновен, сравнително спокоен човек лудото шофиране в разгорещено преследване беше малък порок.

Бен седеше мълчаливо до него. Обикновено той пускаше някоя остроумна шегичка относно карането на Ед, обект на подигравка от целия отдел. Фактът, че Бен мълчеше и касетата на Таня Тъкър свиреше, издаваше, че мислите му витаят някъде другаде. Нямаше нужда от методичния мозък на Ед, за да се разбере къде се е отваял.

— Написах рапорта за случая на Борели. — Ед доволно слушаше тъжната песен на Таня Тъкър, в която се говореше за лъжи и измами.

— А? А, да, и аз написах моя.

— Май ще отнеме само няколко дни на съда следващия месец. Прокурорът ще го изобличи доста бързо.

— По-добре да се постарее. Съдрахме си задниците, за да се доберем до доказателствата.

Мълчанието се възцари бавно. Ед затананика заедно с Таня, изпя няколко реда от припева, после отново затананика.

— Чу ли за кухнята на Лоуенщайн? Съпругът ѝ я наводнил. Изглежда, тръбата за обратната вода пак е излязла от строя.

— Такива неща се случват, когато оставиш счетоводител да борави с гаечен ключ. — Бен запали цигара и откряна леко прозореца, за да може димът да излезе навън.

— Това е петнайсетата — с лек укор рече Ед. — Няма да стигнеш доникъде, ако продължаваш да се тревожиш за пресконференцията.

— Не се тревожа за нищо. Обичам да пуша. — За доказателство дръпна дълбоко, но се въздържа да изпусне дима в посока на Ед. — Това е едно от малкото големи удоволствия на човечеството.

— Също като да се напиеш и да повърнеш върху собствените си обувки.

— Обувките ми са чисти, Джаксън. Сещам се за един тип, който се свлече като талпа, след като погълна половин галон водка със сок от моркови.

— Искях само да подремна.

— Да, и то по лице. Ако не те бях хванал — при което едва не си навлякох херния — щеше да си счупиш големия нос. По дяволите, какво се хилиш?

— Когато човек се оплаква, той не се самосъжاليا. Знаеш ли, Бен, тя се държа страхотно.

— Кой твърди обратното? — Бен захапа филтъра и отново дръпна. — А между другото кой е казал, че мисля точно за нея?

— За кого?

— За Тес?

— Изобщо не съм споменавал името й. — На кръстовището светна жълто и Ед рязко даде газ, но профуча през него тъкмо когато светофарът стана червен.

— Не си играй с мен. А и светофарът беше червен.

— Жълт.

— Беше червен, проклет далтонист. Трябва да ти вземат книжката. Всеки път, когато вляза в кола с теб, рискувам живота си. Трябва да съм събрал цял куфар с оплаквания.

— Освен това изглеждаше много добре — поднови темата Ед. — Страхотни крака.

— Разгонил си се. — Бен пусна парното, тъй като въздухът, който нахлуваше през леко откренатия прозорец, режеше като нож. — Въпреки това изглеждаше така, сякаш можеше да смрази човек от двайсет крачки.

— Дрехите издават човешкия нрав. Дали е властен, нерешителен или спокоен. Явно се стремеше да изглежда сдържана и да си придаде тежест. Стори ми се, че владее положението още преди да си отвори устата.

— Някой трябва да отмени абонамента ти за „Рийдърс Дайджест“ — измърмори Бен.

Големите стари дървета, които се виждаха тук-там по пътя, бяха изключително пъстри. Меките им листа трептяха в червени, жълти и оранжеви цветове. Само след една седмица щяха да изсъхнат и да

покрыят тротоарите и канавките, пращейки под стъпките на хората. Бен хвърли цигарата през прозореца, след което го затвори плътно.

— Добре, наистина беше страхотна. Проблемът е, че пресата ще дъвче тази информация дни наред. Вестникарите знаят как да привличат вниманието към лудите. — Погледна към старите тихи къщи зад старите тихи дървета. — И си дяволски прав — има страхотни крака.

— И е умна. Човек наистина може да се възхищава на мозъка на жените.

— Какво знаеш ти за ума на жените? Последната ти приятелка имаше коефициент на интелигентност на рохко яйце. И какъв е тоя боклук, който слушаме?

Ед се усмихна, доволен, че партньорът му се посъживи.

— Боже мой. — Бен се смъкна в седалката си и затвори очи.

— Струва ми се, че се чувствате много по-добре днес, мисис Холдермън.

— О, да. Права сте. — Тъмнокосата симпатична жена не легна на кушетката, нито седна на някой стол, а направо затанцува из кабинета на Тес. Метна черното си палто на страничната облегалка на един стол и се спря. — Какво ще кажете за новата ми рокля?

— Много ви отива.

— Наистина ли? — Мисис Холдермън погали тънката, обшита с коприна вълнена рокля. — Червеното хваща окото. А аз обичам да ме заглеждат.

— Отново ли сте пазарували, мисис Холдермън?

— Да. — Изведнъж озареното й кукленско лице се нацупи. — О, не се ядосвайте, доктор Корт. Знам, че ме посъветвахте да стоя далеч от магазините известно време. И аз наистина се вслушах в съвета ви. Не бях стъпвала в „Наймън“ почти цяла седмица.

— Не съм ядосана, мисис Холдермън — отвърна Тес и видя как нацупеното й лице отново се разтегли в сияеща усмивка. — Имате чудесен вкус за дрехи. — Това беше късмет, тъй като Елен Холдермън бе маниачка на тази тема. Виждаше, харесваше и купуваше, но много често захвърляше новата си дреха и забравяше за нея след първото й

обличане. Но това беше малък проблем. Мисис Холдермън правеше същото и с мъжете.

— Благодаря ви, доктор Корт. — Като малко момиченце се завъртя в кръг, за да покаже клошираната рокля. — Чувствах се прекрасно, докато пазарувах. Вие щяхте да се гордеете с мен. Купих си само два тоалета. Всъщност три — поправи се през смях. — Но бельото не би трябвало да се брои, нали? После отидох да пийна едно кафе. Сигурно знаете онзи прекрасен ресторант в галерия „Мадза“, от който се виждат хората и магазините.

— Да. — Тес седеше на единия ъгъл на бюрото си. Мисис Холдермън я погледна в очите и прехапа долната си устна — не от срам или неудобство, а от сподавена радост. Тогава отиде до един стол и самодоволно седна.

— Поръчах си кафе. Първоначално имах намерението да си взема и една кифла, но ако не се грижа за фигурата си, дрехите няма да ми доставят толкова голяма радост. Някакъв мъж седеше на масата до мен. О, доктор Корт, в момента, в който го видях, сърцето ми заби лудо. — Сложи ръка на сърцето си, сякаш то продължаваше да бие в същия бърз ритъм. — Той беше толкова красив. Леко прошарен тук. — Показа с пръсти слепоочията си, а в очите ѝ се появи мек и замечтан блясък, който не направи никакво впечатление на Тес, тъй като го познаваше много добре. — Имаше тен, явно беше ходил на ски. Сигурно в Сент Мориц, тъй като е твърде рано за Върмонт. Имаше кожено куфарче с инициалите му, изписани с малки букви. Опитвах се да отгатна как се казва. М. У. — Въздъхна и Тес разбра, че пациентката ѝ вече сменяше монограмите на хавлиите си за баня. — Не можете да си представите за колко имена се сетих, които отговаряха на тези инициали.

— Как се оказа името му?

— Максвел Уидърспуун. Това не е ли едно чудесно име?

— Звучи много изтънчено.

— О, точно това му казах и аз.

— Значи разговаряхте с него.

— Ами дамската ми чанта падна от масата. — Докосна с пръсти устата си, сякаш искаше да прикрие усмивката си. — Всяко момиче трябва да знае един-два номера, ако иска да се запознае с истински мъж.

— Бутнали сте чантата от масата?

— Тя падна точно до крака му. Бях с хубавата си чанта от черно-бяла змийска кожа. Максвел се протегна да я вдигне. Когато ми я подаде, се усмихна. Сърцето ми направо замря. Имах чувството, че сънувам. Не чувах шума, долитащ от другите маси. Не виждах купувачите на горните етажи. Пръстите ни се докоснаха и — о-о, обещавайте ми, че няма да се смеете, доктор Корт.

— Разбира се, че няма.

— Сякаш докосна душата ми.

Точно от това се боеше Тес. Стана от бюрото и седна в стола срещу пациентката си.

— Мисис Холдермън, спомняте ли си Азанти?

— Азанти ли? — Мисис Холдермън изсумтя, с което показва нежеланието си да говори за четвъртия си съпруг.

— Когато го срещнахте в художествената галерия, пред неговата картина за Венеция, смятахте, че той е докоснал душата ви.

— Онова беше различно. Азанти беше италианец. Знаете колко хитри са италианците по отношение на жените. Максвел е от Бостън.

Тес се въздържа да не въздъхне. Предстояха ѝ много дълги петдесет минути.

* * *

Когато влезе в чакалнята пред кабинета на Тес, Бен се озова в обстановка, която напълно отговаряше на очакванията му. Беше студена и стилна като апартамента ѝ. В тъмнорозово и опушеносиво — успокояващи цветове, които биха накарали пациентите ѝ да се отпуснат. Папратта в саксиите до прозореца имаше влажни листа, сякаш току-що бе напръскан с вода. Свежи цветя и колекция от малки статуетки, наредени в една витрина, придаваха на стаята вид на всекидневна, а не на приемна. Съдейки по отгърнатото списание „Вог“, оставено на малка масичка за кафе, Бен предположи, че в момента пациентката на Тес е жена.

Приемната не му напомняше за другите лекарски кабинети, които имаха бели стени и миришеха на естествена кожа. Когато вратата зад него се затвори, не почувства обичайното присвиване на

стомаха и по тила му не изби пот. А и не чакаше брат си тук, защото Джош вече го нямаше.

Секретарката на Тес седеше на подредено емайлirано бюро и работеше с компютър. Тя спря да пише, когато Бен и Ед влязоха, и ги погледна спокойно и непринудено, в пълна хармония със стаята.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Детектив Парис и Джаксън.

— А, да. Доктор Корт ви очаква. Ако желаете да почакате, мога да ви направя кафе.

— За мен само топла вода. — Ед извади торбичка с чай от джоба си.

Секретарката не се учуди ни най-малко.

— Разбира се.

— Винаги ме zlepоставяш — промърмори Бен, когато тя изчезна в една малка странична стаичка.

— Не тъпча тялото си с кофеин само защото обществото е приело това. — Огледа стаята, а в ръката му все още висеше торбичката с билките. — Какво ще кажеш за това местенце? Шик е.

— Да. — Бен също плъзна поглед из стаята. — Отива й.

— Не знам защо това те притеснява толкова — укори го Ед и се загледа в картина на Моне, изобразяваща изгрев над вода, чиито меки, сливащи се цветове създаваха впечатление за огън. Както по-голямата част от произведенията на изкуството, той хареса и тази картина, защото някой бе имал въображението и таланта да я сътвори. Възгледите му за човешката раса се доближаваха доста до тези. — Една хубава и елегантна жена с остър ум не би трябвало да плаши мъж, който има много високо мнение за себе си.

— О, боже, ти трябва да станеш водещ рубрика.

Точно в този момент вратата на кабинета на Тес се отвори. Преметнала черното си палто през ръка, мисис Холдермън излезе оттам. Щом зърна мъжете, тя се спря, усмихна се и облиза с език горната си устна като ученичка, която вижда купичка с шоколадов сладолед.

— Здравейте.

Бен пъкна палци в джобовете на панталона си.

— Здравейте.

— Доктор Корт ли чакате?

— Да.

За миг тя остана на мястото си, после с широко отворени очи се вторачи в Ед.

— О, боже, колко сте голям!

Ед с мъка преглътна.

— Да, госпожо.

— Възхищавам се от... големи мъже. — Отиде до него и го огледа от глава до пети, след което притвори очи. — Те ме карат да се чувствам толкова безпомощна и женствена. Колко сте висок, господин...?

Без да изважда палци от джобовете си, Бен весело се отправи към вратата на Тес, оставяйки Ед на произвола на съдбата.

Тес седеше зад бюрото си със затворени очи и облегната назад глава. Косата ѝ отново беше вдигната, но този път не ѝ придаваше недостъпен вид. Изморена е, и то не само физически, помисли си Бен. Докато той я гледаше, тя вдигна ръка и започна да разтвива слепоочието си.

— Май един аспириин ще ти дойде добре, докторке.

Тес отвори очи. Вдигна глава, сякаш смяташе за непристойно да се отпусна пред хора. Въпреки дребния ѝ ръст, бюрото не я смалчаваше повече. Изглеждаше съвсем на място зад него и под сложената в черна рамка диплома на стената зад гърба ѝ.

— Не обичам да пия лекарства.

— А само да ги предписваш?

Гърбът ѝ се поизправи леко.

— Не чакайте дълго, нали? Ей сега тръгвам, само да си взема чантата.

Когато Тес понечи да се изправи, Бен пристъпи към бюрото.

— Имаме няколко минути. Тежък ден, а?

— Малко. А твоят?

— Не се наложи да застрелям никого. — Взе парчето аметист от бюрото ѝ и започна да си играе с него. — Искан да ти кажа, че се справи много добре сутринта.

Тес взе един молив, прокара го между пръстите си, после отново го остави. Явно следващият ѝ спор се отлагаше.

— Благодаря. Ти също.

Бен се облегна на ръба на бюрото ѝ и си помисли, че кабинетът му действа успокоително, независимо че беше на психиатър. В него не витаеха духове и не се усещаше съжаление.

— Какво мислиш за съботните матинета?

— Приемам ги.

Бен не можа да сдържи усмивката си.

— Така и предполагам. Дават няколко класически филма на Винсът Прайс.

— „Восъчна къща“?

— И „Мухата“. Какво ще кажеш?

— Става. — Тес се изправи. Главоболието ѝ вече се бе превърнало в тъпо, ненатрапчиво пулсиране в едното ѝ слепоочие. — Ако включва и пуканки.

— Включва дори и пица след това.

— Съгласна съм.

— Тес. — Бен я хвана за ръката, макар елегантният ѝ сив костюм все още да го стряскаше. — За снощи...

— Мисля, че и двамата се извинихме за казаното.

— Да. — Вече не изглеждаше отегчена или уязвима, а спокойна и недостижима. Бен се отдръпна, без да пуска аметиста. Той отиваше на очите ѝ. — Правила ли си любов тук?

Тес повдигна вежди. Знаеше, че Бен цели да я шокира или поне да я подразни.

— Привилегирована информация. — Рязко грабна чантата си от пода до бюрото и се запъти към вратата. — Идваш ли?

Бен се изкушаваше да пусне аметиста в джоба си. Подразнен, той го остави внимателно на бюрото и излезе след нея.

Ед стоеше до бюрото на секретарката и пиеше чай. Лицето му бе придобило червения цвят на косата му.

— Мисис Холдермън. — Кейт се обърна към Тес, поглеждайки Ед състрадателно. — Успях да я отпратя, преди да е успяла да го погълне.

— Много съжалявам, Ед. — Но очите на Тес се развеселиха. — Искаш ли да поседнеш малко?

— Не. — Той изгледа партньора си предупредително. — Само да си казал нещо, Парис.

— Не позна. — Придавайки си напълно невинен вид, Бен отиде до вратата и я отвори. Когато Ед излезе, Бен веднага го последва. — О, боже, колко сте голям?

— Продължавай в същия дух.

Монсеньор Тимъти Лоугън не отговаряше на представата на Бен за католически свещеник, насадена от детството му. Вместо расо, Лоугън носеше сако от груб вълнен плат над бледожълто поло. Имаше голямо широко лице на ирландец и тъмнорижа коса, в която се прокрадваха сиви кичури. Атмосферата в кабинета му се различаваше коренно от спокойното и тихо жилище на енорийски пастор, обзаведено с тъмни мебели и пропито от светени благоухания. В стаята се носеше миризмата на тютюн за лула и на прах — като в най-обикновен кабинет.

По стените нямаше портрети на светци или на Спасителя, нито керамични статуетки на Девата с нейното тъжно, разбиращо лице. Но имаше стотици книги, някои от които бяха теологически, други — психологически, а трети за риболова.

На една етажерка лежеше стара Библия с инкрустирана твърда корица; друга, по-нова, но по-изтъркана от употреба, беше отворена на бюрото. До нея се виждаше молитвена броеница с големи дървени зърна.

— Радвам се да се запозная с вас, монсеньор Лоугън. — Двамата с Тес се здрависаха като колеги, което накара Бен да се почувства неудобно. Независимо от облеклото му, Лоугън беше свещеник, а към свещениците трябваше да се изпитва благоговение, уважение и дори лек страх. Бен си спомни, че майка му ги наричаше наместници на Бога. Те даваха причастие, опрощаваха грехове и изповядваха умиращите.

След смъртта на Джош един свещеник бе дошъл в дома им. Той бе изказал думи на утеха, съчувствие и любезност, но не бе опростил греховете на покойника. Самоубийство. Най-смъртният от всички смъртни грехове.

— На мен също, доктор Корт. — Лоугън имаше ясен и силен глас, който с лекота можеше да озвучи цяла катедрала. Все пак в него се долавяше някакво напрежение, някаква строгост, която напомни на

Бен за образа на рефер, отстранил бейзболен играч от мач. — Слушах лекцията ви за деменцията^[1]. Не успях да се добера до вас след това, за да ви кажа, че бяхте чудесна.

— Благодаря ви. Монсеньор, да ви представя детектив Парис и детектив Джаксън — те оглавяват оперативната група, която се занимава с разследването.

— Приятно ми е.

Бен стисна протегнатата му ръка, чувствайки се глупаво заради моментното си усещане, че срещу него не стои човек от плът и кръв.

— Моля, седнете. — Посочи към столовете. — На бюрото ми са психологическият портрет на убиеца и докладът, изготвени от вас, доктор Корт. — Заобиколи бюрото с лекотата и бързината на състезател по голф. — Прочетох ги тази сутрин и ги намирам за доста обезпокоителни и убедителни.

— Значи сте съгласен с написаното?

— Да, поддържам становището на доктор Корт. Религиозните мотиви са неоспорими. Също така е вярно, че религиозните алузии и халюцинации са често срещано явление при шизофрениците.

— Жана д'Арк е чувала гласове — измърмори Бен.

Лоугън се усмихна и склучи своите големи сърчни ръце.

— Подобно на всички светци и мъченици. Някои твърдят, че след четиридесетдневни пости човек може да започне да чува гласове. Други смятат, че са богоизбрани. В конкретния случай личи, че имаме работа с душевноболен човек, а не със светец.

— В това няма спор — отбеляза Ед с бележник в ръка. Спомняше си, че след тридневни пости се бе почувствал по... одухотворен.

— Като лекар и свещеник смятам убийството за грях спрямо Бог и за проява на крайно душевно умопомрачение. Но първо трябва да се справим именно с душевното умопомрачение, за да предотвратим повторното извършване на греха.

Лоугън отвори папката на Тес и почука с пръст по нея.

— Изглежда, религиозните мотиви и халюцинациите имат своите корени в католицизма. Трябва да се съглася с мнението ви, че използването на амито като оръжие на престъпленията може да се изтълкува и като бунт срещу Всевишния, и като всеотдайност към него.

Тес се наведе напред.

— Смятате ли, че е свещеник или някога е бил такъв? Дали не е искал да стане служител на Бога?

— Мисля, че е много вероятно да е учил за такъв. — Леко се намръщи и между очите му се образува дълбока бръчка. — Други атрибути от свещеническото облекло биха свършили същата работа. Но амитото се носи около врата, затова, колкото и мрачно да звучи, е най-подходящо.

— А какво ще кажете за белия цвят?

— Символизира опрощаване на греховете, спасение. — Несъзнателно разпери ръцете си с дланите нагоре — жест, правен векове наред.

Тес кимна в знак на съгласие.

— Опрощаване на грях. Прямо себе си ли?

— Може би. Грях, който може да е довел до смъртта или духовната загуба на жената, която продължава да спасява.

— Смятате, че се въплъщава в ролята на Христос? В ролята на спасител? — попита Бен. — И прави първите крачки.

Лоугън се облегна назад и потърка ухото си, тъй като беше човек, който не действа прибързано и премисля всяка своя дума.

— Поне засега не се смята за Христос. Вярва, че е пратеник на Бога и знае, че е простосмъртен. Взема предпазни мерки, защитава се. Сигурно съзнава, че обществото не одобрява неговата мисия, но продължава да следва заръките на висшестоящ глас.

— Отново гласове. — Бен запали цигара.

— Гласове, видения. Шизофреникът вярва, че са истински, понякога дори по-истински от реалния свят. Това не е раздвояване на личността, а болест, биологическа аномалия. Много вероятно е да е болен от години.

— Убийствата започнаха през август — уточни Бен. — Обадохме се в отделите за разследване на убийства във всички щати. Не е имало други престъпления, извършени по този начин. Започнали са тук.

Подробната полицейска работа интересуваше Лоугън, но не го притесняваше.

— Може би е вървял към подобрене, но вследствие на някакъв стрес симптомите са се появили отново и са го тласнали към насилие.

В момента е разкъсван между действителността и възприятието си за нея. Страда и се моли.

— И убива — безизразно добави Бен.

— Не очаквам съчувствие — промълви Лоугън. Говореше тихо. — Двамата с доктор Корт трябва да го проявяваме, а не вие с вашата роля в този случай. Никой от нас не иска той да поднови убийствата.

— Значи не смятате, че се мисли за Христос — прекъсна го Ед, който усърдно продължаваше да си води бележки. — Само защото се пази ли? Христос е бил унищожен физически.

— Отлично попадение. — Ясният глас прозвуча по-меко. Удовлетворението му беше най-голямо, когато възпитаниците му задаваха въпроси за теориите му. Лоугън огледа последователно двамата следователи и реши, че са добър екип. — Все пак мисля, че се смята просто за оръдие. Религията със своята структура, бариери и традиции се набива на очи по-ярко от теологията. Той убива като свещеник, независимо дали е такъв, или не. Опрощава грехове като пратеник на Бога — продължи и забеляза как Бен изтръпна. — А не като Божия син. Развих интересна теория, която вие пропуснахте, доктор Корт.

Тес веднага наостри слух.

— Нима?

Лоугън се усмихна отново, тъй като позна професионалната гордост.

— Напълно разбираемо е. Вие не сте католичка, нали?

— Не.

— Оперативната група, която разследва случая, също го е пропуснала.

— Аз съм методист — подхвърли Ед, като продължаваше да пише.

— Не се опитвам да ви убеждавам да приемете друга вяра. — Взе лулата си и започна да я пълни. Пръстите му бяха къси и дебели, но ноктите им бяха добре оформени. Няколко парченца тютюн паднаха и се залепиха на жълтото му поло. — Петнадесети август, денят на първото убийство, е църковен празник.

— Успение Богородично — промълви Бен, преди да се усети.

— Да. — Лоугън продължи да пълни лулата си и се усмихна.

Бен се почувства така, сякаш бе отговорил правилно в час по вероучение.

— Някога бях католик.

— Често срещан проблем — отбеляза Лоугън и запали лулата си.

Никаква лекция, никакво епископско мръщене. Бен усети как раменете му се отпускат. Мозъкът му се раздвижи.

— Все обърквах датите на празниците. Смятате ли, че това е важно?

Лоугън старателно почисти тютюна от полото си.

— Зависи.

— Извинете, монсеньор. — Тес разпери ръце. — Трябва да обясните какво имате предвид.

— Петнадесети август е денят, в който Църквата признава приемането на Девата в небесното царство. Божията майка е простосмъртна, но все пак е износила Спасителя в утробата си. Ние благоговеем пред нея като пред най-благословената и непорочна жена.

— Непорочна — промърмори Бен.

— Отначало не обърнах особено внимание на датата — продължи Лоугън. — Все пак тя разчовърка съзнанието ми достатъчно, за да ме накара да я проверя в църковния календар. Второто убийство е извършено в деня, в който празнуваме раждането на Дева Мария.

— Нима той подбира дните, в които тя... — извинете — Дева Мария е почитана от Църквата? — Ед спря да пише само колкото да получи утвърдителен отговор.

— Третото убийство съвпада с празника Светата Богородица на броеницата. Прибавих един църковен календар към вашата папка, доктор Корт. Не мисля, че трите убийства са извършени случайно точно на тези три празника.

— Съгласна съм с вас. — Тес стана, тъй като гореше от нетърпение да го види. Взе календара и разгледа датите, които Лоугън беше заградил с кръг. Здрачаваше се. Лоугън запали лампата и светлината падна върху листа в ръцете ѝ.

— Следващата дата, която сте отбелязали тук, е едва на осми декември.

— Неизкусобрачното зачатие. — Лоугън дръпна от лулата си.

— Това би забавило следващото убийство с осем седмици — пресметна Ед. — А той никога не е превишавал четири седмици.

— Не можем да бъдем сигурни, че психиката му ще може да издържи толкова дълго — шепнешком добави Тес. — Може и да смени интервалите. Възможно е някакво преживяване да го подтикне. Може и да подбере дата, която е важна лично за него.

— Рождената дата или датата на смъртта на някой близък нему човек. — Бен запали още една цигара.

— На някоя жена. — Тес сгъна календара.

— Съгласен съм, че напрежението у него нараства. — Лоугън остави лулата си и се наведе напред. — Потребността да се освободи от него е достатъчен мотив за следващото убийство.

— Вероятно опитва да се справи с някаква физическа болка. — Тес пхна календара в куфарчето си. — Главоболие, гадене. Ако тя се засили прекалено много и той не може да води нормален живот...

— Точно така. — Лоугън отново склочи длани. — Бих искал да съм ви от по-голяма помощ. С удоволствие бих обсъдил отново този случай с вас, доктор Корт.

— Засега имаме интервала между убийствата. — Бен смачка фаса си и стана. — Ще насочим вниманието си върху осми декември.

— Това е само троха — заяви Бен, когато излязоха в хладния вечерен здрач. — Но съм готов да я преглътна.

— Не бях усетила, че си католик. — Тес закопча палтото си, за да се предпази от шибация вятър. — Това може да се окаже предимство.

— Вече не съм католик. Като говорим за трохи, гладна ли си?

— Адски.

— Добре. — Прегърна я през рамо. — В такъв случай бием Ед по гласове. Нали не ти се яде кисело мляко със стръкове от люцерна?

— Ъ-ъ...

— Бен ще настоява да си купим по един мазен хамбургер. Тоя човек тъпче тялото си с ужасни неща.

— Какво ще кажете за китайска кухня? — Това беше най-добрият компромис, който можеше да предложи, помисли си Тес и се пхна в колата. — Зад ъгъла до кабинета ми има едно чудесно местенце.

— Казах ли ти, че е изтънчена? — рече Ед, докато се наместваше в шофьорското място. Сложи предпазния колан и с търпението на

мъдър и решителен човек зачака Бен да стори същото. — Китайците изпитват надлежното уважение към храносмилателната система.

— Като я тъпчат само с ориз? — Бен хвърли бегъл поглед назад и видя, че Тес вече беше отворила папката на задната седалка. — Хайде, докторке, почини си малко.

— Просто искам да проверя няколко неща.

— Някога лекувала ли си работохолик?

Тес погледна папката, после отново се обърна към него:

— В крайна сметка може да реша, че предпочитам кисело мляко.

— Таня Тъкър ми омръзна. — Бен спря касетофона, преди първият тон от песента да е прозвучал. — Слушахме я цял следобед.

— Пак ми се слуша.

— Дегенерат. Ще сложа... — а-а, мамка му, виж това. Магазинът за спиртни напитки.

Ед забави леко.

— Прилича ми на задействана кражба. Да се залавяме за работа. — Бен вече откопчаваше колана си.

— Кражба? Къде?

— Къде има „Черно и бяло“^[2]? — измърмори Бен и се протегна към радиовръзката. — По дяволите, искам само една вкусна свинска пържола с лимон.

— Свинското е отрова. — Ед разкопча и своя колан.

Бен извика в радиоприемника:

— Шест-нула. Натъкнахме се на кражба на пресечката на Трета улица и „Дъглас“. Има ли свободни патрули? Имаме цивилен в колата. А-а, мамка му, той излиза навън. Чакаме подкрепление. Крадецът тръгва на юг. Бял мъж, висок един и седемдесет и пет, около седемдесет килограма. Черно кожено яке и дънки. — Радиоприемникът изграчи нещо в отговор. — Да, тръгваме след него.

Ед натисна газта и зави покрай ъгъла. От задната седалка Тес гледаше с възхита.

Видя как едрият мъж с черното яке излезе от магазина и бавно затича по улицата. Но щом извърна глава и съзря мустанга, хукна с все сила.

— По дяволите, видя ни. — Бен извади фенер „Коджак“. — Стой мирно, докторке.

— Отправля се към алеята — обади се Ед. Спря колата, извивайки я като рибя опашка. Преди Тес да успее да си отвори устата, двамата мъже вече бяха излезли от автомобила и подгониха крадеца.

— Не мърдай от колата! — викна й Бен.

Тес го послуша само около десет секунди. После затръшна вратата след себе си и също се затича към началото на алеята.

Ед беше по-голям, но Бен го превъзхождаше по бързина. Тес забеляза, че преследваният мъж бръкна в якето си. Тя зърна пистолета и замръзна на мястото си, но само след миг Бен го хвана през коленете и го запрати в една редица от боклукчийски казани. Пронизителен изстрел заглуши дрънченето на метал. Тес вече бе стигнала до средата на алеята, когато Бен с мъка изправи крадеца на крака. Виждаше се кръв, а от металните контейнери, които се изпразваха редовно, но се чистеха рядко, се носеше вонята на гнила храна. Заловеният не се съпротивляваше, вероятно защото видя Ед и пистолета в ръката му. Той се изплю — хрчката му беше примесена с кръв.

Не е като по телевизията, помисли си Тес, когато огледа мъжа, който щеше да убие Бен лице в лице, ако бе реагирал малко по-бързо. Нито пък беше като в роман. Не приличаше и на новините в единадесет часа, където всички подробности се сбиваха и предаваха със светкавична бързина. Животът беше пълен с миризливи улички и мръсотия. Обучението и работата й я бяха отвеждали в тях, но само във въображението й.

Тес си пое дълбоко дъх, доволна, че не беше уплашена, а само заинтригувана.

С две щраквания Бен сложи белезниците на ръцете на крадеца зад гърба.

— Кой ти е изпил мозъка, че стреляш по полицаи?

— Имаш грес на панталона си — каза му Ед, докато прибираше пистолета си.

Бен погледна надолу и видя дългата черна ивица, която минаваше от глезена до коляното.

— По дяволите! Работя в „Убийства“, бездарнико — извика той в лицето на престъпника. — Не обичам да си цапам панталоните. Всъщност това направо ме подлудява. — Ядосан, Бен го предаде на Ед и извади значката си. — Арестуван си, кучи сине. Имаш правото да не

отговаряш на никакви въпроси. Имаш... Тес, по дяволите, казах ли ти да стоиш в колата?

— Той имаше пистолет.

— Лошите момчета винаги носят пистолети. — Когато се извърна към Тес, която беше облечена в сиво-синьо кашмирено палто, долови миризмата на пот, идваща от джебчията. А тя изглеждаше така, сякаш отиваше на коктейл в „Ембъси Роу“. — Върни се в колата. Мястото ти не е тук.

Пренебрегвайки думите му, Тес огледа крадеца. Челото му беше доста ожулено от удара в цимента. Това обясняваше изцъкления му поглед. Леко сътресение на мозъка. Кожата и бялото на очите му имаха жълтеникав оттенък. Челото му лыщеше от пот, макар режещият вятър на алеята да издуваше якето му.

— Май има хепатит.

— Ще има достатъчно време да се оправи. — Бен чу сирените и погледна зад Тес. — Пристига полицията. Ще оставим униформените полицаи да му прочетат правата.

Когато Бен хвана Тес за ръката, тя поклати глава.

— Ти го гонеше, а той имаше пистолет.

— Точно така — потвърди Бен и я задържа навън от алеята. Набързо показва значката на униформените полицаи и продължи към колата.

— Но ти не извади пистолета си. Той щеше да те убие.

— Това е в реда на нещата. Лошите момчета вършат престъплението, ние ги преследваме и те се опитват да се измъкнат безнаказано.

— Не се преструвай, че това беше само игра.

— Всичко е игра.

— Той щеше да те убие, а ти побесня само защото бе изцапал панталоните си.

Подсетен за петното, Бен отново го погледна.

— Отделът ще плати панталона. Греста изобщо не може да излезе.

— Ти си луд.

— Това професионално мнение ли е?

Тес се удиви на желанието си да се изсмее. Но реши да анализира този свой порив по-късно.

— Съставям си такава в момента.

— Не прибързвай. — Превъзбудата все още държеше Бен. Когато се приближи до колата, видя подкреплението от три патрулни коли, дошло само за един дребен хулиган, болен от хепатит. Може би всички бяха полудели. — Хайде, седни тук, докато осведомя униформените за случилото си.

— Устата ти кърви.

— Така ли? — Обърса я с опакото на ръката си и погледна петното от кръв. — Да. Май се нуждае от доктор.

Тес извади салфетка от джоба си и започна да бърше раната.

— Май наистина е така.

Зад тях се бе образувала тълпа и арестуваният мъж започна да ругае.

[1] Малоумие (мед.). — Б.пр. ↑

[2] Марка уиски. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

През следващите няколко дни програмата на Тес бе изключително натоварена. Обичайният ѝ осем- и десетчасов работен ден се удължи чувствително. Тя дори пропусна традиционната петъчна вечеря с дядо си — нещо, което би направила само заради пациент и никога заради мъж.

Журналистите, както и неколцина от по-нетактичните ѝ колеги, като Франк Фулър, я преследваха непрекъснато. Фактът, че работи за полицията, ѝ придаваше достатъчно тайнственост, за да го накара да висне в кабинета ѝ в пет вечерта. Това я принуди да остава на работното си място до шест часа.

Липсата на каквато и да било информация за Отчето я изпълваше с мъчително безпокойство. Съвсем скоро щеше да има нова жертва. Колкото повече ѝ се струваше, че разбира убиеца, толкова по-силно се убеждаваше в това.

Но не друг, а Джоуи Хигинс я държеше будна и неспокойна в ранните съботни утрини, когато улиците навън бяха тъмни и безлюдни, а очите ѝ пареха от преумора. Свали очилата си, облегна се назад и ги избърса.

Защо не можеше да го предразположи към себе си? Защо не успяваше да проникне през бронята му? Състоялата се среща с Джоуи, майка му и втория му баща беше пълен провал. Не бе имало никакви гневни изблици, никакви викове, никакви обвинения. Тес предпочиташе да ги бе имало. В тях поне щяха да бъдат вложени някакви чувства.

Момчето просто си бе седяло, отговаряйки на въпросите с обичайните едносрични думи. Баща му не бе повишил глас. Тес бе доловила гнева в очите на майка му, докато в погледа на сина ѝ бе прочела само безизразно примирение. Джоуи продължаваше да настоява с все същия тих и непоколебим глас, че ще прекара един уикенд — този в седмицата на Деня на благодарността — със своя баща.

Щеше да остане разочарован. Тес натисна с пръсти очите си, докато паренето в тях не намалее до тъпа болка. А това поредно разочарование щеше да му дойде прекалено много.

Джоуи Хигинс беше потенциален алкохолик, наркоман и неудачник. Семейство Монроу виждаше само това, позволяваше ѝ да стигне само до това. Всеки намек на Тес за болнично лечение биваше категорично отхвърлян. Джоуи просто се нуждаел от време, от истинско семейство, от... помощ, помисли си Тес. Незабавна помощ. Вече не вярваше, че един час седмично, прекаран с него, ще доведе до някакъв напредък.

Вторият баща, помисли си тя, може би той ще я разбере. Имаше шанс да успее да го накара да проумее необходимостта да защити Джоуи от самия него. Следващата стъпка, реши тя, беше да се срещне насаме с Монроу в кабинета си.

Тази вечер не можеше да стори нищо повече. Наведе се напред да затвори папката, като междувременно погледна навън през прозореца. Една самотна фигура на пустата улица привлече вниманието ѝ. Със своите красиви лехи от цветя по тротоарите пред къщите от кафеникав камък този квартал на Джорджтаун не беше подслон на бездомници и скитници. Изглежда, този мъж бе стоял там дълго време. Сам в студа. И гледаше нагоре... Гледаше нагоре към нейния прозорец, осъзна Тес и автоматично се отдръпна назад.

Каква нелепа мисъл, укори се тя и протегна ръка да угаси настолната лампа. Нямаше причина някой да стои на ъгъла на улицата и да наблюдава прозореца ѝ. Все пак стана в тъмнината и се приближи до ръба на прозореца, дръпвайки леко пердето.

Той беше там, на същото място. Не мърдаше, а само гледаше. Изтръпна при нелепата мисъл, че мъжът наблюдава точно нея, при все че се намира три етажа над него в една тъмна стая.

Дали не е някой от пациентите ми? — почуди се тя. Винаги внимаваше да запази домашния си адрес в тайна. Или репортер? Страхът ѝ понамаля при тази мисъл. Вероятно беше журналист, който се надяваше да разбере нещо ново за убийствата. В два часа през нощта, почуди се тя и пушна пердето.

Няма нищо нередно, утеши се Тес. Въобразяваше си, че непознатият гледа към прозореца ѝ. Беше късно и умората я бе надвила. Този мъж навярно чакаше такси или...

Не и в този квартал. Отново хвана пердето, но не можа да събере смелост да го дръпне настрани.

В най-скоро време Отчето щеше да нанесе следващия си удар. Не беше ли това мисълта, която я преследваше? Която я плашеше? Той беше подвластен на мъката и напрежението си и трябваше да изпълни мисията си. Блондинки, приближаващи трийсетте и средни на ръст.

Тес се хвана за шията.

Стига! Пусна пердето, като неволно докосна подгъва му. Не беше трудно да се справи с лек пристъп на параноя. Не я преследваше никой друг освен един психоаналитик, маниак на тема секс, и неколцина любопитни репортери. Не се намираше на улицата, а беше заключена в собствения си дом. Беше уморена, изтощена от работа и си въобразяваше разни неща. Време беше да приключи за тази вечер, да си налее чаша студено бяло вино, да пусне касетофона и да се потопи в гореща вана, пълна с пяна.

Но когато отново дръпна пердето, ръката ѝ трепереше.

На улицата не се виждаше никой.

След като пусна пердето, Тес се зачуди защо това никак не я успокояваше.

Тя го бе погледнала. Беше усетил погледа ѝ веднага, както стоеше на улицата под жилището ѝ. Какво бе видяла? Своето спасение?

Почти хленчещ от главоболие, той влезе в апартамента си. Коридорът беше тъмен. Никой не го виждаше да се прибира или да излиза. Изобщо не се притесняваше, че е зърнала лицето му. Беше прекалено тъмно и далеч, за да различи чертите му. Но дали бе видяла болката?

Защо беше отишъл там? Свали палтото си и го захвърли на пода. На следващия ден щеше да го сложи на закачалка и да разтреби апартамента, както правеше винаги, но тази вечер болката му пречеше да мисли.

Господ винаги подлагаше на изпитания праведните.

Намери едно шишенце с „Екседрин“ и засмука две хапчета, наслаждавайки се на горчивия им вкус. В стомаха си усещаше гадене, което бе започнало да се появява всяка вечер и продължаваше до

сутринта. Тъпчеше се с узаконени опиати, само и само да продължава да съществува.

Защо бе отишъл там?

Може би полудяваше. Може би всичко бе резултат на някаква лудост. Протегна ръка напред и забеляза, че трепери. Ако не запазеше самообладание, всички щяха да разберат истината. В алуминиевия капак на кухненската печка, който почистваше редовно от загорялата мазнина и всякакви други остатъци, както беше научен, видя своето разкривено отражение. Свещеническата яка изглеждаше още по-бяла под изпитото му лице. Ако го зърнеха сега, щяха да проумеят всичко. Може би така беше най-добре. Тогава щеше да му се удаде възможността да почива, да почива и да забрави.

Силна болка проряза тила му.

Не, нямаше право да почива, нямаше право да забрави. Лора искаше от него да изпълни мисията си, за да ѝ помогне най-сетне да намери светлината. Нали бе настоявала той да помоли Господ за прошка?

Присъдата над Лора беше прибързана и сурова. Той бе ругал Господ, бе изгубил вярата си, но изобщо не беше забравил. Сега, след толкова много години, Гласът се бе появил, за да му покаже пътя към спасението ѝ. Тя трябваше да умира отново и отново чрез друга заблудена душа, като смъртта настъпваше бързо и всеки път имаше опрощение. Скоро това щеше да приключи за всички тях.

Влезе в спалнята и запали свещите. Светлината заигра по сложените в рамка снимки на жената, която бе изгубил, и жените, които бе убил. Под черна молитвена броеница лежеше снимката на доктор Тереза Корт, внимателно изрязана от някакъв вестник.

Започна да се моли на латински, така както бе научен.

* * *

Бен ѝ бе купил голяма близалка на червени и жълти ивици. Тес я взе на вратата, огледа я внимателно, после поклати глава.

— Знаеш как да накараш една жена да загуби самообладание, детектив. Повечето мъже подаряват шоколад.

— Твърде изтъркано е. Освен това предположих, че обичаш швейцарския и... — Млъкна, тъй като съзнаваше, че ще изтърси някоя глупост, ако продължава да му се усмихва над кръглата близалка. — Изглеждаш по-различна.

— Така ли? Защо?

— Косата ти е пусната. — Изкушаваше се да я докосне, но знаеше, че още не е готов. — И не носиш костюм.

Тес погледна надолу към вълнения си панталон и огромния си пуловер.

— Обикновено не нося костюми, когато ходя на филми на ужаса.

— Сега не приличаш на психиатър.

— Напротив. Просто не отговарям на твоята представа за такъв. — Бен погали леко косата ѝ. Тес хареса начина, по който го направи — с жест, едновременно приятелски и предпазлив.

— Никога не си отговаряла на представата ми за психиатър.

Тес се нуждаеше от известно време, за да подреди мислите си, затова остави близалката на масата до един дрезденски поднос и отиде до вградения гардероб за якето си.

— А каква е представата ти за психиатър?

— Блед, слаб и плешив мъж.

— Хъм.

Якето от чортова кожа беше меко като масло. Бен ѝ помогна да го облече.

— Вече дори не миришеш на психиатър.

Тес се извърна с усмивка.

— А как мирише един психиатър? На хубаво ли?

— На мента и английски одеколон.

Тес се обърна с лице към него.

— Това е много конкретно.

— Да. Косата ти се заклеци.

Бен пъкна ръка под якето и извади косата ѝ. Пристъпи напред и почти импулсивно притисна Тес до вратата на гардероба. Тя вдигна глава към него, а в очите ѝ се четеше недоверие, каквото бе проявявала и преди. Носеше малко грим, а присъщият ѝ изискан вид беше изместен от сърдечност и достъпност, които един умен мъж би сметнал за опасни. Бен не се стряскаше от бурния си прилив на желание. Когато човек желае нещо прекалено много и иска да го

постигне прекалено бързо, по-добре да действа по-бавно, помисли си той.

Устните им почти се допираха. Ръката му все още беше в косата ѝ.

— Обичаш ли мазни пуканки?

Тес се чудеше дали да се смее, или да се ядосва. След като реши да не прави нито едно от двете, опита да се успокои.

— Много.

— Добре. Тогава няма да има нужда да тичам за две кутии. Навън е студено — добави той, отдръпвайки се от нея. — Вземи си ръкавици.

Преди да отвори вратата, Бен извади своите черни изтъркани ръкавици от естествена кожа.

— Бях забравила колко страшни са филмите на ужасите. — Беше се стъмнило, когато Тес, заситена с пица и евтино червено вино, седна отново в колата му. Студеният въздух на първите зимни дни бе щипал лицето ѝ, преди да се пъкне в колата на Бен. Нито студът, нито пресата възпираха жителите на Вашингтон да излязат навън. Съботният вечерен поток от коли пъплеше към клубове, ресторанти и тържества.

— Винаги съм се възхищавал от начина, по който ченгето хваща момичето в „Къща от восък“.

— Винсент се нуждаеше само от един добър психоаналитик — обясни тя, докато Бен нагласяше радиото.

— Да, и тогава щеше да я вкара в бъчвата, да я облее с восък и да я превърне в... — Бен се извърна към Тес и я изгледа с присвити очи: — ... Хубавата Елена от Троя, предполагам.

— Не звучи лошо. — Присви устни. — Разбира се, някои психиатри биха могли да кажат, че избра именно нея, защото подсъзнателно се свързваш с Парис.

— Работата ми на полицаи не ми позволява да гледам на отвличането в романтична светлина.

— Жалко. — Тес притвори очи, без да се замисля за лекотата, с която се отпускате в негово присъствие. Парното бръмчеше в акомпанимент на тъжната музика от радиото на автомобила. Знаеше думите и мислено ги пееше.

— Уморена ли си?

— Не, много ми е приятно. — Още е изричането на тези думи Тес се поизправи. — Може би ще сънувам няколко кошмара, филмите на ужасите са чудесен отдушник за насъбралото се голямо напрежение. Обзалагам се, че никой в залата не мислеше за следващата си застрахователна вноска или за киселинния дъжд.

Бен се засмя развеселено, когато изкара колата от паркинга.

— Знаеш ли, докторке, някои хора може би гледат на тях като на най-обикновено удоволствие. Струва ми се, че не усещаше никакъв отдушник, когато заби нокти в ръката ми в епизода, в който главната героиня бягаше в мъглата.

— Сигурно е била жената от другата ти страна.

— Седях до пътечката за минаване.

— Тя имаше дълги ръце. Подминахме пресечката за моя апартамент.

— Не я пропуснах. Просто не свърнах по нея. Нали каза, че не си уморена.

— Така е. — Не си спомняше някога да се бе чувствала по-будна и по-жизнена. Музиката сякаш свиреше под кожата ѝ, предвещавайки романтика и лека тъга. Винаги бе смятала, че първото е някак си незавършено без второто. — Къде отиваме?

— До едно малко местенце, където музиката е хубава и алкохолът не е разреден.

Тес прокара език между зъбите си.

— Звучи добре. — Беше настроена да слуша музика — може би някоя бавна партия за тенор под акомпанимента на саксофон. — Предполагам, че покрай работата си опознал добре кварталните нощни заведения.

— Работата изисква да ги познавам. — Бутна навътре запалката на колата. — Ти не си от типа жени, които обичат да ходят на бар.

Тес го погледна заинтригувано. Профилът на лицето му не се виждаше ясно, но от време на време по него проблясваха уличните светлини. Струваше ѝ се смешно, че понякога Бен изглеждаше благонадежден и солиден — мъж, към когото една жена би се обърнала за помощ в тъмнината. Друг път светлината падаше върху лицето му под ъгъл, който изостряше чертите му. Този му вид би уплашил всяка жена. Тес се отърси от тази мисъл. Бе решила да не анализира мъжете,

с които излиза. Твърде често човек научаваше повече неща, отколкото би искал да знае.

— А има ли такъв тип?

— Да. — И той го познаваше веднага. — Ти не си такава. Повече ти прилягат хотелските фойета, коктейли с шампанско в „Мейфлауър“ или в хотел „Вашингтон“.

— Сега кой прави психологически анализ, детектив?

— Работата ми изисква да мога да разграничавам различните типове хора, докторке. — Удари спирачка и провря колата си между хонда с три колела и шевролет с подвижен гюрук. Преди да загаси двигателя, той се зачуди дали не прави грешка.

— Какво е това?

— Това — извади ключовете, но заигра с тях в ръката си — е мястото, където живея.

Тес надникна през прозореца и видя една четириетажна жилищна сграда с избелели червени тухли и зелени навеси.

— О-о!

— Нямам никакво шампанско.

Оставяше на нея да реши. Разбираше го достатъчно добре, за да проумее това. Колата беше топла и уютна. И сигурна. Дълбоко в себе си Тес не знаеше какво да очаква. Познаваше се много добре и съзнаваше колко рядко поема рискове. Може би беше дошло време да рискува.

— Имаш ли уиски?

— Да.

— Това е достатъчно.

Студеният въздух я срязва в мига, в който излезе от колата. Зимата няма да изчака календара, помисли си тя и потрепери, тъй като се сети за друг календар — този с Дева Мария и младенца на корицата. Обзелият я лек страх я накара да огледа улицата в двете посоки. Една пресечка по-надолу ауспухът на някакъв камион бълваше изгорели газове.

— Хайде. — Бен стоеше в кръга, образуван от светлината на една улична лампа, която играеше по лицето му. — Трепериш от студ.

— Да. — Тес потрепери отново, когато ръката му обгърна раменете ѝ.

Влязоха в сградата. На една стена имаше дузина отвори на пощенски кутии. Бледозеленият килим беше чист, но доста овехтял. Нямаше приземно фоайе, нито пазач зад бюро, а само едно слабо осветено стълбище.

— Сградата е много тиха — отбеляза Тес, когато се качиха на втория етаж.

— Тук почти никой не си пъха носа в живота на другите.

В коридора пред неговия апартамент се усещаше лека миризма на готвено. Бен се спря, за да отключи вратата. Светлината от лампата над тях трепна.

Жилището му беше по-подредено, отколкото бе очаквала. Тес осъзна, че апартаментът не отговаря напълно на всеобщата представа за ерген, който живее сам. Бен изглеждаше прекалено муден и нехаен за други неща, за да си направи труда да избърше праха или да разчисти стари списания. Но тогава Тес разбра, че греша. Макар да беше чиста, стаята все пак съответстваше на нрава му.

Канапето беше най-голямата мебел. Ниско и доста старо, то беше отрупано с небрежно захвърлени възглавнички и направо изкушаваше човек да се отпусне на него и да подремне. Нямаше картини, а плакати. На танцърките на канкан от Тулуз Лотрек^[1] — в най-едър план се виждаше женски крак на десетсантиметров ток, с обвито в бяла дантела бедро. Имаше много книги. Запълваха почти цяла стена. Възхитена, Тес извади една избеляла книга с твърди корици — „На изток от рая“. Когато усети ръцете на Бен върху раменете си, отвори на форзаца.

— „На Бен“. — Тес прочете на глас заострения женски почерк. — „С безброй целувки. Бамби“ — Силно озадачена, тя затвори книгата. — Бамби?

— От антикварна книжарница е. — Свали якето й. — Очарователни места. Никога не знаеш на какво можеш да се натъкнеш.

— А ти на какво се натъкна — на книгата или на Бамби?

— Няма значение. — Взе книгата от ръцете й и я сложи обратно на рафта.

— Знаеш ли, някои имена създават представа за човека веднага.

— Да. Желаяш уискито чисто, нали?

— Точно така. — Нещо сиво профуча покрай тях и се излегна на една червена възглавничка. — И котарак ли имаш? — Развеселена, Тес

се приближи до домашния любимец и го погали. — Как е името му?

— Името ѝ. Миналата година доказа пола си, като роди котенца във ваната. — Котката се обърна по гръб, за да може Тес да я погали по корема. — Викам ѝ Глупи.

— Истинско чудо е, че не е получила комплекси. — Погалвайки отново заобления ѝ корем, Тес се зачуди дали да не го предупреди, че след месец-два ще се сдобие с още едно котило.

— Блъска се в стените. Нарочно.

— Изглеждаш ми отличен психолог на домашни животни.

Бен се засмя, макар да не беше напълно сигурен дали да приеме думите ѝ на шега.

— По-добре да донеса питиетата.

Когато Бен влезе в кухнята, Тес стана и отиде до прозореца, за да разгледа панорамата, която се разкриваше от него. За разлика от нейния квартал, тук улиците бяха доста оживени. Непрекъснато профучаваха коли, които бръмчаха и надуваха газ. Той не се уединява далеч от динамичния живот, помисли си тя и се сети, че не бе обърнала внимание в каква посока бяха поели. Не знаеше в коя част на града се намираше. Предполагаше, че ще се притесни, но вместо това се почувства свободно.

— Обещах ти музика.

Тес се извърна и го огледа. Обикновеният кафеникав пуловер и избелелите дънки, които беше облякъл, му отиваха. Вече бе констатирала, че Бен се познава много добре. Сега беше нелепо да отрича, че на нея също ѝ се иска да го опознае.

— Да, обеща ми.

Бен ѝ подаде питието и си помисли, че Тес изобщо не прилича на жените, които бе водил в дома си. Ненатрапчивата ѝ елегантност би накарала всеки мъж да преглътне похотта си и да уважи интелекта ѝ. Бен остави чашата си и прехвърли записите си, чудейки се дали е способен на такъв жест.

Сложи една плоча на диска на грамофона и в стаята се понесе възбуждаща джазова мелодия.

— Леон Редбоун — заяви тя.

Бен поклати глава и се извърна към нея.

— Продължаваш да ме изненадаваш.

— Дядо ми е един от най-запалените му почитатели. — Отпи от уискито и посегна да вземе калъфа на албума. — Май двамата с него имате много общи неща.

— Аз и сенаторът? — Бен се засмя и отпи от водката си. — Обзалагам се.

— Говоря сериозно. Трябва да те запозная с него.

Бен свързваше запознанството със семейството на една жена със сватбени халки и цветя. Винаги избягваше този момент.

— Защо не... — Телефонът звънна, при което той изруга и остави чашата си на масата. — Бих го пренебрегнал, но съм на повикване.

— Няма нужда да обясняваш тези неща на един лекар.

— Права си. — Вдигна слушалката на телефона, който се намираще до канапето. — Парис. О-о, да. Здравей.

За един опитен психиатър не беше никак трудно да разбере, че от другата страна говори жена. Тес се усмихна леко и се загледа навън през прозореца.

— Не, бях страшно зает. Виж, сладурче... — Изтръпна още в мига, в който изрече думата. Тес продължаваше да стои с гръб към него. — Нали знаеш, че съм зает с един случай? Не, не съм забравил за... Не съм забравил. Слушай, ще ти се обадя, когато нещата се пооправят. Не знам, няколко седмици, може би дори месеци. Наистина трябва да отидеш на това плаване. Разбира се. Довиждане. — Затвори слушалката, изкашля се и отново посегна към питието си. — Сгрешили са номера.

Тес едва не прихна от смях. Обърна се, облягайки се на перваза на прозореца, и иронично попита:

— Сериозно?

— Това ти хареса, нали?

— Страшно.

— Ако знаех, че ще се развеселиш толкова, щях да я поканя да се присъедини към нас.

— А-а, мъжкото его се обажда. — Тес отново надигна чашата си. Все още му се присмиваше. Подигравателното ѝ изражение не изчезна, когато той се приближи до нея и взе чашата от ръката ѝ. След миг на лицето ѝ се появи познатият топъл и разбираем поглед. Бен усети

силното му притегляне и опасното му излъчване, както и нуждата си от него.

— Радвам се, че си тук.

— Аз също.

— Знаеш ли, докторке... — Пръстите му заиграха по косата ѝ. Този приятелски жест не беше предпазлив като предишните. — Не сме правили само едно нещо заедно.

Тес изтръпна при тези думи. Бен долови стъписването ѝ, независимо че тя не се отдръпна. Продължи да си играе с косата ѝ, като я придърпа към себе си. Дъхът му докосна устните ѝ.

— Не сме танцували — прошепна и допря бузата си до нейната. Тес въздъхна, макар Бен да не разбра дали го направи от удоволствие или от облекчение, но тя почти се бе отпуснала върху него. — Забелязах нещо у теб.

— И какво е то?

— Красива си. — Целуна я по ухото, докато се поклащаха, без изобщо да мърдат от мястото си. — Много красива.

— Бен...

— Отпусни се. — Започна да я милва по гърба. — Забелязах още, че не се отпусках много.

Беше долепил твърдото си тяло до нейното, а парещите му устни целунаха слепоочието ѝ.

— Точно сега това не е никак лесно.

— Добре. — Харесваше му уханието на косата ѝ — свежо и силно, без натрапчивия мирис на ароматизирани шампоани, гелове и дезодоранти. От лекотата, с която телата им се сливаха, той разбра, че не носи нищо под пуловера си. Бен си я представи без него и възбудата му нарасна.

— Знаеш ли, докторке, напоследък не спях добре.

Беше притворила очи, но не защото се бе отпуснала.

— Не можеш да изхвърлиш този случай от мислите си.

— Да. Но има още нещо, което не ми дава мира.

— И какво е то?

— Ти. — Отдръпна се леко. Приковал поглед върху очите ѝ, той погъделичка устните ѝ. — Не мога да те прогоня от мислите си. Май имам проблем.

— Аз... точно сега програмата ми е претрупана.

— Ще ме приемаш извън работно време. — Пъхна ръка под пуловера ѝ и погали топлата ѝ кожа така, както бе желал от самото начало на вечерта. — Започваме още тази вечер.

Тес усети как мазолестите му пръсти одраскаха кожата ѝ.

— Не мисля, че... — Но Бен спря думите ѝ с целувка — бавно и продължително сливане на устни, от което сърцето му заби лудо. Долавяше някакво колебание у нея, а това нажежаваше страстта му. От самото начало Тес беше предизвикателство, а може би и грешка. Но това изобщо не го вълнуваше.

— Остани при мен, Тес.

— Бен. — Отдръпна се от него, тъй като искаше да се отдалечи и да запази самообладание. — Струва ми се, че избързваме.

— Желая те от пръв поглед. — Не беше в стила му да прави такива признания, но този път играта бе различна.

Тес прокара ръка в косата си. Сети се за посвещението в книгата, за телефонното обаждане.

— Не гледам с леко око на секса. Съжалявам.

— Не гледам на теб с леко око. Иска ми се да можех. Навярно греша. — Огледа я отново — крехка, нежна и елегантна. — Но това хич не ме интересува, Тес. — Решително, но някак си по-неуверено пристъпи към нея и обгърна с длани лицето ѝ. — Не искам да прекарам още една нощ без теб. — Наведе се да я целуне. — Остани при мен.

Бен запали свещи в спалнята. Музиката беше спряла и цареше пълна тишина. На Тес ѝ се струваше, че едва ли не чува ехото ѝ. Трепереше. Даже мисълта, че е зрял човек, който може сам да направи избора си, не беше в състояние да я спре. Силите ѝ изневеряваха. Страстта ѝ се преплиташе с вълнението, докато двете чувства не се сляха в едно. Бен се приближи до нея и я притисна в обятията си.

— Трепериш.

— Чувствам се като ученичка.

— Това помага. — Зарови лице в косата ѝ. — Уплашен съм до смърт.

— Сериозно ли говориш? — По устните ѝ пробягна усмивка. Погали лицето му и отстъпи назад.

— Не мога да проумея защо се чувствам като момче, което се кани да се справи с първата закопчалка на сутиен на задната седалка на

шевролета на баща си. — За момент я хвана за китките, за да се въздържи да не я докосне. — Никога не съм срещал жена като теб. Непрекъснато се притеснявам, че ще направя погрешен ход.

Никакви други думи не биха я убедили по-силно. Придърпа лицето му до своето. Устните им се срещнаха в плаха целувка, която заплашваше да се превърне в жадно ухапване.

— Дотук добре — прошепна Тес. — Люби ме, Бен. От самото начало желая това.

Бен не откъсваше очи от нея, докато сваляше огромния ѝ пуловер. Косата ѝ се разпиля на голите ѝ рамене. Върху кожата ѝ падаше светлината от луната и от свещта. Той успя да проследи собствената си сянка по нея.

Тес никога не беше уверена в себе си на този етап от отношенията си с мъжете. С известно колебание започна да вдига пуловера му, за да го свали. Под него тялото му беше стройно и твърдо. На гърдите му висеше медалът „Свети Кристофър“. Тес го погали с пръст и се усмихна.

— За късмет — обясни ѝ Бен.

Без да промълви нищо, тя долепи устни до рамото му.

— Тук имаш белег.

— Стар е. — Откопча панталона ѝ.

Погали белега му.

— От куршум е — рече тя. В гласа ѝ се усещаше приглушен ужас.

— Стар е — повтори Бен и я придърпа на леглото. Тес легна под него с натезали от неџа очи и с разтворени устни, а косата ѝ се разстла по тъмната покривка на леглото. — Отдавна исках да те видя тук. Вече не знам колко често и силно го желяех.

Тес протегна ръка и погали с пръсти лицето му. По страните му бе набола брада. Малко по-долу, точно където биеше пулсът му, кожата беше гладка.

— Можеш да ми покажеш.

Бен се усмихна и Тес откри, че се е отпуснала и очаква следващата му стъпка.

Опитът му беше по-голям от нейния, но това не можеше да се каже за страстта му. Макар до този момент да бе държала под контрол влечението си към Бен, то сега му бе дала пълна воля и жадуваше да се

понесе на крилете му. Голите им тела се сляха в едно цяло на леглото, изличавайки от съзнанието им всякаква мисъл за цивилизацията и ежедневието.

Покривката на леглото се намачка и се оплете в тях. Бен изруга, размота Тес и я качи върху себе си. Гърдите ѝ бяха малки и бели. Обгърна с длани първо едната, после и другата. Видя как тя затвори очи, стенойки от удоволствие, след което го притисна до себе си и трескаво впи устни в неговите.

Намерението му да се отнася с нея внимателно и нежно изчезна, когато Тес го обгърна с ръце и крака. Тя вече не беше студената и изтънчена доктор Корт, а страстна и агресивна жена, каквато би пожелал всеки мъж. Кожата ѝ беше мека и нежна, но преливаща от желание. Бен прокара език по нея, наслаждавайки се на вкуса ѝ.

Тес се изви към него, давайки воля на желанието си, на въображението и страстта си. Само настоящето беше от значение за нея. Всичко извън него ѝ се струваше далечно и чуждо. Бен беше истински, жизненоважен. Останалият свят можеше да почака.

Пламъкът на свещта трепна, смали се и угасна.

Няколко часа по-късно Бен се събуди от студ. Завивката се бе събрала на куп в долния край на леглото. Тес се бе свила на топка до него съвсем гола и само косата закриваше лицето ѝ. Той се изправи и я покри със завивката. Дори лунната светлина беше изчезнала. За момент той остана надвесен над леглото, наблюдавайки Тес в съня ѝ. Котката влезе с леки стъпки в стаята, докато Бен безшумно излезе.

[1] Тулуз Лотрек (1864–1901) — френски художник. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Доктори и ченгета. Хората от тези две професии знаят, че работният им ден рядко започва в девет и завършва в пет. Съзнават, че са избрали професия, в която разводът и преумората са често срещани явления, изискванията са високи, а емоционалното напрежение — огромно. Телефонни обаждания развалят вечерните тържества, секса и съня им. Това е част от естеството на работата им.

Телефонът звънна и Тес механично посегна към него. Но вместо това, напипа някаква свещ. От другата страна на леглото Бен изруга и събори пепелника, докато най-накрая улучи телефона.

— Да, Парис е. — В тъмнината прокара длан по лицето си, сякаш за да прогони съня. — Къде? — Внезапно разсънен, той запали лампата. Котката, която се бе свила на корема на Тес, изръмжа недоволно и скочи настрани, тъй като младата жена се повдигна на лакти. — Задръжте го там. Веднага тръгвам. — Бен затвори телефона и се вторачи в тънкия блещукащ слой скреж по прозореца.

— Не е изчакал, нали?

Светлината падна върху суровото лице на Бен, който се извърна към нея. Тес неволно потрепери. Погледът му беше суров — не отегчен и тъжен, а суров.

— Не, не е изчакал.

— Заловили ли са го?

— Не, но, изглежда, имаме свидетел. — Измъкна се от леглото и грабна дънките си. — Не знам колко време ще се забавя, но можеш да останеш тук и да поспиш още. Ще ти се обадя, когато... Какво правиш?

Тес беше станала от другата страна на леглото и навличаше пуловера си.

— Идвам с теб.

— Откажи се. — Напъха краката си в дънките, но ги остави незакопчани и отвори един шкаф, за да си извади пуловер. — Нямаш никаква работа на местопрестъплението, само ще пречиш. — В

огледалото над тоалетната масичка Бен видя как Тес рязко вирна глава.
— За бога, още няма пет. Върни се в леглото.

— Бен, аз също работя по този случай.

Той се обърна. Тес беше облякла само пуловера си, който стигаше до бедрата ѝ. Спомни си, че преждата му се бе сторила дебела и мека, когато го бе свалил от нея. Тес държеше панталона си, смачкан на топка, и косата ѝ беше разрошена от възглавницата, но срещу него стоеше психиатърът, а не жената. Кръвта му се смрази. Бързо нахлузи пуловера си, после отиде до гардероба, за да вземе кобура си.

— Извършено е убийство. Ще видиш труп, а не мъртвец, който е бил гримиран добре, преди да бъде сложен в ковчега.

— Аз съм лекар.

— Това ми е известно. — Провери пистолета си, след което го пъкна в кобура.

— Бен, може да забележа нещо — някаква подробност, която ще ми помогне да намеря ключ към съзнанието му.

— Пикая на съзнанието му.

Без да продума нищо, Тес изтръска панталона си и се напъкна в него, след което го закопча.

— Разбирам чувствата ти и съжалявам.

— Наистина? — Седна на леглото, за да намъкне ботушите си, но не откъсна поглед от нея. — Смяташ, че разбираш чувствата ми, така ли? За всеки случай ще ги споделя с теб. На няколко мили отук лежи убита жена. Някой е увил амито около врата ѝ и го е стягал, докато тя не е престанала да диша. Сигурно е искала да рита, да махне шала и да извика, но не е могла да го стори. Сега е мъртва, но все още не е само име от списък. Все още е личност. За известно време ще продължи да бъде личност.

Тес се изкушаваше да го докосне, но не вярваше, че той ще приеме ласката ѝ. Вместо това, стегна колана си и с равен глас попита:

— Мислиш ли, че не разбирам всичко това?

— Предполагам, че не.

Двамата се изгледаха продължително — категорични, разстроени, отдалечени един от друг от различния си произход и убеждения. Тес първа наруши тишината.

— Или ще дойда сега с теб, или ще се обадя на кмета и само след пет минути ще те последвам. Рано или късно ще трябва да

започнеш да работиш с мен.

Бен беше прекарал изминалата нощ с нея. Бяха се любили неудържимо. Бе чувствал как тялото ѝ се мята, извива и трепери. А ето че сега говореха за убийства и политици. Срещу него стоеше крехката, нежна и плаха жена, която бе вкарал в леглото си, но под външния ѝ вид се криеха твърдост и самообладание, каквито бе забелязал в самото начало. Изучавайки я внимателно, Бен разбра, че ще го последва, независимо от неговите думи и действия.

— Добре. Ще дойдеш с мен и ще видиш нещата отблизо. Може би, след като се полюбуваш на „хубавата“ гледка, ще престанеш да изпитваш състрадание към убиеца.

Тес се наведе за обувките си. Делеше ги само леглото, но се чувстваше така, сякаш изобщо не го бяха споделяли.

— Предполагам, няма нужда да ти напомням, че съм на твоя страна. — Бен протегна ръка да вземе портфейла и защитната си жилетка, без да ѝ отговори. Тес забеляза обиците си на нощното шкафче — дреболия, която говореше за интимност. Взе ги и ги пусна в джоба си. — Къде отиваме?

— На една уличка близо до Двадесет и трета и „Ем“.

— Двадесет и трета и „Ем“ ли? Та това е само на две преки от дома ми.

Бен не си направи труда да я погледне.

— Знам.

Улиците бяха безлюдни. Баровете затваряха в един. Повечето вечерни празненства приключваха към три. Вашингтон беше град на политици и макар да имаше както елитни, така и долнопробни нощни заведения, в него не цареше оживлението, присъщо на Ню Йорк или Чикаго. Сделките с наркотици около Четиринадесета улица и спирката на метрото бяха отживелица. Дори проститутките се бяха прибрали. От време на време листата, нападали по земята, политаха над тротоара — жертва на случаен полъх на вятър.

Минаха покрай голи витрини на магазини и бутици с осветени в неонов пуловери. Бен запали цигара и остави познатия вкус на вирджински тютюн да намали напрежението му.

Не искаше Тес да идва с него. Лекар или не, не желаше тя да стане част от тази безнадеждна и грозна страна на работата му. Тес можеше да им помага с книгата, с нареждането на парчетата от мозайката, с логическото водене на разследването, но не биваше да идва с него.

Трябва да отида на местопрестъплението, помисли си Тес. Време е да погледне „резултата“ в очите и да се опита да разбере по-добре мотивацията на убиеца. Беше лекарка — добре обучена и способна и разбираше смъртта.

Тес съзря сините и червени светлини на първата полицейска кола и се помъчи да нормализира дишането си, като започна да вдишва дълбоко и да издишва бавно.

Уличката беше обградена с въже, макар в този ранен час да нямаше никой по улиците. Патрулните коли бяха с мигащи светлини и включени радиоприемници. Няколко души вече работеха в заграденото място.

Бен спря колата до тротоара.

— Не се отделяй от мен — заръча ѝ той, без да я погледне. — Не обичаме цивилни граждани да се мотаят из местата, където са извършени убийства.

— Нямам намерение да преча. Възнамерявам да върша своята работа. Ще разбереш, че съм професионалистка като теб, макар и на друго поприще. — Рязко отвори вратата и едва не се сблъска с Ед.

— Извинете, доктор Корт. — Ръцете ѝ бяха леденостудени. Ед ги потупа, без да се замисли. — Ще имате нужда от ръкавиците си. — Пъхна своите в джоба си и погледна Бен.

— Какво става?

— Момчетата от лабораторията са там сега. Слай прави снимки. Коронерът^[1] е тръгнал насам. — Докато говореше, от устата му излизаше бяла пара. Крайчетата на ушите му вече бяха зачервени от студ, но той бе забравил да закопчае палтото си. — Някакво хлапе се е натъкнало на нея в четири и половина. Полицаяте не са успели да изкопчат много неща от него. Още не може да се освободи от половината каса бира, която е изпил. — Отново погледна Тес. — Извинете.

— Не се извинявай — срязва го Бен. — Ще ти напомни, че е лекарка.

— И капитанът ще дойде.

— Страхотно. — Бен захвърли фасата си на улицата. — Хайде да се залавяме за работа.

Запътиха се към уличката, подминавайки една патрулна кола, от чиято задна седалка долиташе плач. Тес погледна нататък, заинтригувана от отчаяните ридания, но продължи към уличката. От нея изникна дребен мъж с очила с рогова рамка и камера. Той извади една синя носна кърпа и изтри лицето си с нея.

— Сега всичко е във ваши ръце. Хванете го, за бога. Омръзна ми да снимам мъртви блондинки. Човек трябва да има поне малко разнообразие в работата си.

— Дрънкаш глупости, Слай. — Бен подмина фотографа, оставяйки го да киха в носната си кърпа.

Бяха направили само няколко крачки в уличката, когато ги лъхна миризмата на смърт. И тримата разпознаха тази остра воня, която живите намираха едновременно за противна и неудържимо зловеща.

Тялото ѝ се бе изпразнило. Кръвта ѝ бе спряла. Ръцете ѝ лежах, заключени върху тялото ѝ, но тя не изглеждаше в покой. Невиждащите ѝ очи бяха ококорени. На брадичката ѝ се виждаше петно от засъхнала кръв. Нейната кръв, помисли си Тес. Навярно бе прехапала долната си устна, борейки се за живота си.

Беше облечена в дълго и здраво вълнено палто в маслиненосивкав цвят. Белият копринен шал се открояваше ярко на този фон. Беше свален от шията ѝ, по която вече се бяха появили белези, и разстлан върху гърдите ѝ.

Бележката беше закарфичена върху тях, а съобщението гласеше все същото: *Греховете ѝ са опростени.*

Този път обаче буквите не бяха изписани красиво. Бяха разкривени, а листът бе леко смачкан, сякаш бе здраво стискан. Думата *Греховете* беше по-голяма и по-удебелена от останалите, като почти бе пробила листа. Тес коленичи до трупа, за да го разгледа по-внимателно.

Дали това не е вик за помощ? — зачуди се тя. Дали Отчето не молеше да бъде предпазен от нов грях? Все пак разкривеният почерк беше отклонение от обичайното му поведение. Очевидно той изпускаше нещата от ръце и се съмняваше в себе си дори като изпълняваше мисията си.

Този път не е бил толкова уверен, заключи Тес. Съзнанието му се превръщаше в задънена улица, пълна с мисли, спомени и гласове. Трябва да е страшно уплашен, помисли си тя, и почти сигурно вече е физически болен.

Палтото на жертвата беше разкопчано, а не прилежно закопчано. На уличката не духаше почти никакъв вятър, който да го е разгърнал. Значи не го беше оправил, както бе сторил с дрехите на другите жертви. Вероятно не бе имал възможност да го направи.

Изведнъж Тес зърна брошката върху зеления вълнен ревер — златно сърце, в което беше красиво изписано името Ан. Казваше се Ан. Тес усети как я залива вълна на съжаление към Ан и към мъжа, тласнат да я убие.

Бен забеляза начина, по който Тес разглеждаше трупа — професионално, хладнокръвно и без никаква погнуса. От една страна, искаше да я защити от съществуващата смърт, но от друга, желаше да я изправи лице в лице с нея, за да я накара да заплаче и побегне.

— Ако си приключила с огледа на жертвата, защо не се оттеглиш и не ни оставиш да си вършим работата?

Тес вдигна очи към Бен, след което бавно се изправи на крака.

— Той е почти съсипан. Не мисля, че вече ще може да убива.

— Обясни го на нея.

— Хлапето е повръщало навсякъде — отбеляза Ед и задиша с уста, за да се пребори с вонята. С молив отвори портмонето на жената, което беше изпаднало от дамската ѝ чанта. — Ан Ризънър — прочете на глас името в шофьорската ѝ книжка. — Двадесет и седем годишна. Живее на една пряка от „Ем“.

На една пряка, помисли си Тес. Само на една пресечка от нейния апартамент. Стисна устни и извърна поглед настрана, докато страхът ѝ премине.

— Това е някакъв ритуал — отчетливо рече тя. — Чела съм, че ритуалите, обредите и традициите са неделима част от католическата религия. Той изпълнява свой собствен ритуал — спасява ги, след което опрощава греховете им и ги оставя удушени. — Посочи свещеническото шалче. — Това е символ на спасението и опрощението. Всеки път го сгъва по един и същи начин. Оставя телата им в една и съща поза. Но този път не е оправил дрехите ѝ.

— На детективи ли си играем?

Тес сви ръцете си в юмруци, стараейки се да пренебрегне сарказма на Бен.

— Това е всеотдайност, сляпа всеотдайност към църквата, вманиачаване в този ритуал. Почеркът обаче показва, че започва да се съмнява в действията си и в мотивите за тях.

— Звучи прекрасно. — Липсата на емоционална реакция от нейна страна предизвика безразсъдния му гняв. Бен се обърна с гръб към нея и се наведе над трупа. — Защо не отидеш до колата и не запишеш всичко това? Ще се погрижим да предадем професионалното ти мнение на семейството ѝ.

Бен не забеляза изражението на лицето ѝ, пробягналата болка, постепенно изместена от гнева ѝ. Но усети, че Тес се отдалечи от тях.

— Не мислиш ли, че си доста груб с нея?

Бен също не вдигна очи към партньора си, а спря погледа си върху жената, чието име беше Ан. Тя го гледаше с изцъклени очи. Да служи и да защитава. Никой не бе защитил Ан Ризънър.

— Мястото ѝ не е тук — промълви той, имайки предвид както Ан, така и Тес. Поклати глава и продължи да разглежда позата на тялото ѝ, която наподобяваше тази на светиите. — Какво е правила в тази уличка посред нощ? — Тази пресечка беше близо, адски близо до жилището на Тес.

— Може би не е била тук.

Бен склочи вежди и повдигна единия ѝ крак. Беше обула мокасини. Обувки, с които човек можеше да изкара колежа, първия си брак и последвалия го развод, без да ги скъса. Добре лъснатата естествена кожа опасваше крака ѝ като ръкавица. Задната част на тока беше наскоро ударена и ожулена.

— Смяташ, че я е убил на улицата и я е довякъл тук. — Бен погледна своя партньор, който клекна до него и започна да разглежда другия крак. — Удушил я е на проклетата улица. В този квартал има улични лампи на всеки трийсет метра. На половин час минават патрулни коли, а той я е убил наред улицата. — Разгледа ръцете ѝ. Маникюрите ѝ бяха средно дълги и добре оформени. Само три от тях бяха счупени. Червеният лак не беше олющен. — Май не се е съпротивлявала много.

Зората настъпваше в бледи млечносиви тонове, които предвещаваха облачно небе и студен есенен дъжд. Градът се разсъмваше прозаично. Обикновено неделно утро. Хората все още спяха в домовете си. Първите църковни служби щяха да започнат скоро със сериозни и замаяни от почивните дни тълпи от богомолци.

Тес се облегна на капака на колата на Бен. Якето от чортова кожа не я топлеше много в хладната утрин, но беше твърде разстроена, за да влезе в колата. Забеляза един закръглен мъж с медицинска чанта и меко вълнено долнище на пижама в индийски десен с преобладаващо син цвят, който влезе в уличката. Денят на коронера започваше рано.

Някакъв камион на няколко пресечки от тях удари рязко спирачки и гумите му изсвистяха силно. Едно-единствено такси мина покрай нея, без да намали скорост. Униформен полицаи донесе голяма пластмасова чаша, от която се вдигаше пара и долиташе миризмата на кафе, и я подаде на фигурата на задната седалка на патрулната кола.

Тес погледна отново към тясната уличка. Издържах, помисли си тя, макар стомахът ѝ да се бунтуваше. Държа се професионално, както си бе обещала да направи. Но дълго време нямаше да забрави Ан Ризънър. Смъртта не беше просто прегледно написана статистика, когато човек се изправеше лице в лице с нея.

„Сигурно е искала да рита и да дръпне шала с ръце и се е опитала да извика.“

Тес пое дълбоко въздух, който само засили неприятното усещане в гърлото ѝ. Беше лекарка. Повтаряше си това многократно, докато гаденето в стомаха ѝ понамаля. Беше обучена как да се справя със смъртта. И се бе справила с нея.

Извъръщайки поглед от тясната пресечка, Тес се обърна с лице към безлюдната улица. Кого се опитваше да заблуди? В работата си се сблъскваше с отчаяние, с болезнени страхове, с неврози, дори с насилие, но никога не бе заставала лице в лице с жертва на убийство. Животът ѝ беше подреден и защитен, защото се бе постарала да бъде такъв. Бежови стени, въпроси и отговори. Даже приемните ѝ часове в клиниката бяха спокойни в сравнение с ежедневно насилие по улиците на града, в който живееше.

Беше чувала за злодеяния, за прояви на насилие и перверзности, но средата ѝ винаги я бе разделяла напълно от тях. Внушката на сенатора, блестящата млада студентка, спокойната психиатърка.

Имаше докторска степен, успешна практика и три издадени разработки. Беше лекувала безпомощни, отчаяни и нещастни хора, но никога не бе коленичила до труп.

— Доктор Корт?

Тес се обърна и видя Ед. Инстинктивно погледна зад него и съзря Бен, който разговаряше със съдебния лекар.

— Изпросих малко кафе за вас.

— Благодаря. — Взе чашата и бавно отпи от нея.

— Искате ли поничка?

— Не. — Сложи ръка на корема си. — Не.

— Справихте се чудесно там.

Кафето подейства добре на стомаха ѝ. Вдигна очи от чашата и срещна погледа му. Ед разбираше притесненията ѝ, осъзна тя, но нито се ядосваше, нито съжаляваше.

— Надявам се повече да не ми се налага да правя това.

От уличката изнесоха черен полиетиленов чувал. Тес усети, че има сили да проследи с поглед как го пъхат в колата от моргата.

— Не става по-лесно — промълви Ед. — Надявах се да свикна.

— Спряхте ли да се надявате?

— Да. Мисля, че ако човек свикне с жестокостите, той изгубва хъса, който го подтиква да търси причините.

Тес кимна. Здравият разум и човешкото състрадание, преливащи от гласа му, я успокояваха.

— От колко време сте партньори с Бен?

— От пет-шест години.

— Добър тандем сте.

— Интересно, мислех си същото за вас двамата.

Тя се засмя тихо и с известна тъга.

— Има разлика между привличането и подхождането.

— Може би. Както има разлика между ината и глупостта. — Погледът му остана все така неизразителен, когато тя се обърна към него. — Но както и да е, доктор Корт — добави той, за да не ѝ даде възможност да реагира. — Чудех се дали не бихте могли да поговорите със свидетеля. Той е доста разстроен и изобщо не можем да напреднем.

— Добре. — Тес кимна в посока към патрулната кола. — Това в колата е той, нали?

— Да. Казва се Джил Нортън.

Тес отиде до колата и се наведе към отворената врата. Та той е още момче, помисли си тя. Някъде към двадесет и две години. Треперейки, той пиеше кафе, а лицето му беше бледо и само на скулите — силно зачервено. Очите му бяха подпухнали от плач, а зъбите му тракаха. Палците на ръцете му се бяха отпечатали върху пластмасовата чаша. От него се носеше миризма на бира и развалена храна и се излъчваше силен страх.

— Джил?

Той подскочи и извърна глава. Тес веднага разбра, че е напълно трезвен, но все пак забеляза малко повече бяло около ирисите му. Зениците му бяха разширени.

— Аз съм доктор Корт. Как се чувстваш?

— Искам да се прибера вкъщи. Повръща ми се. Стомахът ме боли. — Говореше с хленчещото самосъжаление на пиан човек, чието лице е било натикано в студена вода. Но под него се криеше голям страх.

— Сигурно се уплаши много, когато я намери.

— Не искам да говоря за това. — Устните му се свиха в тънка бяла черта. — Искам да се прибера вкъщи.

— Ако искаш, мога да се обадя на някого от твое име. На майка ти например?

Очите му отново се премрежиха от сълзи. Ръцете му затрепериха и кафето в чашата се разлюля.

— Джил, защо не излезеш от колата? Може да се почувстваш по-добре, като излезеш на свеж въздух.

— Искам цигара. Свърших моите.

— Ще ти намерим няколко. — Подаде му ръка. След известно колебание той я прие. Пръстите му стиснаха ръката ѝ като в менгеме. — Не искам да говоря с ченгетата.

— Защо?

— Би трябвало да имам адвокат. Прав ли съм?

— Ако желаеш, но не си изпаднал в беда, Джил.

— Аз я намерих.

— Да. Хайде, дай ми това. — Внимателно взе полупразната чаша, за да му попречи да разлее останалото кафе върху панталона си.

— Джил, трябва да ни кажеш всичко, което знаеш, за да открием убиеца.

Момчето се озърна наоколо и видя сините униформи и безизразните лица.

— Ще тръснат обвинението върху мен.

— Не — спокойно отвърна Тес, тъй като бе очаквала тези думи. Хвана го и бавно го поведе към Бен. — Не мислят, че ти си убиецът.

— Имам досие — разтреперано прошепна той. — Полицията ме хвана с наркотици при една хайка миналата година. Дребна работа — само малко трева, но ченгетата ще разберат, че имам досие и ще ме обвинят за убийството, тъй като аз я открих.

— Нормално е да си уплашен. Страхът ти няма да премине, докато не разкажеш какво се е случило. Помисли логично, Джил. Арестуван ли си?

— Не.

— Някой питал ли те е дали си убил жената?

— Не. Но аз бях там. — Обърна се към уличката със замаяно и ужасено изражение. — А тя беше...

— Точно това трябва да разкажеш. Джил, да ти представя детектив Парис. — Тес спря пред Бен, но не пусна ръката на Джил. — Той работи в отдел „Убийства“ и е прекалено умен, за да смята, че именно ти си убил някого.

Посланието, което се криеше зад думите й, беше ясно. Не трябваше да насилва нещата. Това предизвика негодуванието му. Нямаше нужда да му казват как да се държи със свидетел.

— Бен, Джил иска цигара.

— Разбира се. — Извади пакета си и му предложи. — Тежка сутрин — каза той и драсна една клечка.

Ръцете на Джил все още трепереха, но той жадно дръпна от цигарата.

— Да. — Очите му зашариха наоколо и се спряха върху Ед, който се приближаваше до тях.

— Това е детектив Джаксън — обясни Тес с утешителен глас. — Трябва да им разкажеш какво си видял.

— Ще ме вкарат ли в затвора?

— Трябва само да подпишеш свидетелските си показания. — Бен извади цигара и за себе си.

— О, боже, просто искам да се прибера вкъщи.

— Ще те закараме у вас. — Бен погледна Тес през дима от цигарата си. — А сега се успокой и ни разкажи всичко от самото начало.

— Бях на купон. — Изведнъж млъкна и погледна Тес. Тя му кимна окуражително. — Може да проверите, беше на Двадесет и шеста. Мои приятели получиха апартамент наскоро и организираха нещо като освещаване. Мога да ви дам имената им.

— Добре. — Ед извади бележника си. — По-късно ще ни ги кажеш. Кога си тръгна оттам?

— Не знам. Имаше много пиене, а бях отишъл с приятелката си. На нея не ѝ е приятно да се наливам. Разменихме си някоя и друга реплика. — Преглътна, дръпна отново от цигарата, след което, потрепервайки, изпусна дима. — На нея ѝ писна и си тръгна — това стана около един и половина. Взе колата, за да не шофирам.

— Май не е искала да ти се случи нещо лошо — подметна Ед.

— Да, ъ-ъ, бях доста къркан, за да погледна на постъпката ѝ така. — Главата му започваше да бучи от силния махмурлук. Джил го предпочиташе пред повръщането.

— Какво стана, след като тя си тръгна? — подкани го Ед.

— Аз останах. Струва ми се, че се унесох за малко. Когато се събудих, купонът вече замираще. Лий — апартаментът беше негов — Лий Граймс ми каза, че бих могъл да остана да спя на канапето, но аз... аз се нуждаех от малко въздух, разбирате ме, нали? Затова реших да се прибера пеша вкъщи. Мисля, че вече бе започнало да ми се повръща, защото тогава се спрях от другата страна на улицата, ей там. — Обърна се и показа. — Виеше ми се свят и усещах, че всеки момент ще повърна бирата. Спрях се там за момент, за да се посъвзема малко. Тогава видях онзи мъж да излиза от уличката...

— Значи сте го видели да излиза — прекъсна го Бен. — Не чухте ли нещо? Не бяхте ли го забелязали преди това?

— Не, кълна се. Не знам колко време стоях там. Предполагам, не е било дълго, тъй като беше адски студено. Макар да бях пиан, си помислих, че трябва да се пораздвижа малко, за да се сгрея. Когато излезе оттам, той се облегна за малко на стълба на една улична лампа, сякаш също се чувстваше зле. Стана ми смешно — бяхме двама пияни мъже, които залитат на двата тротоара на една и съща улица. Сякаш

бяхме излезли от комикс. На всичко отгоре единият от пианите беше свещеник.

— Как разбра това? — Бен се канеше да предложи друга цигара на Джил, но думите на момчето го накараха да замръзне на мястото си.

— Носеше свещеническо облекло — черно расо с бяла яка. Вътрешно се засмях. Предположих, че се е налял с виното за причастие. И така, аз стоях там и се чудех дали да се изпикая в панталона си, или да повърна, когато той се изправи и тръгна.

— Накъде?

— Към „Ем“. Да, към улица „Ем“. Сви зад ъгъла.

— Видя ли как изглежда?

— Човече, видях, че е свещеник. — Джил дръпна от втората си цигара. — Беше бял. — Притисна с пръсти очите си. — Да, беше бял. Мисля, че имаше тъмна коса. Вижте, аз бях пиан, а той стоеше с лице, обърнато към стълба на лампата.

— Добре. Засега се справяш добре. — Ед обърна нова страница в бележника си. — Какво ще кажеш за ръста му? Спомняш ли си дали беше висок или нисък?

Джил сви вежди и се замисли. Тес долови нарастващото спокойствие на момчето, независимо от нервното му пушене.

— Мисля, че беше доста висок. В никакъв случай не беше нисък. Не беше пълен. По дяволите, май беше среден на ръст. Колкото вас, мисля — обърна се към Бен.

— Ами възрастта му?

— Не знам. Не беше стар и немощен. Имаше тъмна коса. — Изрече това бързо, сякаш изведнъж си го бе спомнил. — Да, сигурен съм, че косата му беше тъмна, а не прошарена или руса. Държеше ръцете си така. — Показа как, като се хвана с ръце за главата. — Сякаш главата го цепеше. Ръцете му бяха черни, но лицето му беше бяло. Като че ли имаше ръкавици. Беше студено.

Джил млъкна отново, осъзнавайки смисъла на думите си. Беше видял убиеца. Страхът му се удвои. Щом беше видял всичко, значи бе замесен. Лицевите му мускули запулсираха.

— Той е убиецът на тези жени. Само той. И е свещеник.

— Хайде да приключим с това — спокойно предложи Бен. — Как откри трупа?

— О, боже! — Джил затвори очи, при което Тес се приближи до него.

— Джил, мисли си, че всичко е минало. По-късно ще се успокоиш. Ще ти олекне, когато разкажеш случилото се на глас. Веднъж кажеш ли го, ще се успокоиш.

— Добре. — Посегна да хване ръката ѝ. — След като този тип си отиде, аз се почувствах по-добре — помислих си, че повръщането ще ми се размине. Но бях пил много бира и трябваше да се облекча поне от част от нея, нали разбирате. Все пак съзнавах, че не мога просто ей така да се изпикая на тротоара. Затова тръгнах към страничната уличка. Без малко да падна върху трупа. — С опакото на ръката обърса носа си, който започна да кърви. — Бях пъхнал ръка в панталона си и едва не се спънах в нея. Господи! От улицата идваше обилна светлина, която ми позволи да разгледам добре лицето ѝ. Никога не бях виждал мъртвец. Никога. Не е като във филмите, човече. Изобщо не е като във филмите.

Джил замълча за минута, дърпайки жадно от цигарата, като продължаваше да стиска пръстите на Тес.

— Догади ми се. Направих няколко стъпки, за да се отдалеча, но изведнъж започнах да повръщам. Имах чувството, че ще се пръсна, преди да спра. Отново ми се зави свят, но успях да се измъкна оттам. После май паднах на тротоара. Появиха се полицаи. Двама от тях спряха колата си. Казах им... Просто им казах да влязат в уличката между сградите.

— Добре си направил, Джил. — Бен извади пакета с цигарите и го пъхна в джоба на момчето. — Ще поръчаме на някой полицай да те закара вкъщи, да те почака да се измиеш и да хапнеш нещо. После трябва да дойдеш в участъка.

— Може ли да се обадя на приятелката си?

— Разбира се.

— Ако не беше взела колата, щеше да се прибира пеша вкъщи. Може би щеше да мине оттук.

— Обади ѝ се — каза му Бен. — И по-полека с бирата. Уиттейкър! — Бен махна на шофьора на първата патрулна кола. — Ще закараш ли Джил до дома му? Дай му малко време да се измие и да се посъвземе, преди да го докараш в участъка.

— Добре е да поспи малко, Бен — промълви Тес.

Той понечи да възрази троснато, но се сдържа. Момчето едва се държеше на краката си.

— Добре. Само го закарай, Уиттейкър. Ще изпратим кола да те вземе на обяд, става ли?

— Да. — Джил погледна към Тес. — Благодаря, наистина се чувствам по-добре.

— Обади се в участъка, ако се почувстваш много разстроен и ти се прииска да поприказваш за този неприятен инцидент. Оттам ще ти дадат моя телефонен номер.

Джил още не беше влязъл в колата, когато Бен хвана Тес за ръката и я отведе настрани.

— Отделът не одобрява хората, които гледат да извлекат лична изгода от престъпленията.

Тес се отскубна от ръката му.

— На ваше разположение, детектив Парис. Радвам се, че успях да ви помогна да изкопчите свързана история от единствения си свидетел.

— Така или иначе щеше да ни я разкаже. — Бен щракна клечка кибрит, бранейки я с длани от вятъра, и запали друга цигара. С крайчеца на окото си видя току-що появилия се Харис.

— Май изобщо не ти е приятно, че успях да помогна, нали? Чудя се само за причината — защото съм психиатър, или защото съм жена?

— Не се опитвай да ми правиш психологически анализ — предупреди я той и хвърли цигарата си на улицата, за което мигновено съжали.

— Няма нужда да правя психологически анализ, за да доловя негодуванието, предразсъдъците и гнева ти. — Тес млькна, осъзнавайки, че може да загуби самообладание на публично място и да привлече вниманието на околните. — Бен, знам, че не искаше да идвам тук, но аз изобщо не ви се пречках.

— Да си се пречкала? — Засмя се и се вторачи в лицето ѝ. — Не, ти си истинска професионалистка.

— Така ли мислиш наистина? — промълви Тес. Искаше ѝ се да извика, да седне или просто да си отиде. Положи максимални усилия да не стори нито едно от тези три неща. Човек трябва да завърши започнатото. Това също се включваше в обучението ѝ. — Дойдохме заедно в тази уличка и бях редом с теб. Не се разстроих, не припаднах,

не избягах. Не изпаднах в истерия при вида на трупа, а това наистина те притесни.

— Докторите са обективни, нали?

— Точно така — спокойно отвърна тя, макар лицето на Ан Ризънър да изплува в съзнанието ѝ. — Но може би егото ти ще се поласкае, ако ти кажа, че не ми беше никак лесно. Искаше ми се да се обърна и да се махна оттук.

Думите ѝ го жегнаха, но Бен не издаде това външно.

— Справи се доста добре.

— А това навярно ме лишава от женствеността и сексуалното ми излъчване. Щеше да бъдеш по-щастлив, ако ти се бе наложило да ме изнесеш на ръце от онази уличка. Независимо от прекъсването на работата и неудобството, това щеше да те накара да се почувстваш по-удобно.

— Говориш глупости. — Извади си друга цигара и се наруга мислено, защото съзнаваше, че истината е именно такава. — Работя с много жени полицаи.

— Но не спиш с тях, нали, Бен? — тихо отвърна Тес и усети, че го е настъпила по болното място.

Бен присви очи и дръпна от цигарата — продължително и дълбоко.

— Мери си думите.

— Да, точно това възнамерявам да направя. — Измъкна ръкавиците от джобовете си, осъзнавайки едва сега, че ръцете ѝ са премръзнали. Слънцето беше изгряло, но времето бе все така мрачно. Никога не бе изпитвала такъв студ. — Предайте на своя капитан, че най-късно утре следобед ще получи моя преработен доклад, съобразен с последните данни.

— Чудесно. Ще накарам някой да те закара вкъщи.

— Искам да се поразходя.

— Не. — Хвана я за ръката и ѝ препречи пътя.

— След многобройните ти натяквания, че съм цивилна гражданка, би трябвало вече да си разбрал, че не можеш да ми заповядваш.

— Ако искаш, можеш да подадеш оплакване за физическо насилие, но няма да се прибереш сама вкъщи.

— Живея само на две пресечки оттук — възнегодува тя, но Бен я стисна по-здраво.

— Точно така. На две преки оттук. Само на две преки, но името и снимката ти бяха по вестниците. — Със свободната си ръка Бен вдигна косата ѝ. Цветът ѝ беше почти като косата на Ан Ризънър. И двамата знаеха това. — Понапрегни си поне малко мозъка, с който толкова много се гордееш, и помисли.

— Няма да ти позволя да ме заплашваш.

— Добре, но все пак ще те закарат до апартамента ти. — Хвана я здраво за ръката и я поведе към една патрулна кола.

[1] Следовател, чието основно задължение е да разследва причините за всяка смърт, за която има съмнение, че не е естествена. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

В седмицата след убийството на Ан Ризънър петимата следователи, включени в оперативната група, която разследваше престъпленията на Отчето, навъртяха повече от двеста и шейсет часа ходене и канцеларска работа. Един от тях имаше съпруга, която го заплашваше с развод, друг изкара на крак неприятен грип, а трети страдаше от хронично недоспиване.

Четвъртото серийно убийство беше сензационната новина във вечерните телевизионни емисии, засенчвайки такова събитие като завръщането на президента от Западна Германия. В момента Вашингтон се интересуваше повече от убийства, отколкото от политика. Националното американско радио предвиждаше извънредна рубрика от четири части.

Най-неочаквано големи издателски компании бяха обсипани с ръкописи. За всеобщо удивление ги приемаха. „Парамаунт“ създаваше телевизионни сериали. Нито една от жертвите не бе предизвиквала такова внимание приживе.

Ан бе живяла сама. Беше работила като заклет експерт-счетоводител към правна кантора в града. Апартаментът ѝ издаваше вкуса ѝ към авангардното със своите екстравагантни емайлрани скулптури, окъпани в неонова светлина, и луминесцентни осветителни тела от „Дей Гло“^[1]. Гардеробът издаваше вкуса на работодателя ѝ и съдържаше от елегантно ушити костюми до копринени блузи. Жертвата е можела да си позволи да пазарува от „Сакс“. Намериха два записа с фитнес програми на Джейн Фонда, персонален компютър „Ай Би Ем“ и готварска книга. До леглото ѝ имаше снимка на мъж, поставена в рамка. В чекмеджето на бюрото ѝ бяха скрити дванадесет грама марихуана, а върху него бяха поставени свежи цветя — бели цинии.

Била е добра служителка. От началото на годината е отсъствала по болест само три дни. Но колегите ѝ не знаеха нищо за личния ѝ

живот. Съседите ѝ я описваха като приятен човек и твърдяха, че мъжът от снимката я е посещавал често.

Тефтерът с адресите беше добре подреден и почти запълнен. Повечето от имената в него бяха на случайни познати и далечни роднини, както и на застрахователни агенти, на един хирург и на инструктор по аеробика.

В него откриха и името на Сузън Хъдсън — художничка, която е била доверена приятелка на Ан от колежа. Бен и Ед я намериха в дома ѝ — апартамент над бутик. Беше облечена в кадифен пеньоар, а в ръката си държеше чаша с кафе. Очите ѝ бяха зачервени и подути, със сини сенки, които стигаха до скулите ѝ.

Звукът на телевизора беше изключен, но на екрана вървеше „Колелото на съдбата“. Някой току-що беше решил загадката: „Нещастиято никога не идва само“.

След като ги пусна да влязат, тя се върна на канапето и подвиг крака под себе си.

— В кухнята има кафе, ако желаете. Не обичам да се правя на любезна.

— Благодаря все пак. — Бен седна в другия край на канапето и остави стола за Ед. — Били сте много близка приятелка с Ан Ризънър.

— Имали ли сте някога добър приятел? Нямам предвид някого, когото сте наричали просто „добър“, а който наистина е бил такъв. — Късата ѝ червена коса беше разчорлена. Прокара ръка през нея, но тя продължи да стърчи. — Знаете ли, наистина я обичах! Все още не мога да приема факта, че е... — Захапа вътрешната страна на долната си устна, след което успокои болката с кафе. — Погребението е утре.

— Мис Хъдсън, разбирам, че сме дошли в неподходящ момент, но трябва да ви задам няколко въпроса.

— Джон Каръл.

— Извинете, но не ви разбирам?

— Джон Каръл. — Сузън повтори името, произнасяйки го буква по буква, когато Ед извади бележника си. — Искате да разберете защо Ан се е разхождала сама посред нощ, нали?

Мъката и гневът ѝ бяха явни, когато се наведе напред и взе един тефтер с адреси. Хванала кафето си в една ръка, тя използваше палеца си, за да го разлисти.

— Ето адреса му. — Подаде тефтера на Ед.

— Разбрахме, че мис Ризънър е имала колега на име Джон Каръл, който е работил като адвокат в същата фирма. — Ед разлисти бележника си назад и свери двата адреса.

— Точно така. Същият е.

— Не се е появявал в кантората от няколко дни.

— Крие се — възнегодува тя. — Не може да събере смелост да се покаже и да поеме отговорност за постъпката си. Ако се появи утре, ако посмее да се появи утре, ще се изплюя в лицето му. — При тези думи закри с длан очите си и поклати глава. — Не, не е честно. — Когато отново откри лицето си, на него бе изписана умора. — Обичаше го. Наистина го обичаше. Излизаха заедно близо две години — откакто той започна работа в кантората. Не показваха връзката си — това беше негова идея. — Отпи голяма глътка кафе и успя да се овладее. — Не искаше да плъзнат клюки в кантората. Тя се съгласи с него. Съгласяваше се с всичко. Не можете да си представите колко много неща преглътна заради този мъж. Ан беше самата мис Независимост, а да живееш сам е алтернативен начин на живот — сама съм го измислила и ми харесва. Не беше войнствено настроена, ако разбирате какво искам да кажа, а само решена да си извоюва своя територия. Докато срещна Джон.

— Имали са връзка — подхвърли Бен.

— Ако тяхното може да се нарече така. Дори не беше казала на родителите си за него. Само аз знаех. — Разтърка очите си. Спиралата беше засъхнала по миглите ѝ и падаше на парцали. — Отначало беше много щастлива. Аз също се радвах за нея, но не ми харесваше фактът, че му угаждаше толкова много. За най-дребни неща. Ако той предпочита италианска храна, тя също. Ако той харесва френски филми, тя също.

За момент Сузън трябваше да се пребори с горчивината и тъгата. Свободната ѝ ръка нервно стискаше ревера на пенъора ѝ.

— Искаше да се омъжи. Желаше да се омъжи за него. Мислеше само как ще разгласят връзката си и ще подпишат в Блумингдейл. Но той все отказваше — не казваше не, просто отлагаше. Постепенно Ан започна да унива. Предяви някои претенции спрямо него и той я заряза. Ей така. Дори нямаше смелостта да ѝ го каже в очите. Обади ѝ се по телефона.

— Кога се случи това?

Сузън замълча за секунди. Вторачи невиджация си поглед в телевизионния екран. Някаква жена завъртя колелото и то спря на „Фалит“. Лош завършек.

— През нощта на убийството. Обади ми се онази същата вечер и ми каза, че не знае какво да прави, как да се справи с това положение. Беше много наранена. За Ан той не беше просто поредният приятел, а всичко. Попитах я дали не иска да отида при нея, но тя отвърна, че предпочита да остане сама. Трябваше да отида. — Притвори очи. — Трябваше да се кача в колата и да отида при нея. Можехме да се напием или просто да се развеселим, а също така и да поръчаме пица. Вместо това, тя е излязла сама.

Бен не знаеше какво да направи, когато Сузън заплака. Тес щеше да знае как да я утеши. Тази мисъл му хрумна ненадейно и го подразни.

— Мис Хъдсън. — Бен замълча за момент, после продължи: — Знаете ли дали някой я е притеснявал? Беше ли забелязала някой да се навърта около апартамента ѝ, около кабинета ѝ? Някой, който я е карал да се чувства неудобно?

— Тя забелязваше само Джон. Иначе би ми казала. — Въздъхна дълбоко и с опакото на ръката избърса лицето си. — Няколко пъти дори разговаряхме за този маниак, говорихме, че трябва да внимаваме, докато го хванат. Излязла е сама, защото не е била способна да мисли трезво. Или просто защото е трябвало да мисли за прекалено много неща. Щеше да се съвземе след раздялата — Ан беше силен човек. Този шанс просто не ѝ се удаде.

Оставиха Сузън на канапето, вперила очи в „Колелото на съдбата“, и отидоха да се срещнат с Джон Каръл.

Той живееше в една от къщите близнаци в квартал, който се стараеше да улеснява младите специалисти. Зад ъгъла имаше супермаркет, магазин за спиртни напитки със съмнителни етикети и магазин за спортни облекла — и трите се намираха близо един до друг в квартала. В алеята за коли пред къщата му беше паркирана тъмносиня лимузина „Мерцедес“.

Каръл отвори вратата след третото почукване. Беше облечен с тениска и долнище на анцуг, а в ръката си държеше полупразна бутилка „Чивъс Регал“. Той въобще не приличаше на млад, преуспяващ адвокат, който напредва в кариерата си. Долната част на лицето му

беше потъмняла от тридневна брада. Очите му бяха подпухнали, а кожата под тях се бе нагънала на увиснали торбички. Миришеше на скитник, дотърпил се на Четиринадесета улица, за да намери местенце за спане. Хвърли бегъл поглед на полицейските значки, надигна бутилката, за да отпие от нея, и се обърна, оставяйки вратата отворена. Ед я затвори.

Подът бе от дебели дъбови дъски, частично застлани с два обюсонски килима. Канапето във всекидневната беше дълго и ниско, а тапицерията по него и столовете беше в мъжки цветове — в синьосиви тенове. На една стена беше изложено модерно електронно оборудване. На друга имаше колекция от играчки — старинни брави, банки, влачета.

Каръл се отпусна на канапето в средата на стаята. На пода се виждаха две празни бутилки и препълнен пепелник. Върху възглавниците беше метнато одеяло. Бен прецени, че Каръл не е мърдал далеч от това място, откакто е научил за смъртта на Ан.

— Мога да ви предложа две чисти чаши. — Гласът му прозвуча дрезгаво, а не завалено — сякаш алкохолът бе спрял въздействието си преди известно време. — Но вие не можете да пиете, нали? На работа сте. — Отново надигна бутилката и отпи от нея. — Но аз не съм на работа.

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса за Ан Ризънър, мистър Каръл. — Макар зад Бен да имаше стол, той реши да остане прав.

— Да, предполагам, че сте дошли за това. Бях решил, ако не умра, да говоря с вас. — Погледна бутилката, която беше почти празна. — Май не съм умрял.

Ед взе бутилката от ръцете му и я сложи настрана.

— Не помага истински, нали?

— Нещо все трябва да помогне. — Притисна с длани очите си, след което започна да търси цигара по разхвърляната масичка от тъмно стъкло. Бен му запали цигара. — Благодаря. — Дръпна силно и задържа по-голяма част от дима в дробовете си. — Отказах ги преди две години — обясни той и дръпна отново. — Но не напълнях изобщо, тъй като се отказах от скорбялата.

— С мис Ризънър сте имали връзка — подхвана Бен. — Вие сте един от последните хора, които са разговаряли с нея.

— Да. В събота вечерта. Щяхме да ходим в Националния театър. „Една неделя в парка с Джордж“. Ан обича мюзикълите. Аз предпочитам чистата драма, но...

— Не сте отишли на театър, така ли?

— Чувствах се напрегнат. Обадих ѝ се да отложим срещата и ѝ казах, че желая да прекъснем връзката си за известно време. Точно това ѝ казах. — Вдигна поглед от цигарата си и се вторачи в Бен. — Трябваше да си починем малко един от друг. Изглеждаше разумно.

— Скарахте ли се?

— Дали сме се скарали? — Разсмя се, но се задави от дима. — Не, не се скарахме. Никога не сме се карали. На всеки проблем може да се намери логично и разумно решение. Предложението ми беше разумно и щеше да ѝ се отрази добре.

— Срегнахте ли се с нея през онази нощ, мистър Каръл?

— Не. — Разсеяно се озърна за бутилката, но Ед я бе сложил далеч от него. — Помоли ме да отида при нея, за да поговорим за нас. Плачеше. Не исках да бъда участник в сълзлива сцена, затова ѝ отказах. Отвърнах ѝ, че предпочитам да изчакаме малко. Предложих ѝ след една-две седмици да се срещнем на чашка след работа и да поговорим спокойно. Само след седмица-две. — Зарей поглед далеч пред себе си. Пепелта от цигарата падна на коляното му. — По-късно ми се обади.

— Обадила ви се е отново? — Ед задържа бележника на дланта си. — По кое време?

— В три и трийсет и пет. Радиочасовникът ми е точно до леглото. Ядосах се. Не трябваше, но се ядосах. Беше замаяна. Усецах я винаги когато пушеше марихуана. Не беше пристрастена към тях, само от време на време изпушваше по цигара, за да се отърси от напрежението, но въпреки това не одобрявах този неин порок. Знаете ли, прекалено детинско е — добави Каръл. — Предположих, че го е направила, за да ме подразни. Каза ми, че е взела някои решения. Искаше да знам, че не ме вини за нищо. Щяла да се справи сама с чувствата си и не трябвало да се притеснявам, че ще ми направи сцена в кантората.

Когато се облегна назад и затвори очи, тъмнорусата коса падна на челото му.

— Отдъхнах си при тези думи, тъй като се боях тъкмо от това. Допълни, че трябвало да си помисли добре, да преоцени всичко, преди да говорим отново. Отвърнах ѝ, че това ме удовлетворява и ще се видим в понеделник. Когато затворих телефона, беше три и четиридесет и две минути. Това прави седем минути.

Джил Нортън бе видял убиеца да излиза от уличката между четири и четири и половина. Ед записа часа в бележника си, после го пъхна в джоба си.

— Вероятно не сте в настроение да се вслушате в каквито и да е съвети, но ще се почувствате по-добре, ако си легнете и поспите малко.

Каръл се вторачи в Ед, после спря погледа си върху разпилените бутилки в краката си.

— Обичах я. Защо го осъзнавам едва сега?

Бен излезе навън и сви рамене от студ.

— Божичко!

— Не мисля, че Сузън Хъдсън би искала да се изплюе в лицето му точно сега.

— И така, какво научихме? — Бен се приближи до колата и зае шофьорското място. — Себелюбив и егоистичен адвокат, който не отговаря на описанието на Нортън. Жена, която прави опит да се съвземе от лоша любовна връзка и решава да излезе на разходка. И психопат, който съвсем случайно се оказва на едно и също място с нея.

— Психопат, който носи расо.

Бен пъхна ключа за колата, но не го завъртя.

— Мислиш ли, че е свещеник?

Вместо да отговори, Ед се облегна на седалката и се загледа в небето през предното стъкло на колата.

— Колко високи тъмнокоси свещеници смяташ, че има в града? — Ед извади найлонова торбичка, пълна с ядки и сушени плодове.

— Достатъчно, за да ни създадат работа за половин година. А не разполагаме с половин година.

— Няма да ни навреди, ако пак поговорим с Лоугън.

— Да. — Без да се замисли, Бен бръкна в найлоновата торбичка, която му поднесе Ед. — Какво ще кажеш за това — дали не е бивш

свещеник, отлъчен от църквата заради някакъв голям грях? Лоугън може би ще успее да ни каже няколко имена.

— Още една троха. В рапорта си доктор Корт пише, че психиката му е силно разклатена, че последното убийство вероятно ще го остави бездеен само за няколко дни.

— Прочетох го. Какво, по дяволите, е това? Люспи и пръчки? — Бен завъртя ключа и потегли от тротоара.

— Стафиди, бадеми, малко сухи овесени и орехови ядки. Трябва да й се обадиш, Бен.

— Сам мога да се справя с личния си живот, партньоре. — Направи завой и след една пресечка изруга. — Извинявай.

— Няма проблеми. Знаеш ли, четох едно специализирано издание. В него се твърдеше, че в съвременното общество мъжете живеели по-добре. Жените били свалили от плещите им бремето да бъдат единствените опори на семейството — мистър Мъж, който трябва да решава всички проблеми и да изхранва семейството. Жените по принцип не бързали да се омъжават, ако изобщо желали това. Така давали на мъжете повече възможности. Съвременната жена не търсела принц Чар на бял кавалерийски кон. Но най-смешното е, че много мъже били все още застрашени от привилегията да разполагат със сила и независимост. — Извади една стафида. — Звучи доста интересно.

— Дрън-дрън.

— Доктор Корт прави впечатление на доста независима жена.

— Толкова по-добре за нея. Кой иска жена, която да му виси на врата?

— Бъни не ти висеше на врата — напомни му Ед. — По-точно се облягаше на теб.

— Бъни беше една доста забавна промяна — промърмори Бен. Бъни беше от обичайните му тримесечни връзки — двамата се срещаха, неколкократно вечеряха и се забавляваха заедно, скачаха в чаршафите и се разделяха, преди някой да заподозре нещо. Сети се за Тес — засмяна и облегната на перваза на прозореца. — Виж какво, когато работиш, имаш нужда от жена, която не обсебва мислите ти. Която не те кара да мислиш непрекъснато за нея.

— Правиш голяма грешка. — Ед се облегна назад. — Но предполагам, че си достатъчно умен да я разбереш сам.

Бен зави към Католическия университет.

— Хайде да навестим Лоугън, преди да се приберем.

С изключение на Бигсби, всички детективи, които разследваха убийствата на Отчето, бяха насядали безразборно по местата в заседателната зала в пет следобед. Харис разполагаше с копия от всички рапорти на оперативната група и точка по точка ги разгледа. Проследяваха действията на Ан Ризънър в последната нощ от живота ѝ.

В пет часа и пет минути следобед жертвата е излязла от козметичния салон, където се е подстригала, боядисала се е и си е направила прическа и маникюр. Била е в отлично настроение и е оставила бакшиш от десет долара. В пет и петнайсет е взела дрехите си от химическо чистене. Сив костюм с жилетка, две ленени блузи и един габардинен панталон. Около пет и половина се е прибрала вкъщи. Разменила е няколко думи със съседката. Ан споменала, че ще ходи на театър тази вечер. Носела е свежи цветя.

В седем и петнайсет Джон Каръл ѝ се обадил и отменил срещата и връзката им. Разговаряли около четвърт час.

В осем и половина Ан Ризънър се обадила на Сузън Хъдсън. Била е разстроена и разплакана. Говорили са около час.

Около полунощ съседката е чула телевизора на Ризънър. Обърнала е внимание на това, тъй като се е връщала да прекара вечерта вкъщи и не е очаквала Ан да си е у дома.

В три и трийсет и пет Ризънър е позвънила на Каръл. До телефона ѝ били намерени два фаса от цигари от марихуана. Говорили са до три и четиридесет и две минути. Никой от съседите не е чул кога Ризънър е напуснала сградата.

Някъде между четири и четири и половина сутринта Джил Нортън е забелязал някакъв мъж, облечен като свещеник, да излиза от уличката на две преки от апартамента на Ризънър. В четири и трийсет и шест Нортън привлякъл вниманието на двама патрулиращи полицаи и съобщил за трупа.

— Това са фактите — заяви Харис. Зад него висеше карта на града, на която местата на убийствата бяха отбелязани със сини флагчета. — От картата можем да видим, че се е ограничил в територия, по-малка от седем квадратни мили. Всички убийства са

извършени между един и пет сутринта. Няма сексуално насилие, нито грабежи. Очакваме да действа отново на осми декември, имайки предвид последователността, определена от монсеньор Лоугън. Дотогава уличните патрули ще работят на две смени. Знаем, че е среден или малко над среден ръст, че има тъмна коса и ходи облечен като свещеник. От психологическия портрет и докладите на доктор Корт разбираме, че е психопат — най-вероятно шизофреник с религиозни халюцинации. Убива само млади блондинки, които очевидно му напомнят действително лице, присъствало или все още присъстващо в живота му. Съдейки по нарушаването на интервала между отделните убийства и неуверения почерк на бележката, оставена на последния труп, доктор Корт предполага, че психиката му е в критично състояние. Вероятно последното убийство му е коствало извънредно много усилия.

Харис пусна папката на масата и си помисли, че този случай коства на всеки един от подчинените му неимоверни усилия.

— Според нея организъмът му навярно е реагирал с главоболие или гадене, които сигурно са го омаломощили. Дори и да успее да се държи като нормален човек за известно време, това ще му струва големи усилия. Доктор Корт смята, че напрежението му ще избие под формата на силна умора, загуба на апетит, разсеяност.

Харис замълча за миг, за да се увери, че всички присъстващи го слушат. Залата беше отделена от стаята на отдела с прозорци и жалузи, които бяха избелели с течение на времето. Иззад тях долиташе пищенето на телефони, шумът от стъпки и глъчката, породена от царящото оживление.

В единия ъгъл имаше кафемашина и грамадна пластмасова купа, която подканяше съвестните ченгета да пускат в нея по двадесет и пет цента на чаша. Харис отиде до нея, наля си кафе и добави пълна лъжица от сметаната на прах, която мразеше. Отпи от чашата и огледа подчинените си.

Те бяха неспокойни, преуморени и раздразнени. Ако не намаляха работното си време до осем часа, грипът щеше да ги натръшка. Лоуенщайн и Родерик вече разтваряха аспирина. Не можеше да си позволи да ги пусне в болнични, но не можеше да си позволи и да ги разглезва.

— В тази стая се е събрал повече от шейсет години полицейски опит. Време е да пуснем в действие тези шейсет и няколко години и да заловим един болен религиозен фанатик, който вероятно вече не може да задържа закуската си в стомаха.

— С Ед разговаряхме отново с Лоугън. — Бен бутна настрана пластмасовата си чашка с кафе. — След като той тип се облича като свещеник, решихме да го смятаме за такъв. Като психиатър Лоугън разговаря и лекува свои събратя свещеници, които имат някакъв емоционален проблем. Няма да ни даде списък на пациентите си, но ще прегледа документацията си, за да провери дали няма нещо — или някой, който да отговаря на описанието ни. Освен това можем да прибегнем и до изповедалнята.

Бен замълча за момент. Изповедта беше католически обред, който винаги го притесняваше. Спомняше си много добре как бе коленичил в онази затъмнена стаичка, разделена от параван, за да се изповяда, покае и изкупи греховете си. И за да живее, без да съгрешава повече. Но естествено, бе продължил да върши грехове.

— Всеки свещеник е длъжен да се изповяда на някого и този някой трябва също да бъде свещеник. Ако доктор Корт е права и той продължава да гледа на постъпката си като на грях, със сигурност ще се изповяда.

— Значи започваме да се занимаваме със свещеници — подхвърли Лоуенщайн. — Вижте какво, очевидно не съм запозната много добре с католицизма, но не съществува ли нещо като свята неприкосновеност на изповедта?

— Надали ще се намери свещеник, който на драго сърце би посочил с пръст изповедалите се при него богомолци — съгласи се Бен. — Но може би ще се натъкнем на нещо ново. Най-вероятно убиецът действа само в границите на своята енория. Тес... Доктор Корт твърди, че той сигурно ходи редовно на църква. Може би ще успеем да разберем в коя църква точно. Ако е свещеник или е бил такъв, сигурно ще се придържа към своята църква. — Стана и се приближи до картата. — В този район — посочи той, ограждайки сините флагчета — има две енории. Обзалагам се, че е посещавал едната или и двете църкви, може дори да е стоял зад олтара.

— Предполагаш, че ще се появи отново в неделя, така ли? — прекъсна го Родерик. С палец и показалец стисна горната част на носа

си, за да спадне напрежението в главата му. — Особено ако доктор Корт е права, че той е прекалено болен и няма да издържи една седмица. Ще се нуждае от подкрепата на литургията.

— Да, така мисля. В събота вечер също се отслужват литургии.

— Смятах, че съботите са наш специалитет — заяви Лоуенщайн.

— Католиците са гъвкави. — Бен пхна ръце в джобовете си. — И обичат да си поспиват в неделя като всички останали хора. Но се обзалагам, че този тип спазва стриктно църковните канони — неделните сутрини да са за литургия, службата да бъде отслужена на латински, а в петък да не се яде месо. Според мен Корт е права, че убиецът се е вманиачил в католическите канони.

— В такъв случай в неделя покриваме и двете църкви. Дотогава разполагаме с два дни, за да се срещнем със свещеници. — Харис плъзна поглед по лицата на присъстващите. — Лоуенщайн, двамата с Родерик, се заемете с едната енория, а Джаксън и Парис ще се захванат с другата. Бигсби ще... къде, по дяволите, е Бигсби?

— Каза, че се е натъкнал на някаква следа за шалчетата, капитане. — Родерик стана и си наля чаша леденостудена вода, тъй като съзнаваше, че тялото му вече е преситено с кафе. — Вижте, не искам да гледам песимистично на разследването, но предположете, че той наистина ще се появи на една от неделните литургии. Какво ни кара да бъдем сигурни, че ще го познаем в тълпата? Външно изглежда напълно нормален — няма да влезе, говорейки на неразбираеми езици или изпускайки пяна от устата си. Доктор Корт твърди, че той е като всички нас е изключение на факта, че психиката му е обременена.

— Това е всичко, което знаем — заяви Бен, подразнен, че някой друг бе изрекъл на глас съмненията му. — Трябва да използваме всяко свое предимство, а в момента то е местоположението. Ще следим мъжете, които идват сами, Корт е убедена, че е самотник и няма да се появи със съпруга и деца. Лоугън отива още по-далеч, като го смята за религиозен фанатик. Много хора заспиват или се измъкват по време на литургия. Той не е от тях.

— Това, че ще прекараме деня си в църква, ни дава възможността да опитаме нещо друго. — Ед довърши бележката си и вдигна глава. — Да се молим.

— Няма да ни навреди — измрънка Лоуенщайн, когато Бигсби влетя в стаята.

— Попаднах на нещо. — В ръката си държеше жълт бележник, а зачервените му и мътни очи бяха ококорени. Той изкарваше нощите си с приспивателни и грейка. — Дузина бели копринени шалчета с фактурен номер 52346-А са били поръчани на петнайсети юни от църковния магазин „О’Донъли“ в Бостън, Масачузетс. Доставени са на трийсет и първи юли, на името на преподобния Франсис Мур. Адресът е номер на пощенска кутия в Джорджтаун.

— Как е платил за поръчката? — Гласът на Харис беше спокоен, тъй като капитанът вече обмисляше следващите стъпки.

— С пощенски запис.

— Открийте го. Искам копие от фактурата.

— Изпратено е.

— Лоуенщайн, вървете в пощата. — Погледна часовника си и едва не изруга от яд. — Бъди там веднага щом отвори сутринта. Провери дали все още държи тази пощенска кутия. Поискай описание.

— Да, сър.

— Искам да знам дали в града има свещеник на име Франсис Мур.

— В епархията на архиепископа трябва да има списък на всички свещеници. Мисля, не ще можем да го вземем от канцеларията й.

Харис кимна в отговор на Бен.

— Провери това. После издири всички мъже на име Франсис Мур.

Бен не можеше да оспорва основната полицейска работа, но инстинктът му го съветваше да съсредоточи вниманието си върху района на убийствата. Той беше там. Бен беше сигурен в това. А сега вероятно бяха разбрали името му.

Когато се върнаха в отдела, следователите грабнаха телефоните.

Час по-късно Бен затвори слушалката и погледна към Ед над купчината документи на бюрото му.

— В епархията има един отец на име Франсис Мур. Тук е от две години и половина. На трийсет и седем години е.

— Е, и?

— Чернокож е. — Бен посегна да извади цигара, но откри, че пакетът му е празен. — Въпреки това ще го проверим. А ти какво откри?

— Седем души. — Ед погледна подробния си списък. Някой кихна зад него и той изтръпна. Грипът върлуваше из участъка като пожар. — Учител от средния курс, адвокат, чиновник в „Сиърс“, един безработен, барман, стюард на самолет и монтьор. Последният е бивш затворник. Опит за изнасилване.

Бен погледна часовника си. Беше работил повече от десет часа.

— Хайде да си тръгваме.

Жилището на енорийския пастор го притесняваше. Ароматът на свежи цветя се смесваше с миризмата на лакирано дърво. Чакаха в преддверие със старо и удобно канапе, с две кресла и статуя на Исус в синя дреха, вдигнал едната си ръка за благословия. На масичката за кафе имаше два броя на „Кетълик Дайджест“.

— Май трябваше да си лъсна обувките — прошепна Ед.

Не седнаха, тъй като усещаха пистолетите под саката си. В дъното на коридора се отвори врата, иззад която прозвучаха няколко тракта от мелодия на Щраус. Вратата се затвори отново и валсът беше изместен от шум на стъпки. Детективите се обърнаха към вратата, от която влезе преподобният Франсис Мур.

Той беше висок и имаше телосложение на краен защитник в отбор по ръгби. Кожата му беше с цвят на лъскав махагон, а косата бе късо подстригана около кръглото му лице. На черното му расо се белееше превръзка. Дясната му ръка беше в гипс, изписан с най-различни подписи и надписи.

— Добър вечер. — Усмихна се, по-скоро озадачен, отколкото приятно изненадан от посетителите си. — Извинете, но не мога да се здрависам с вас.

— Май сте пострадали зле. — Ед почти усещаше разочарованието на своя партньор. Дори външният му вид да отговаряше на описанието на Джил Нортън, гипсът не можеше да се пренебрегне.

— Играх ръгби преди няколко седмици. Трябваше да внимавам. Защо не седнете?

— Искаме да ви зададем няколко въпроса, отче. — Бен показва значката си. — По повод удушването на четири жени.

— Серийните убийства. — Мур наведе глава за момент, сякаш се молеше. — Какво мога да направя за вас?

— Давали ли сте някаква поръчка на църковния магазин „О’Донъли“ в Бостън миналото лято?

— Бостън ли? — Свободната ръка на Мур заигра с броеницата на колана му. — Не. Отец Джесъп отговаря за доставките. Той поръчва нещата, от които се нуждаем, от една фирма във Вашингтон.

— Държите ли пощенска кутия в пощата, отче?

— Не, защо? Цялата ни поща се доставя тук. Извинете, детектив...

— Парис.

— Детектив Парис. За какво е всичко това?

Бен се подвоуми за миг, но все пак реши да извади всичките си козове.

— За поръчката за оръжията, с които са извършени убийствата, е било използвано вашето име.

Бен забеляза, че пръстите на Мур се свиват около броеницата. Свещеникът понечи да каже нещо, но спря. Протегна ръка и се хвана за лявата облегалка на креслото.

— Аз... вие ме подозирате?

— Възможно е да сте познавали или да сте поддържали връзка с убиеца.

— Не мога да повярвам.

— Защо не седнете, отче? — Ед го докосна леко по рамото и му помогна да седне в креслото.

— Моето име — промълви Мур. — Трудно ми е да го повярвам. — Засмя се нервно. — Това име ми беше дадено в едно католическо сиропиталище във Вирджиния. Дори не ми е родното име. Него не мога да ви кажа, защото не го знам.

— Отец Мур, вие не сте заподозрян — успокои го Бен. — Имаме свидетел, който твърди, че убиецът е бял. А и ръката ви е в гипс.

Мур сви пръстите си и те изчезнаха в гипса.

— Две щастливи случайности. Извинете. — Пое си дълбоко дъх, за да се съвземе. — Ще бъда честен с вас и ще ви кажа, че тези убийства са честа тема на разговор тук. Пресата го нарича *Отчето*.

— Полицията още не е доказала това твърдение — поясни Ед.

— Както и да е, ние се обърнахме към душите си и напрегнахме мислите си, за да се опитаме да намерим някакъв отговор. Ще ми се да бяхме успели.

— Близък ли сте с вашите енорияши, отче?

Мур се извърна отново към Бен.

— Бих искал да мога да ви отговоря положително. С някои съм, разбира се. Веднъж месечно църквата дава вечеря, освен това имаме и младежка група. В момента подготвяме танцувална вечер за членовете на Младежкия клуб по случай Деня на благодарността. Опасявам се, че не успяваме да привлечем много хора.

— Има ли някой, който ви безпокои, който ви се струва емоционално нестабилен?

— Работата ми изисква да успокоявам обърканите хора, детектив. Имаме няколко злоупотреби с наркотици и алкохол и един неприятен случай на побой над съпругата преди няколко месеца. Въпреки това не смятам, че някой от тях е способен да извърши тези убийства.

— Името ви може да е било избрано напосоки или е използвано, защото убиецът се идентифицира с вас като свещеник. — Бен млъкна, тъй като съзнаваше, че стъпва на твърдата и непоклатима почва на святата неприкосновеност. — Отче, в изповедалнята при вас идвал ли е някой, който е показвал по някакъв начин, че знае нещо за убийствата?

— Пак ще бъда откровен и ще кажа, че не е идвал такъв човек. Детектив, сигурен ли сте, че е моето име?

Ед извади бележника си и прочете името от него:

— Отец Франсис Мур.

— Не е Франсис Х. Мур?

— Не.

Мур закри с длан очите си.

— Предполагам, облекчението не е грях. Когато получих това име, бях достатъчно голям, за да се науча да го пиша. Винаги вмъквах „Х“ — от Хавиер. Смятах за нещо екзотично и уникално да имаш второ име, което започва с „Х“. Това ми стана навик. Във всичките ми документи за самоличност фигурира и инициалът на второто ми име. Всичките ми подписи го съдържат. Всички ме познават като отец Франсис Х. Мур.

Ед записа това. Ако следваше инстинкта си, трябваше да пожелае лека нощ и да продължи със следващия адрес от списъка. Налагаше се да следва процедурата, която беше далеч по-скупна от инстинкта и изискваше да разговаря с другите трима свещеници в епархията.

— Е, беше ни достатъчен само час, за да стигнем до задънена улица — заяви Бен, когато тръгнаха обратно към колата.

— Намерихме им тема на разговор за вечерта.

— Още един час извънредна работа за тази седмица. Счетоводството ще вдигне врява.

— Да. — Развеселен, Ед седна на шофьорското място. — Мръсни копелета.

— Дали да им дадем почивка, или да отидем да видим бившия затворник?

Ед се замисли за миг, след което извади останалите ядки и сушени плодове. Щяха да залъжат глада му, докато успееше да хапне нещо по-солидно.

— Разполагам с още един час.

В едностайния апартамент в югоизточния квартал нямаше свежи цветя. Разнебитените мебели не бяха лъскани, откакто бяха купени от Армията на спасението^[2]. Сгъваемо легло-шкаф, което никой не си бе направил труда да прибере обратно в стената, заемаше повече от половината стая. Чаршафите не бяха чисти. В стаята се усещаха неприятните миризми на пот, секс и лук.

В гъстата накъдрена коса на блондинката се показваха два сантиметра кестеняви корени. Тя отвори вратата, поглеждайки вяло и с разбиране значките на Бен и Ед. Добре оформеното ѝ дупе беше в плътно прилепнали дънки, а розовият ѝ пуловер беше достатъчно къс, за да подчертае гърдите ѝ, които бяха започнали да увисват.

Бен прецени, че е приблизително двадесет и пет годишна, макар в ъгълчетата на устата ѝ да се бяха образували дълбоки бръчки. Очите ѝ бяха кафяви — лявото беше ударено и оцветено в морави, жълтеникави и сиви оттенъци. Предположи, че е била ударена преди три-четири дни.

— Мисис Мур?

— Не, не сме женени. — Блондинката извади цигара от пакет „Вирджиния Слимс“. — Били сте доста път, момчета. Франк излезе за бира. Ще се върне след минутка. Забъркал ли се е в нещо?

— Просто искаме да поговорим с него. — Ед се усмихна непринудено и реши, че тя се нуждае от повече протеин в диетата си.

— Разбира се. Е, уверявам ви, че гледаше да не се забърка в нищо. Лично аз се погрижих за това. — Намери кибрит, запали цигарата си, после използва кутийката, за да смачка една малка хлебарка. — Може би пийва малко повечко, но аз гледам това да става вкъщи, където не може да се забърка в неприятности. — Огледа жалката стая и дръпна силно от цигарата си. — Няма много добър вид, но спестявам пари. Сега Франк има хубава работа и на него може да се разчита. Можете да попитате шефа му.

— Не сме дошли да се караме с Франк. — Бен се отказа да сяде. Човек не можеше да бъде сигурен какво пълзи под възглавниците. — Май го държите доста изкъсо.

Тя докосна насиненото си око.

— Давам толкова, колкото получавам.

— Обзалагам се. Какво се случи?

— Франк искаше още един петак за бира в събота. Аз имам лимит на бюджета си.

— В събота ли? — Бен наостри слух. Нощта на последното убийство. Жената срещу него минаваше за блондинка. — Предполагам, двамата сте се сдърпали, след което той е излязъл, за да отиде в бара и да се напие с приятелите си.

— Не отиде никъде. — Засмя се и тръсна пепелта от цигарата си в пластмасовата чинийка, която сякаш подканваше: „Хвърлете фасата си тук“. Разменихме си някой и друг удар и съседите отдолу започнаха да чукат по тавана с оная проклета метла. — Бавно изпусна дима през устата и носа. — Франк уважава силата у жените. Харесва му. И така двамата... се сдобрихме. В събота вечерта повече не се сети за бира.

Вратата се отвори. Франк Мур имаше ръце като дебел бетонен блок и крака като дънери и беше висок около един и осемдесет. Беше облечен с черен балтон, който на раменете имаше дупки от молци, и носеше шест бири „Кралят на бирата“.

— Кои, по дяволите, сте вие? — попита той. Свободната му ръка беше свита в юмрук.

Бен извади значката си.

— Отдел „Убийства“.

Франк отпусна ръката си. Бен забеляза дългия около инч белег на бузата му, когато се наведе напред да прочете написаното на значката. Беше образувал коричка и изглеждаше също така противен, както и синината на блондинката.

— Системата е скапана — заяви Франк и захвърли пакета с шестте бири на плота. — Една повлекана заяви на съдията, че съм се опитал да я изнася и аз се оказах в затвора за три години, а когато излязох, ченгетата започнаха да се мъкнат тук. Казах ти, че системата е скапана, Морийн.

— Да. — Блондинката си взе бира. — Каза ми.

— Защо просто не ни кажете къде бяхте миналата неделя сутринта, Франк — започна Бен. — Около четири часа.

— Четири часа сутринта. Господи, бях си в леглото като всички останали. И не бях сам. — Посочи с пръст Морийн, преди да отвори една кутия. Бирата изсъска през отвора и в стаята се разнесе още една миризма.

— Католик ли сте, Франк?

Франк обърса уста с опакото на ръката си, оригна се и отново отпи.

— Приличам ли на католик?

— Бащата на Франк беше баптист — поясни Морийн.

— Затвори си устата! — сръза я Франк.

— Целуни ми задника. — Когато приятелят ѝ вдигна ръка, Морийн просто се усмихна. Ед беше пристъпил само крачка напред, когато Франк се отказа да я удари.

— Искаш да кажеш всичко на ченгетата, чудесно. Моят старец беше баптист. Често ме сритваше по задника, но и аз го сритах по неговия, преди да напусна дома си. Оттогава изминаха петнайсет години. Една курва, дето ми взе само двацет и пет цента, ме тикна в затвора. Лежах три години и ако я видя отново, ще сритам и нейния задник. — Извади пакет „Кемъл“ от джоба на ризата си и запали цигара със смачкания си кибрит. — Намерих си работа — мия подове и чистя тоалетни. Връщам се всяка вечер, за да чуя от тази кучка, че имам само петак за бира. Не съм направил нищо незаконно. Морийн

ще ви каже. — Прегърна любящо жената, която току-що бе нарекъл кучка.

— Точно така. — Тя сръбна от бирата си.

Франк не отговаряше на описанието — нито на физическото, нито на психиатричното. Въпреки това Бен упорстваше.

— Къде бяхте на петнайсети август?

— Господи, откъде мога да си спомня? — Франк изпи останалата бира и смачка кутията. — Вие, момчета, имате ли разрешително да ме посетите?

— Бяхме в Атлантик сити. — Морийн не трепна, когато Франк хвърли кутията на сантиметри от торбата за боклука. — Спомняш ли си, Франк? Сестра ми работи там, нали? Прие ни за доста време в странноприемницата „Океански изглед“, където работи като камериерка. Не е на крайбрежната ивица, но е близо. Отидохме там с колата на четиринайсети август и останахме три дни. Записала съм го в дневника си.

— Да, спомням си. — Отпусна ръката си и се извърна към нея. — Играех на зарове, а ти слезе долу и ми се развика.

— Беше загубил двацет и пет долара.

— Щях да си ги върна обратно и дори да спечеля двойно колкото тях, ако ме беше оставила да играя.

— Ти открадна парите от портмонето ми.

— Взех ги назаем, кучко такава. Назаем.

Бен извърна глава към вратата, тъй като спорът се разгорещаваше.

— Хайде да се махаме оттук.

Когато вратата зад тях се затвори, виковете бяха заглушени от силен трясък.

— Дали да не влезем със сила?

Бен се обърна към вратата.

— И да им развалим кефа? — Нещо твърдо и чупливо се удари във вратата и се разби на парчета. — Хайде да отидем да пийнем нещо.

[1] Марка луминесцентни материали. — Б.пр. ↑

[2] Религиозно-благотворителна организация. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Мистър Монроу, радвам се, че дойдохте да си поговорим. — Тес посрещна втория баща на Джоуи Хигинс на вратата на кабинета си. — Секретарката ми приключи работа, но ако желаете, мога да ви направя кафе.

— Не, благодаря. — Чувствайки обичайното си неудобство в нейно присъствие, той остана прав и зачака тя да направи първата крачка.

— Съзнавам, че сте имали дълъг работен ден — подхвана Тес, но не добави, че самата тя бе изкарала такъв ден.

— Нямам нищо против срещата ни, щом смятате, че ще помогне на Джоуи.

— Знам. — Усмихна се и с жест го подкани да седне на един от столовете. — Нямах много възможности да разговарям насаме с вас, мистър Монроу, но искам да ви кажа, че виждам колко усилия полагате за Джоуи.

— Не е лесно. — Сгъна палтото си в своя скут. Беше спретнат мъж, организиран. Пръстите на ръцете му имаха добре оформени маникюри, косата му беше сресана, а костюмът му беше тъмен и консервативен. Тес съзнаваше колко непонятно му се струваше момче като Джоуи.

— На Луис ѝ е по-трудно, разбира се.

— Така ли? — Тес седна зад бюрото, съзнавайки, че разстоянието и професионалната поза ще го улеснят. — Мистър Монроу, винаги е трудно човек да влезе в семейство след развод и да се опита да се превърне в баща за един юноша. Когато момчето е объркано колкото Джоуи, трудностите се умножават многократно.

— Надявах се, че досега, ъ-ъ... — Той вдигна ръце, после отново ги сложи върху скута си. — Надявах се да вършим заедно някои неща, да играем бейзбол. Даже купих палатка, макар, да си призная, не знам абсолютно нищо за живота в палатка. Но той не се интересува от нищо.

— Не смята, че може да си позволи да бъде заинтересован — поправи го Тес. — Мистър Монроу, Джоуи е привързан към баща си прекалено много. Неудачите на баща му са и негови неудачи, проблемите на баща му са и негови проблеми.

— Това копеле дори не... — Млъкна. — Извинете.

— Не, не се извинявайте. Знам, че привидно бащата на Джоуи не го е грижа за нищо. Болестта му е виновна, но не за това исках да разговарям с вас. Мистър Монроу, знаете, че се опитах да ускоря лечението на Джоуи. Клиниката в Александрия, за която споменах, е специализирана за душевни болести на юноши.

— Луис не иска и да чуе за нея. — За Монроу това решаваше всичко. — Страхува се Джоуи да не реши, че сме го изоставили. Напълно съм съгласен с нея.

— Без съмнение преходът ще бъде труден. Всички ние трябва да покажем на Джоуи, че не е наказан или прогонен, а просто му е предложен още един шанс. Мистър Монроу, ще бъда пряма с вас. Лечението не въздейства на Джоуи.

— Да не би да пие?

— Не, не пие. — Как можеше да го убеди, че отстраняването на един признак не е никакво лечение? Семейните терапевтични сеанси й бяха показали, че Монроу е човек, който вижда резултатите далеч по-ясно от причините. — Мистър Монроу, Джоуи е алкохолик и винаги ще бъде алкохолик, независимо дали пие или не. Той е едно от двайсет и осемте милиона деца на алкохолици в тази страна. Една трета от тях стават алкохолици, какъвто е случаят с Джоуи.

— Но той вече не пие — настоя Монроу.

— Не, не пие. — Тес склучи пръстите на ръцете си, облегна ги на медицинския регистър и направи нов опит: — Той не консумира алкохол и не променя живота си с алкохол, но му остава да се справи с апатичността си и най-вече с причините за нея. Той не се напива, мистър Монроу, но алкохолът беше просто едно прикритие и резултат от други проблеми. Повече не може да контролира и да потулва тези проблеми, а сега те го надвиват. Мистър Монроу, той не показва никакъв гняв, никаква ярост и много слаба мъка, макар всичко това да е натрупано в душата му. Децата на алкохолиците често поемат отговорността за порока на родителя си.

Почувствал известно неудобство, Монроу нетърпеливо се размърда в стола си.

— И преди сте ни обяснявали това.

— Да, така е. Джоуи ненавижда баща си и до голяма степен ненавижда и майка си, защото и двамата са го разочаровали. Баща му с пиянството си, а майка му с тревогите си заради пиянството на баща му. Но тъй като обича и двамата, той е насочил тази ненавист към самия себе си.

— Луис направи всичко, което е по силите й.

— Да, сигурна съм, че е така. Тя е забележително силна жена. За съжаление Джоуи не притежава нейната сила. Депресията на Джоуи е достигнала опасен, почти критичен етап. Дори на вас не мога да кажа какво обсъждахме и какви думи си разменихме по време на последните ни срещи с него, но мога да ви уверя, че повече от всякога съм обезпокоена за емоционалното му състояние. Насъбрал е толкова много мъка. В момента трябва предимно да се опитвам да облекча мъката му, за да може да изкара седмицата, докато отново ми се удаде възможността да го успокоя. Джоуи смята, че животът му е безсмислен, че се е провалил като син, като приятел и като личност.

— Разводът...

— Разводът съсипва потърпевшите деца. Степента на объркването им зависи от психиката им в момента, от уреждането на отношенията при развода, от емоционалната сила на конкретното дете. За някои разводът може да се окаже опустошителен като смъртта. Обикновено настъпва период на тъга, на горчивина, дори на отдалечаване. Самообвиненията са нещо обичайно. Мистър Монроу, изминали са вече три години, откакто жена ви се е развела с бащата на Джоуи. Разводът и ролята му в него са се превърнали във фиксидея, в трамплин за всичките му проблеми.

Тес замълча за момент и отново склочи ръце.

— Алкохолизмът му е болезнен. Джоуи смята, че заслужава болката. Всъщност той гледа на него така, както едно малко дете схваща наказанието си за лошо поведение. Дисциплината и болката го карат да се чувства част от обществото, докато същевременно с това самият алкохолизъм го подтиква да се чувства отчужден от обществото. Свикнал е да разчита на това отчуждение, да се смята за различен. За по-лош от другите. Особено от вас.

— От мен? Не ви разбирам.

— Джоуи се уеднаквява с баща си — пияница и неудачник както в работата, така и в семейството си. Вие сте всичко, което баща му — а следователно и Джоуи — не е. Част от него иска да се откъсне от баща му и да взема пример от вас. Останалата част просто не смята, че е заслужил тази чест, и той се страхува да не се провали отново. Нещата са стигнали твърде далеч, мистър Монроу. Джоуи бързо приближава момента, в който ще е прекалено уморен, за да се тревожи за живота.

Пръстите му се свиваха и разпускаха. Изведнъж заговори неговият спокоен, делови глас.

— Не мога да ви разбера.

— Самоубийството е третата, най-често срещана причина за смърт между младежите, мистър Монроу. Джоуи проявява определена склонност към самоубийство. Вече дори си играе с тази идея, тя се върти в главата му, подхранвана от влечението му към окултното. В този момент от живота му и най-малкото нещо може да го тласне отвъд чертата — някой спор, който е предизвикал недоволството му, някой изпит в училище, който го кара да се чувства неспособен. Или двойственото поведение на баща му.

Макар гласът ѝ да беше спокоен, той долови необходимостта от вземането на бързи мерки. Тес се наведе напред, надявайки се да го убеди.

— Мистър Монроу, не мога да изразя колко важно е Джоуи да се подложи на планирано интензивно лечение. Вие ми се доверихте достатъчно, като го доведохте тук и ми позволихте да го лекувам. Трябва да ми се доверите така отново и да повярвате, че не мога да се справя с него. При мен има информация за клиниката. — Бутна една папка към него. — Моля ви, обсъдете предложението ми със съпругата си и я помолете да дойде при мен, за да поговоря и с нея. Ако трябва, ще променя графика си, за да можем да се срещнем в удобно за нея време. Но моля ви, побързайте. Джоуи се нуждае от тази промяна веднага, преди нещо да го е тласнало към отчаяна постъпка.

Той взе папката, но не я отвори.

— Искате да изпратим Джоуи на това място, а не бяхте съгласна да го преместим в друго училище.

— Така е. — Искаше ѝ се да свали фибите от косата си и да масажира главата си, докато напрежението в слепоочията ѝ изчезне. —

През цялото време усещах, надявах се, че ще успея да проникна до чувствата му. От септември Джоуи се отдалечава все повече и повече.

— Той погледна на смяната на училището като на още един провал, нали?

— Да. Съжалявам.

— Усещах, че е грешка. — Въздъхна дълбоко. — Джоуи ме гледаше, докато Луис уреждаше прехвърлянето му. Сякаш ми казваше: „Моля ви, дайте ми шанс“. Почти го чувах. Но все пак подкрепих решението ѝ.

— Няма защо да се обвинявате, мистър Монроу. Двамата със съпругата си желаете да се справите с положение, в което няма лесни решения. Не съществува абсолютно добро и зло.

— Ще занеса документите вкъщи. — После бавно стана, сякаш папката в ръката му беше тежка и пълна. — Доктор Корт, Луис е бременна. Не сме съобщили на Джоуи.

— Моите поздравления. — Подаде му ръка, докато мозъкът ѝ преценяваше евентуалното въздействие на тази новина върху пациента ѝ. — Би било добре, ако му съобщите това заедно, превръщайки го в семеен празник. *Тримата* очакват бебе. За Джоуи ще бъде много важно да се чувства приобщен, а не изместен. Очакването на бебето може да внесе много любов в семейството.

— Опасяваме се да не го намрази — да не намрази нас.

— Възможно е. — Трябва да се избере най-подходящият момент, помисли си тя — емоционалното преживяване често зависи от момента. — Колкото повече е наясно с плановете, свързани с детето, толкова по-привързан ще бъде към него. Имате ли детска стая?

— Имаме свободна стая, която смятаме да постегнем и обзаведем.

— Предполагам, че Джоуи ще се справи много добре с четката за боядисване, ако му се удаде тази възможност. Моля ви, обадете ми се, след като обсъдите въпроса за клиниката. Бих искала лично да поговоря с Джоуи за нея, а вероятно и да го заведа там, за да я разгледа.

— Добре. Благодаря ви, доктор Корт.

Тес затвори вратата след него и свали фибите от косата си. Напрежението в главата ѝ понамаля, превръщайки се в тъпа болка. Не беше сигурна, че може да се отпусне, докато Джоуи не започне лечение

в клиниката. Поне бяха тръгнали в правилна насока, утеши се тя. Монроу не прие ентузиазирано предложението ѝ, но се надяваше той да го подкрепи по-нататък.

Тес заключи в едно чекмедже досието на Джоуи и записите на срещите ѝ с него, като задържа по-дълго в ръката си касетата от последния им сеанс. На два пъти бе говорил за смърт, но и в двата случая гласът му бе прозвучал сериозно. Не бе използвал точно тази дума, а „измъкване“. Смъртта като избор. Тя не заключи последната касета и реши да се обади на директора на клиниката още на другата сутрин.

Когато телефонът звънна, Тес едва не изпъшка. Можеше да не го вдигне. Телефонният ѝ секретар щеше да се включи след четвъртото позвъняване и да я свърже, ако е важно. Но изведнъж промени решението си и с касетата на Джоуи в ръка прекоси стаята и вдигна слушалката.

— Здравейте, доктор Корт.

В последвалото мълчание долови тежко дишане и шума на уличното движение. Тес механично дръпна едно кубче за писане и взе молив.

— Да, аз съм. С какво мога да ви помогна?

— Дали ще можете?

Гласът шепнеше. Противно на очакванията си, Тес не долови паника, а отчаяние.

— Мога да се опитам. А искате ли да го направя?

— Вие не бяхте там. Ако бяхте там, сега нещата можеха да изглеждат другояче.

— Сега съм тук. Искате ли да се срещнем?

— Не мога. — Дочу задавания му плач. — Вие ще ме разберете.

— Мога да дойда при вас. Защо не ми кажете името си и къде се намирате? — Чу щракането.

На по-малко от пресечка от кабинета ѝ мъжът с тъмното палто се облегна на уличната телефонна кабинка и заплака от мъка и объркване.

— По дяволите! — Тес се загледа в записките, които бе направила по време на разговора. Ако беше неин пациент, то не бе познала гласа му. Остана още петнайсет минути с надеждата, че телефонът може да позвъни отново, почака още десет минути, след което събра нещата си и излезе от кабинета.

Франк Фулър я чакаше в коридора.

— А, ето те и теб. — Той пусна дезодоранта за уста обратно в джоба си. — Бях започнал да си мисля, че си се изнесла от тази сграда.

Тес се извърна назад и погледна вратата си. Името и професията ѝ бяха четливо напечатани на нея.

— Не, още не съм. Не си ли окъснял днес, Франк?

— О, знаеш как е. — Всъщност през последния един час бе опитвал да си уреди среща. Но не бе успял. — Изглежда, тази консултантска работа за полицията доста те ангажира.

— Очевидно. — Даже за Тес — човек с дълбоко вкоренени добри обноски — салонният разговор след изминалия тежък ден проточваше нещата. Докато чакаше асансьора, мислите ѝ се пренесоха обратно към телефонното обаждане.

— Знаеш ли, Тес... — Франк използва стария си номер да облегне ръката си на стената и да я притисне на нея. — Може би ще ти бъде от полза, от професионална гледна точка, да се посъветваш с колега за този случай. С удоволствие ще ти отделя време в графика си.

— Оценявам жеста ти, Франк, но знам колко си зает. — Когато вратите на асансьора се отвориха, тя пристъпи вътре. Натисна копчето за приземния етаж и прехвърли куфарчето си в другата ръка, когато Франк застана до нея.

— За теб винаги съм свободен, Тес — както професионално, така и иначе. Защо не обсъдим нещата на чашка?

— Боя се, че изобщо нямам право да ги обсъждам.

— Ще намерим за какво друго да си говорим. Имам една бутилка вино — малка кокетна бутилчица „Цифандел“, която пазя за специален случай. Защо не отидем у нас, не отворим бутилката и не си опънем краката?

За да започне отново да хапе пръстите ми, помисли си Тес и изрече наум благодарствена молитва, когато вратите отново се отвориха.

— Не, благодаря ти, Франк.

Тес се запъти към фойето, но това не го отказа.

— Тогава нека се отбием в „Мейфлауър“ да пийнем на спокойствие по едно питие и да послушаме малко музика, без да говорим за работа?

Коктейли с шампанско в „Мейфлауър“. Бен ѝ бе казал, че това е в неин стил. Може би беше време да докаже както на него, така и на Франк Фулър, че грешат.

— „Мейфлауър“ е малко сериозно за моя вкус, Франк. — Вдигна яката на палтото си, когато излязоха на студения тъмен паркинг. — Но така или иначе нямам време за забавления. Трябва да опиташ новия клуб зад ъгъла, „Зидо“. Доколкото знам, изключено е да не си намериш компания, ако отидеш вечер там. — Извади ключовете си и пъхна единия от тях в ключалката на вратата на колата си.

— Откъде знаеш за...

— Франк. — Изцъка с език и го потупа по бузата. — Кога ще пораснеш? — Доволна от себе си и от смаяното му изражение, тя се качи в колата. Извърна се назад и подкара на задна скорост, но изобщо не удостои с поглед мъжа, който стоеше в тъмнината в края на паркинга.

Тъкмо бе влязла в апартамента си и бе свалила палтото и обувките си, когато някой почука. Ако беше Франк, реши да престане да бъде любезна с него и да го постави на мястото му.

Сенатор Джонатан Уайтмор стоеше на прага в своя балтон от „Севил Роу“, а в ръцете си държеше червена картонена кутия с пиле и тънка книжна торбичка.

— Дядо! — По-голяма част от напрежението, което Тес не бе осъзнала, че изпитва, се изпари. Пое си дълбоко дъх и помириса подправките.

— Надявам се, не си тръгнал за някоя бурна среща.

— Тръгнал съм точно за тук. — Пусна кутията с пилето в ръцете ѝ. — Още е вряло, момичето ми. Поисках да бъде с повече подправки.

— Моят герой. Тъкмо се канех да си направя сандвич със сирене.

— Донеси чинии и много салфетки.

Тес отиде в кухнята, като пътъом остави пилето на масата.

— Това означава ли, че утре не съм канена на вечеря?

— Това означава, че тази седмица ще си хапнеш добре два пъти. Не забравяй тирбушона. Нося и бутилка вино.

— Надявам се, не е „Цифандел“.

— Какво каза?

— Няма значение. — Тес се върна с чинии, с ленени салфетки, с две от най-хубавите си чаши за вино и с един тирбушон. Нареди

масата, запали свещите, после се обърна и топло прегърна дядо си. — Толкова се радвам да те видя. Как разбра, че се нуждаеш от компания точно тази вечер?

— Дядовците се раждат всезнаещи. — Целуна я по бузите и намръщено я погледна. — Не си почиваш достатъчно.

— Аз съм докторът.

Подръпна ухото ѝ.

— А сега седни, малко момиченце. — Тес му се подчини и той насочи вниманието си към бутилката с вино. Тя вдигна капака на кутията с пилето, докато той се занимаваше с тапата на бутилката. — Дай ми една от тези пилешки гърди.

Тес се засмя като момиче и сложи купешката храна в чиния от най-хубавия английски костен порцелан, някога собственост на майка ѝ.

— Помисли си само колко шокирани ще бъдат твоите избиратели, ако те чуят да говориш за пилешки гърди. — Избра си едната кълка и с радост откри кутия с пържени картофи. — Как е работата в Сената?

— Нужна е много тор, за да пораснат цветя, Тес. — Извади тапата на бутилката. — Все още се опитвам да повлияя на законодателите за прокарването на законопроекта за Медицинската реформа. Не знам дали ще успея да привлека достатъчно подкрепа, преди да се оттеглим за празниците.

— Законопроектът е добър. Кара ме да се гордея с теб.

— Ласкателка. — Наля вино в чашите. — Къде е кетчупът? Не мога да ям пържени картофи без кетчуп. Не, не ставай. Аз ще го донеса. Кога за последен път си била в магазина? — попита той, щом отвори хладилника.

— Не започвай отново — запротестира тя и отхапа от пилето. — Освен това знаеш, че съм експерт по купуването на готова храна за вкъщи.

— Не ми харесва, че единствената ми внучка яде непрекъснато от картонени кутии. — Върна се с бутилка кетчуп, забравяйки напълно, че в момента и двамата се хранят от картонена кутия. — Ако не бях дошъл, щеше да седиш на онова бюро със сандвич от сирене и купчина папки.

— Казах ли, че се радвам да те видя? — Тес вдигна чашата си и му се усмихна.

— Претоварваш се с работа.

— Може би.

— Какво ще кажеш да купя два билета за Сент Кроа и да се качим на самолета в деня след Коледа? Да се позабавляваме една седмица на слънце.

— Знаеш, че с удоволствие бих приела, но празниците са най-трудните дни за някои от моите пациенти. Трябва да бъде тук заради тях.

— Започнах да съжалявам.

— Ти? — Подавайки му кетчупа, Тес захруска пържени картофи и се зачуди дали стомахът ѝ може да побере още едно парче пиле. — За какво?

— Че те забърках в тези убийства. Изглеждаш изтощена.

— Това е само една от причините.

— Да не би да имаш проблеми с половия си живот?

— Привилегирована информация.

— Сериозно, Тес, говорих с кмета. Той ми каза колко си затънала в това полицейско разследване. Аз имах предвид само да направиш психологическия портрет, а и ми се искаше да се пофукам малко с умната си внучка.

— Събираш овации на чужд гръб, а?

— Овациите изглеждат съвсем иначе след четвъртото убийство, което е само на две пресечки оттук.

— Дядо, това щеше да се случи, независимо дали участвах в разследването, или не. Въпросът е, че сега аз искам да се занимавам с него. — Тес се сети за обвиненията на Бен и за презрението му. Сети се и за своя добре подреден живот и за неочакваните пристъпи на недоволство. — Може би наистина се нуждая от това разследване. Досега животът и кариерата ми бяха доста обикновени и скучни. Участието ми в този случай ми помогна да преоткрия себе си, както и системата.

Тес взе салфетката си, но само я потърка в ръцете си.

— Полицията не се интересува от мислите му и от емоционалната му мотивация, но въпреки това ще се възползват от помощта ми, за да го заловят и накажат. Аз не искам той да бъде

наказан, но все пак ще използвам наученото за психиката и мотивацията му, за да се опитам да го спра и да му помогна. Кой от нас е правият, дядо? Правосъдието какво е — наказание или лечение?

— Разговаряш с адвокат от старата генерация, Тес. Всеки мъж, жена и дете в тази страна има право на адвокат и справедлив съдебен процес. Адвокатът може да не повярва на клиента си, но трябва да вярва в закона. Законът гласи, че този човек има правото да бъде съден от системата. А обикновено системата помага.

— Но дали системата и законът разбират болното съзнание? — Поклащайки глава, Тес остави отново салфетката, тъй като усети, че от нерви я търка между ръцете си. — Невинен поради невменяемост. Не трябва ли да бъде *неотговорен*? Дядо, той е виновен за убийството на тези жени. Но не е отговорен за смъртта им.

— Той не е твой пациент, Тес.

— Напротив. Винаги е бил мой пациент, но осъзнах това едва миналата седмица — след последното убийство. Още не ме е помолил за помощ, но скоро ще го направи. Дядо, спомняш ли си какво ми каза в деня, когато отворих кабинета си?

Сенаторът се взря в лицето ѝ, забелязвайки, че въпреки напрегнатия и тревожен поглед, то изглеждаше красиво на светлината от свещта. Тес продължаваше да бъде неговото малко момиченце.

— Вероятно съм казал прекалено много неща. Оттогава мина доста време.

— Каза ми, че съм избрала професия, която ще ми позволява да прониквам в мислите на хората, но никога няма да мога да забравя какво се таи в душите им. Така и стана.

— През онзи ден бях много горд с теб. И продължавам да бъда.

Тес се усмихна и взе салфетката си.

— Имаш кетчуп на брадичката си, сенаторе — промълви тя и го избърса.

На три мили от тях Бен и Ед бяха пийнали по няколко чашки. В украсения с бутилки от вино клуб присъстваха повечето от редовните посетители, а един сляп пианист свиреше тъжен рок. Масата на двамата партньори беше колкото малка четвъртата рогозка и бе

пъхната в редица от други подобни маси. Ед се справяше с пастата^[1] си. Бен се беше спрял на биренки.

— Ядеш много от тези неща — обади се Бен и кимна към чинията на Ед. — Ще се превърнеш в сноб.

— Ще се превърна в сноб само ако пия и бяло вино.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Доверявайки се на думите му, Бен посегна и забодде на вилицата си кръгъл макарон.

— Какво ти казаха, като се обади?

Бен взе чашата си и се загледа в една жена с къса кожена пола, която мина покрай масата им.

— Бигсби е ходил в магазина, от който са закупени шалчетата. Нищо. Кой ще си спомни някакъв тип, пазарил от тях с пощенски запис преди три месеца? Няма ли да сложиш малко сол на това?

— Бъзикаш ли се? — Ед направи знак да им донесат по още едно питие. Въпреки желанието си, двамата още не бяха пияни.

— В събота ще ходиш ли на „Киникий“ да гледаш мача?

— Налага се да огледам няколко апартамента. Трябва да напусна жилището до първи декември.

— Няма смисъл да наемаш апартамент — посъветва го Бен, когато се зае с току-що сервираното му питие. — Все едно да хвърляш пари на вятъра. Трябва да се замислиш за собствено жилище, да вложиш парите си някъде.

— Да си купя жилище ли? — Ед взе лъжичката и разбърка питието си. — Искаш да кажеш къща?

— Точно така. Трябва да си луд да хвърляш пари за наем всеки месец.

— Да си купя, така ли? Ти да не би да искаш да си купиш къща?

— С моята заплата? — Бен се засмя и се облегна на стола, накланяйки го назад колкото е възможно.

— Последния път, когато погледнах фишовете ни, май вземах колкото теб.

— Ще ти кажа какво трябва да направиш, партньоре. Трябва да се ожениш. — Ед не отвърна нищо, но преполови чашата си. — Говоря сериозно. Намери си някоя жена, но гледай да има добра работа — искам да кажа, да прави кариера, за да не ѝ се иска после да я зарече.

Ще се почувстваш добре, ако намериш човек, когото няма да ти бъде неприятно да гледаш продължително време. Тогава ще си съберете заплатите, ще си купите къща и така ще престанеш да хвърляш пари за наем.

— Трябва да се оженя само защото разпродават апартаментите в сградата, в която живея, така ли?

— Системата е такава. Нека попитаме някой безпристрастен човек. — Бен се наведе към жената на съседната маса. — Извинете, но вярвате ли, че в днешния социален и икономически климат двама души могат да живеят евтино колкото сам човек? С други думи — имайки предвид покупателната способност на семейство на две заплати, че в повечето случаи двама души могат да живеят по-евтино от един?

Жената остави коктейла си и внимателно изгледа Бен.

— Това опит за сваляне ли е?

— Не, обществена анкета на случайно подбрани хора. Продават апартамента на моя партньор.

— Тия мръсни копелета сториха същото и с мен. Сега трябва да пътувам двайсет минути с метрото, за да отида на работа.

— Работите, така ли?

— Да. Ръководя отдел „По-хубави дрехи за жени“ в „Удис“.

— Ръководите?

— Точно така.

— Ето, Ед. — Бен се наведе към него. — Бъдещата ти булка.

— Пийни още едно, Бен.

— Пропиляваш една чудесна възможност. Защо не си сменим местата, за да можеш... — Млъкна, тъй като зърна мъжа, който приближаваше масата им. Инстинктивно се изпъна в стола си. — Добър вечер, монсеньор.

Ед се обърна и видя Лоугън, застанал точно зад него в сив пуловер и широки панталони.

— Радвам се да ви видя отново, монсеньор. Ще седнете ли при нас?

— Да, стига да не ви прекъсвам. — Лоугън успя да сложи стол в единия ъгъл на масата. — Обадох се в участъка и ми казаха, че сте тук. Надявам се, нямате нищо против.

Бен зашари с пръст по чашата си.

— С какво можем да ви помогнем, монсеньор?

— Можете да ме наричате Тим. — Лоугън махна на сервитьорката. — Мисля, че това ще помогне и на трима ни да се отпуснем. За мен едно „Сейнт Поли Гърл“ и донеси по още едно на компанията ми. — Лоугън изгледа пианиста, който започна да свири една от баладите на Били Джоуъл. — Няма нужда да питам дали сте имали труден ден. Поддържах връзка с доктор Корт, а преди няколко часа проведох кратък разговор с вашия капитан. Опитвайте се да притиснете натясно човек на име Франсис Мур.

— „Опитваме се“ е най-точната дума. — Ед бутна настрани празната чиния, за да може сервитьорката да я прибере, когато донесе питиетата им.

— Познавах човек с това име. Преподаваше в тукашната семинария. От старата школа е. Непоклатима вяра. От свещениците, с които сте свикнали, Бен.

— Къде е той?

— О, убеден съм, че е в царството небесно. — С шепата си взе ядки. — Почина преди няколко години. Бог да те благослови, дете — каза Лоугън, когато бирата се появи пред него. — Но старият Франк не беше религиозен фанатик — той просто имаше непоклатими убеждения. Днес при нас има много млади свещеници, които търсят истината и разискват такива похотливи — извинете ме за каламбура — въпроси, като безбрачието и правото на жената да дава причастие. За Франк Мур, който виждаше всичко в бяло и черно, нещата изглеждаха по-лесни — мъжът в расо не жадува за вино, жени и копринено бельо. Наздраве! — Надигна чашата си и я изпразни до дъно. — Казвам ви всичко това, защото си помислих, че бих могъл да използвам някои свои връзки и да разговарям с хора, които си спомнят Франк, и с някои негови възпитаници. Аз също преподавах в семинарията, но това беше преди около десетина години.

— Всяка информация може да се окаже полезна.

— Добре. След като уредихме това, мисля, че мога да си поръчам още една бира. — Привлече погледа на сервитьорката, после се обърна към Бен и се усмихна. — Колко години сте прекарвали в католическо училище?

Бен бръкна в джоба за цигарите си.

— Дванайсет.

— Целия училищен курс. Убеден съм, че благочестивите сестри са ви дали завидна подготовка.

— И няколко доста силни удара по кокалчетата.

— Да, Бог да ви благослови. Не всички могат да бъдат като Ингрид Бергман.

— Така е.

— Самият аз нямам много общи неща с Пат О'Брайън. — Лоугън взе втората си бира. — Освен че и двамата сме ирландци. Лехайм.

— Отец Лоугън... Тим — бързо се поправи Ед. — Мога ли да ви задам един религиозен въпрос?

— Ако е необходимо.

— Ако този тип, който и да е той, дойде при вас в изповедалнята и признае, че е убил човек, ще го предадете ли на полицията?

— Това е въпрос, на който мога да отговоря и като психиатър, и като свещеник. — За миг се загледа в бирата си. Някога висшестоящите го бяха смятали за прекалено податлив на въздействие, но вярата му в Бог и в ближния беше непоклатима. — Ако някой, който е извършил престъпление, дойде при мен в изповедалнята или потърси моята професионална помощ, ще направя всичко възможно да го убедя да се предаде сам.

— Но вие няма да натиснете копчето? — настоя Бен.

— Ако някой ме потърси като доктор или поиска опрощение на греховете от мен, ще разбера, че търси помощ. Ще се постарая да я получи. Психиатрията и религията невинаги са на едно мнение. Но в този случай са.

Ед не обичаше нищо повече от проблем с повече от две разрешения.

— Щом невинаги са на едно и също мнение, как успявате да съвместявате и двете?

— Като се опитвам да разбера душата и съзнанието — в много отношения гледам на тях като на едно и също нещо. Вижте, като свещеник бих могъл часове наред да споря с вас по въпроса за сътворението и да ви представя убедителни доводи защо историята в Битието е непоклатима. Като учен бих могъл да сторя абсолютно същото с еволюцията и да обясня защо Битието е една красива приказка. Като мъж бих могъл да седя тук и да кажа: „Какво значение има, по дяволите, нали сме живи?“.

— На кое от тях вярвате? — попита го Бен. Той предпочиташе едно решение, един отговор. Правилния отговор.

— Както се казва, мнението ми зависи от това какъв костюм нося в момента. — Отпи жадно от чашата си и осъзна, че ако си поръча трета бира, в главата му ще се появи приятно жужене. Докато се наслаждаваше на втората си бира, той започна да си мисли за трета. — В противовес на теорията, която развиваше старият Франсис Морис, нищо не може да се опише в черни и бели краски, Бен — нито в католицизма и психиатрията, нито в живота. Дали Бог ни е създал от добрина и великодушие, или може би от усет към абсурдното? Или ние създадохме Бог, защото изпитваме отчаяна, вродена нужда да вярваме в нещо по-голямо и по-силно от самите нас? Често споря със себе си. — Махна на сервитьорката да им донесе по още едно питие.

— Нито един от свещениците, които познавах, не се замисляше за причината за дадено деяние. — Бен гаврътна остатъка от водката си. — То беше или правилно, или грешно. Обикновено беше грешно и човек трябваше да си плати за това. Грехът в света безкрайно разнообразие. Десетте Божии заповеди бяха много ясни. „Не убивай!“ И все пак човек е бил воин още преди да може да говори. Църквата не осъжда войника, който защитава страната си.

Бен се замисли за Джош. Той бе осъдил себе си.

— Да убиеш човек в честен бой е грях. А да пуснеш бомба с американското знаме на нея върху някое селце е патриотично.

— Абсурдни същества сме, нали? — спокойно заяви Лоугън. — Нека използвам по-лесен пример за интерпретация. Преди няколко години имах ученичка, млада жена, която — неудобно ми е да го призная — знаеше Библията по-добре от мен. Един ден дойде и ме попита за мастурбацията. — Извърна се леко и закачи лакътя на сервитьорката. — Извинявай, скъпа. — Обърна се отново към масата. — Беше подготвила един цитат, който със сигурност няма да мога да повторя точно, но се свеждаше до това, че е по-добре мъжът да изхвърли семето си в тялото на една курва, отколкото на земята. Човек би казал, че е доста крайно становище срещу самозадоволяването.

— Мария-Магдалена е била курва — промърмори Ед, тъй като пиячката започна да го хваща.

— Прав сте. — Лоугън го погледна, сияейки. — Моята ученичка смяташе, че жената няма семе за изхвърляне, било то на земята или

където и да е другаде. Следователно би трябвало само мастурбацията на мъжа да е грях.

Бен си спомни няколко ужасяващи разговора от времето на пубертета си, от които го бе избила пот.

— Трябваше да кажа молитвите на цялата проклета броеница — измърмори той.

— На мен ми се наложи да я кажа два пъти — подметна Лоугън и за пръв път видя Бен да се отпусне и усмихне.

— Какво отвърнахте на възпитаничката си? — поинтересува се Ед.

— Обясних ѝ, че Библията често говори с общи приказки, затова тя трябва да се обърне към съвестта си. После погледнах този цитат. — Бавно сръбна от бирата си. — Гръм да ме порази, но си помислих, че е права.

[1] Тестени изделия, които съществуват под най-различна форма (спагети, макарони, равиоли, тортелини и др.). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Художествената галерия „Грийнбрайър“ се състоеше от две малки претрупани помещения близо до Потомак^[1] и продължаваше да функционира само защото хората все още продължаваха да купуват произведения на абсурдното изкуство, ако цената на етикета е достатъчно висока.

Тя се ръководеше от един хитър дребен мъж, който беше наел разнебитената постройка на безценица и бе повишил ексцентричната си репутация, боядисвайки фасадата в червеникавокафяво. Той предпочиташе дълги свободни сака в ярки цветове и боти, които да им подхождат, и пушеше тънки цигари. Имаше странно лунесто лице и светли очи, които потрепваха винаги щом заговореше за свободната изява на изкуството. Печалбите си укриваше прилежно в общински бонове.

Магда П. Карлайз беше скулпторка, станала известна, когато бивша Първа дама бе купила една от творбите ѝ за сватбен подарък на дъщерята на приятелката си. Няколко познавачи на изкуството бяха подхвърлили, че вероятно Първата дама не е харесвала много младоженците, но на кариерата на Магда вече бе даден силен тласък.

Изложбата ѝ в галерия „Грийнбрайър“ жънеше голям успех. В залата се стичаха хора, облечени в кожи, дънки, еластични дрехи и коприни. В чаши с размер на напръстник се сервираше капучино, а сладките с крем и пикантен пълнеж от гъби имаха формата на малки квадратчета. Двуметров негър, загърнат в пурпурно яке, стоеше прехласнат пред една скулптура от ламарина и пера.

Тес също спря погледа си върху нея. Напомняше ѝ за капака на камион, преминал през злополучно ято от гъски.

— Възхитителна комбинация на изразни средства, нали?

Тес потърка с пръст долната си устна, преди да погледне мъжа, с когото беше излязла.

— Да, наистина.

— Невероятна символика.

— Страшно — съгласи се тя и надигна чашата, за да сподави смеха си. Беше чувала за „Грийнбрайър“, разбира се, но досега не бе намерила нито време, нито сили да разгледа тази модна малка галерия. Тази вечер беше благодарна за разсейващото въздействие на стеклата се тълпа. — Знаеш ли, Дийн, наистина се радвам, че се сети за това място. Опасявам се, че бях зарязала интереса си към популярното... ъ-ъ... изкуство.

— Дядо ти ми каза, че работиш прекалено много.

— Дядо се безпокои излишно. — Тес се извърна настрани, за да разгледа една двуфутова фалическа гръба, която сочеше към тавана. — Но посещението на тази галерия наистина отвлича съзнанието от всичко останало.

— Такава емоционалност, такова прозрение! — избръщолеви мъж в жълта коприна на жена в траур. — Както виждаш, използването на счупената лампа символизира рухването на идеите в едно общество, което е тласкано към скучно уеднаквяване. — Тес се дръпна настрани, когато мъжът драматично размаха ръката, в която държеше цигарата си, после погледна скулптурата, възхвалявана от него.

На нея имаше седемдесет и пет ватова крушка с позлатени краища и назъбена дупка в средата. Крушката беше завита на обикновено табло от бял бор. Това беше всичко, с изключение на малкия син стикер, който показваше, че скулптурата е продадена. Цената възлизаше на хиляда двеста седемдесет и пет долара.

— Удивително — измърмори Тес, при което господин Жълта коприна я възнагради с лъчезарна усмивка.

— Доста новаторско е, не мислиш ли? — Дийн се усмихна на крушката така, сякаш самият той я бе създал. — И дръзко песимистична.

— Нямам думи.

— Напълно те разбирам. Първия път, когато я видях, онемях.

Тес реши да не направи очевиден коментар, затова само се усмихна и продължи по-нататък. Мога да напиша дисертация, помисли си тя, за психологическите намеци — масовата истерия — които подтикват хората да дават пари за неразбираеми боклуци. Спря се пред стъклена квадратна кутия, пълна с цветни копчета с различна големина. Квадратни, кръгли, емайлирани, облечени с плат, те бяха наблъскани едно до друго в запечатаната кутия. Творецът беше

нарекъл това „Население 2010“. Тес предположи, че едно момиче от която и да е скаутска дружина може да го сглоби за около три часа и половина. На етикета беше отбелязана астрономическата цена от хиляда седемстотин и петдесет долара.

Поклащайки леко глава, Тес понечи да се обърне към своя придружител, когато зърна Бен. Пъхнал ръце в задните си джобове, той стоеше пред друг експонат, а на лицето му беше изписано изражение на неприкрита развеселеност. Якето му беше разкопчано. Под него носеше обикновена сива памучна блуза и дънки. Една жена с диаманти за пет хиляди долара внезапно застана до него и започна да разглежда същата скулптура. Тес забеляза, че той промърмори нещо под носа си, при което вдигна глава и я видя.

Двамата се вторачиха един в друг през минаващите между тях хора. Жената с диамантите им препречи пътя за момент, но когато продължи по-нататък, те не бяха мръднали от местата си. Тес почувства как нещо в нея се отпусна, а после отново се сви. Насила се усмихна и му кимна в нехаен приятелски поздрав.

— ... не мислиш ли?

— Какво? — Тес рязко се извърна към Дийн. — Извинявай, бях се отнесла.

Човек, който преподаваше на стотици колежани годишно, беше свикнал да не го слушат.

— Попитах дали не си съгласна с мен, че тази особена скулптура показва истинския конфликт и вечния цикъл на отношенията между мъжа и жената?

— Хм-м. — Въпросната творба представляваше купчина от дрънчащи медни и ламаринени парчета, които не беше сигурно дали са свързани в метално съвкупление.

— Мисля да я купя за кабинета си.

— О-о! — Той беше симпатичен и напълно безвреден преподавател по английски език, чийто чичо играеше от време на време покер с дядо й. Тес се почувства задължена да го заведе далеч от тази скулптура, както една майка би отвела от щанд с малки пластмасови скъпи коли детето си, което стиска здраво в ръка паричките си. — Не смяташ ли, че е по-добре да се огледаш още малко наоколо. Може да се спреш на някое от другите... Как ги бе нарекъл той? Първокласни творби?

— Експонатите се разпродават като топъл хляб. Не искам да го изпусна. — Озърна се в залата, претърпкана като в сардела, и започна да си проправя път към собственика. Не се затрудни изобщо да открие Грийнбрайър в неговия електриковосин костюм с лента за глава в същия цвят. — Извинявай, връщам се след минутка.

— Здравей, Тес.

Внимателна и спокойна, Тес вдигна глава към Бен. Пръстите около миниатюрната дръжка на чашата ѝ се изпотиха. Успокои се, че това е от многото хора в препълнената зала.

— Здравей, Бен. Как си?

— Страхотно. — Чувстваше се отвратително вече цяла седмица. Тя стоеше наред разкош и великолепие — така гледаше той на обстановката тук — а изглеждаше свежа и неопорочена като ваза с диви теменужки, поставена в гора от орхидеи. — Интересно събитие.

— Меко казано. — В този момент погледът ѝ се плъзна върху жената до него.

— Доктор Корт, Трикси Лорънс.

Трикси беше амазонка в червени кожени дрехи. В ботушите си с високи токчета и с изумително червената си грива, която стърчеше около главата ѝ на клечки, масури и чупки, тя беше с два сантиметра по-висока от Бен. Щом мръднеше, арсеналът от гривни издрънчаваше на ръката ѝ. На лявата ѝ гърда имаше татуировка на роза, която надничаше изпод дълбоко изрязаното остро деколте на блузата ѝ.

— Здравейте. — Тес се усмихна и подаде ръка.

— Здравсти. Значи си докторка? — Въпреки големия ѝ ръст, гласът на Трикси беше страшно писклив.

— Психиатър съм.

— Без майтап?

— Без майтап — потвърди Тес, а Бен нарочно се прокашля.

Трикси си взе една от квадратните сладки с крем и пълнеж от гъби и я погълна като аспириин.

— Едно време имах братовчед в лудницата. Кен Лондермън. Може би го познаваш.

— Не, струва ми се, че не.

— Да-а, сигурно срещаш много хора с изпушили бушони.

— Горедолу — тихо отвърна Тес и отново погледна Бен. Нито следа от неудобство, помисли си тя. Смееше се като глупак. Устните ѝ

се свиха, преди да вдигне чашата си. — Изненадана съм да те видя тук.

Бен се поклати на изтърканите си маратонки.

— Внезапен порив. Запознах се с Грийнбрайър преди седем години. По повод на един дребен художнически бизнес с подправяне на чекове. Когато ми изпрати поканата, реших да се отбия да видя как я кара. — Озърна се и видя домакина да прегръща жената с диамантите. — Изглежда, справя се прекрасно.

Тес отпи от произстиналото си капучино и се почуди дали Бен поддържаше приятелски връзки с всички хора, които арестуваше.

— Е, и какво мислиш за изложбата?

Бен погледна кутията с копчетата.

— Такава фрапираща посредственост със сигурност ще бъде възнаградена с огромна финансова печалба в общество, което организира срещи за запознанство на самотни хора в супермаркета. — Бен забеляза как очите ѝ блеснаха и му се прииска да я докосне. Само веднъж. Само за миг.

— Именно това прави Америка велика.

— Изглеждаш страхотно, Тес. — Копнееше за нея. Стори му се, че за пръв път разбира истинското значение на тази дума.

— Благодаря ти. — С яснота и сила, каквито не бе чувствала от детството си, Тес се надяваше наистина да изглежда страхотно.

— Никога не съм ходила на среща за запознанство на неженени в супермаркети — подхвърли Трикси, поглъщайки чинията със сладките.

— Ще ти хареса. — Усмивката на Бен угасна, когато погледна зад Тес и видя мъжа, в компанията на когото я бе зърнал преди това. — Приятел ли ти е?

Тес извърна глава и изчака Дийн да си проправи път към тях през тълпата. Тънката ѝ шия бе описана от перли, които предаваха още по-нежен вид на кожата ѝ. Бен усещаше свежия и дискретно съблазнителен парфюм над всичко останало.

— Дийн, искам да те запозная с Бен Парис и Трикси Лорънс. Бен е детектив в местната полиция.

— А-а, един от най-добрите в града. — Дийн се ръкува сърдечно с него.

Този мъж изглеждаше като изваден от корица на „Джентълменс Куотърли“^[2] и миришеше като търговец на „Брут“^[3]. Подразнен, Бен

се изкушаваше да хване ръката му в канадска борба и да му смачка фасона.

— Колега на Тес ли сте?

— Не, всъщност съм преподавател в Американския университет.

Колежански преподавател. Бен отново пъхна ръце в джобовете си и направи малка изразителна стъпка назад.

— Е, с Трикс току-що влязохме. Още не сме успели да разгледаме всичко.

— Твърде много е, за да може да се разгледа за една вечер. — Дийн хвърли собственически поглед на безформената купчина мед до себе си. — Току-що купих този експонат. Малко неприличен е за кабинета ми, но не можах да устоя.

— Наистина? — Бен го погледна и иронично отбеляза: — Сигурно сте силно развълнуван. Ще се поразходя наоколо, за да избира нещо и за моята дупка. Радвам се, че се запознахме. — Обгърна с ръка стегнатата талия на Трикси. — До скоро, докторке.

— Лека нощ, Бен.

Нямаше единадесет, когато Тес се върна сама в апартамента си. Главоболието, което бе използвала като претекст за ранното си прибиране, беше само наполовина лъжа. Обикновено редките срещи с Дийн ѝ бяха приятни. Той беше от спокойните и предсказуеми мъже, с които нарочно се срещаше, за да държи личния си живот също така спокоен и предсказуем. Но тази вечер Тес просто нямаше сили да изтърпи една късна вечеря в неговата компания, обсъждайки литературата от деветнадесети век. Не и след посещението в художествената галерия.

Не и след като видя Бен, с неохота си призна Тес и изхлузи обувките си на метър от вратата. Бе успяла да успокои егото си и да намали напрежението в себе си след последната им среща, но тази вечер всичките ѝ усилия се бяха разбили на пух и прах с удивителна лекота.

Ето че трябваше да започне отначало. С чаша горещ чай. Свали коженото си яке и го закачи във вградения гардероб в коридора. Щеше да прекара вечерта в леглото с Кърт Вонегът, с лайка и с музиката на

Бетховен. Тази комбинация можеше да отвлече вниманието на всеки човек от проблемите.

Какви проблеми? — запита се тя, когато се спря и се заслуша в тишината на апартамента, в който се прибираше всяка вечер. Нямаше истински проблеми, защото се бе погрижила да ги премахне. Хубав апартамент в приличен квартал, сигурна кола, лек и нередовен обществен живот. Точно така бе планирала нещата.

Свали обиците си и ги пусна на масата в трапезарията. В празната стая отекна глухият звън на удара на камък с дърво. Хризантемите, които бе купила в началото на седмицата, бяха започнали да вехнат. На лакираната махагонова маса лежаха изсъхнали бронзови венчелистчета. Тес разсеяно ги събра. Ароматът им, остър и силен, се понесе заедно с нея към спалнята.

Няма да погледна папките на бюрото, помисли си тя, когато свали ципа на вълнената си рокля с цвят на слонова кост. Проблемът ѝ беше, че не отделяше достатъчно време за себе си. Тази вечер щеше да се поглези, да забрави за пациентите, които щяха да влязат в кабинета ѝ в понеделник сутринта, да забрави за клиниката, където трябваше да се изправи лице в лице с гнева и презрението на лекуващите се наркомани два следобеда през следващата седмица. Щеше да забрави за убийството на четири жени. Както и за Бен.

Отражението ѝ във високото огледало на вградения гардероб срещна погледа ѝ. Видя жена със среден ръст и слабо тяло, облечена в скъпа и консервативно изрязана вълнена рокля с цвят на слонова кост. Огърлица от три реда перли и дебели аметисти красеше шията ѝ. Косата ѝ беше прибрана назад от слепоочията с шноли от слонова кост, украсени с перли. Комплектът беше останал от майка ѝ и беше дискретно елегантен като дъщерята на сенатора.

Майка ѝ беше носила огърлицата като булка. Тес имаше снимки в подвързания с кожа албум, който държеше в най-долното чекмедже на тоалетката си. Когато сенаторът бе подарил перлите на внучката си за осемнадесетия ѝ рожден ден, и двамата се бяха разплакали. Всеки път, когато ги слагаше, Тес чувстваше мъка и гордост. Те бяха символ на самоличността ѝ, на произхода ѝ и в известен смисъл — на очакванията, които трябваше да оправдае.

Но тази вечер огърлицата стягаше шията ѝ. Разкопча студените перли и ги задържа в ръката си.

Образът ѝ се промени съвсем леко. Огледа се внимателно и се почуди защо бе избрала толкова семпъл и подходящ тоалет. Гардеробът ѝ беше пълен с такива. Извърна се в профил и опита да си представи как би изглеждала в нещо дръзко и екстравагантно. Като червена кожа.

Опомни се. Поклащайки глава, Тес се освободи от роклята и посегна към една обшита с плат закачалка. Ето че тя — зряла, практична, дори разумна жена, както и опитен психиатър — стоеше пред огледалото и се представяше в червена кожа. Жалка гледка. Какво би казал Франк Фулър, ако се обърнеше към него за психически анализ?

Доволна, че все още може да се надсмива над суетата си, Тес посегна към топлия, дълъг до земята плюшен пенъоар. Неочаквано го подмина и откачи едно копринено кимоно на цветя. Подарък, който носеше рядко. Тази вечер щеше да се поглези, да обвие в коприна кожата си, да послуша класическа музика и да пие в леглото си вино, а не чай.

Тес остави огърлицата на тоалетката, после свали шнолите от косата си и ги сложи до тях. Обърна се към леглото и предварително разпуха възглавниците. Импулсивно запали ароматизираната свещ. Преди да се отправи към кухнята, вдиша от миризмата на ванилия.

Телефонът я стресна. Тес му отправи недоволен поглед, но все пак отиде до бюрото си и вдигна слушалката след третото позвъняване.

— Ало.

— Не си бяхте вкъщи. Чаках толкова много, но вие не се прибрахте вкъщи.

Тес позна гласа. Беше ѝ се обаждал в кабинета ѝ във вторник. Мисълта за една приятна вечер у дома се изпари, щом грабна молива.

— Искахте да говорите с мен. Предния път не довършихме разговора си, нали?

— Грешно е да говоря. — Чу как мъжът с мъка си пое дъх. — Но се нуждая...

— Не е грешно да се говори — успокои го тя. — Мога да се опитам да ви помогна.

— Не бяхте там. Онази вечер изобщо не се прибрахте, не се прибрахте вкъщи. Аз чаках. Оглеждах се за вас.

Тес рязко вдигна глава и се взря в тъмния прозорец над бюрото си. Чакал я е. Потрепери, но нарочно се приближи до прозореца, за да

разгледа пустата улица.

— Следили сте ме?

— Не трябва да ходя там. Не трябва. — Гласът му заглъхна, сякаш бе започнал да говори на себе си. Или на друг човек. — Но трябва. Вие би трябвало да ме разберете — с укор смотолеви той.

— Ще се опитам. Искате ли да дойдете в кабинета ми да си поговорим?

— Не там. Те ще разберат. Още не трябва да знаят нищо. Не съм свършил.

— Какво не сте свършили? — Последва мълчание. Той бавно си пое дъх, после с мъка въздъхна. — Мога да ви помогна, ако се срещнем.

— Не мога, не разбирате ли? Дори разговорът ми с вас е... О, боже! — Започна да мърмори. Тес напрегна слуха си. Стори й се, че говори на латински, затова сложи въпросителна на бележника си и я ограда с кръг.

— Измъчвате се. Бих искала да ви помогна да се отърсите от мъката.

— Лора се измъчваше. Ужасна болка. Кървеше. Не успях да й помогна. Умря в грях, преди да получи опрощение.

Ръката с молива потрепери. Тес изпита нужда да седне. Когато усети, че е вторачила невидящ поглед в прозореца, тя с мъка насочи вниманието си отново към бележките. Опитът й си каза думата и тя се стегна, задиша равномерно и продължи със спокоен глас:

— Коя е Лора?

— Красива, красивата Лора. Закъснях и не можах да я спася. Тогава нямах правото да го сторя. Сега получих това право, както и задължението да го направя. Божията воля е тежка, толкова тежка. — Почти прошепна това, но изведнъж гласът му придоби неочаквана сила. — Но справедлива. Агнетата се принасят в жертва, а чистата кръв измива греха. Господ изисква жертви. Настоява за тях.

Тес навлажни устни.

— Какви жертви?

— Живот. Той ни дари с живот и сега си го иска обратно. „Твоите синове и дъщери ядяха и пиеха вино в къщата на най-големия си брат, когато над пустинята се разбушува неочакван вятър, който помете къщата. Тя се строполи над младите хора и ги уби; само аз избягах, за

да ти разкажа за това.“ Само аз — повтори той със същия зловещ и безизразен глас, с който бе изрекъл този цитат. — Но след жертвите и изпитанията Господ възнаграждава тези, които са останали невинни.

Тес се постара да води бележките си ясно и последователно, сякаш щеше да бъде оценявана по тях. В гърлото ѝ заседна буца и сърцето ѝ заби лудо.

— Господ казва ли ви да принасяте в жертва жените?

— Да спасявам и опрощавам грехове. Вече имам това право. След Лора изгубих вярата си и обърнах гръб на Господ. Това беше сляпо и ужасно време на егоизъм и невежество. Но тогава Той ми показа, че ако съм силен и самопожертвователен, всички ще бъдем спасени. Душата ми е свързана с нейната — промълви той. — Ние сме неразривно свързани. Вие не се прибрахте вкъщи онази вечер. — Мислите му блуждаеха безразборно. Тес усещаше това както в променливия му глас, така и в смисъла на самите думи. — Чаках. Исках да разговарям с вас, да обясня, но вие прекарахте нощта в грях.

— Разкажете ми за онази нощ. За нощта, когато сте ме чакали.

— Чаках и гледах кога прозорецът ви ще светне. Но това не се случи. Разхождах се. Не знам къде и колко дълго. Помислих си, че вие или Лора се приближавате към мен. Не, помислих, че сте вие, но грешах. Тогава разбрах, че тя трябва да е избраницата... Завлякох я в страничната уличка, далеч от вятъра. Студено. Беше толкова студено. Скрих я — ужасяващо просъска той. — Скрих я, преди те да дойдат и да ме отведат. Те са невежи и не зачитат Божията воля. — Дишането му стана разкъсано и задъхано. — Болка. Гадене. Главата ми. Каква огромна болка.

— Мога да успокоя болката ви. Кажете ми къде сте и аз ще дойда при вас.

— Можете ли? — Едно уплашено дете, на което е предложена светлина в бурна нощ. — Не! — Изведнъж гласът му гръмна силно. — Смятате ли, че можете да ме съблазните да се усъмня в Божията воля? Аз съм неговото оръжие. Душата на Лора очаква останалите жертви. Още само две. Тогава всички ще бъдем свободни, доктор Корт. Не трябва да се боим от смъртта, а от проклятието. Ще се грижа за вас — обеща той почти скромно. — Ще се моля за вас.

Тес не помръдна, когато телефонът изпраця в ухото ѝ, а остана напълно неподвижна. Навън звездите бяха ясни — близки и ярки. По

улицата бавно преминаваха коли. Уличните лампи образуваха кръгли светли петна по тротоарите. Не виждаше никого, но се зачуди дали я бе зърнал през прозореца.

На челото ѝ изби пот, студена и лепкава. Издърпа една книжна салфетка от края на бюрото и внимателно я избърса.

Предупреждаваше я. Не беше сигурна дали той го съзнаваше напълно, но се бе обадил не само за да я предупреди, но и да я помоли за помощ. Беше дошъл нейният ред. С треперещи пръсти посегна към мястото, където бе лежала перлената огърлица. Не можеше да преглътне.

Бавно и изключително внимателно дръпна стола назад и стана, отдръпвайки се от прозореца. Тъкмо хвана пердето, за да го дръпне, когато почукването на вратата я накара да се хвърли към стената в животински страх, какъвто никога досега не бе изпитвала. Обзе я ужас. Огледа се из стаята за предмет, с който да се защити, за някое скривалище или начин да избяга. Опита се да овладее паниката си и посегна към телефона — номер деветстотин и единадесет. Трябваше само да го набере, да даде името и адреса си.

Но когато отново се почука, тя погледна вратата и видя, че е забравила да сложи синджира.

За секунди прекоси стаята, хвърли се с все сила срещу вратата и се зае с веригата, която изведнъж ѝ се стори прекалено голяма и неподчиняваща се на отвора. Надавайки болезнен стон, Тес я пъкна на мястото ѝ.

— Тес? — Чуването се повтори, този път по-силно и настойчиво. — Тес, какво става?

— Бен. Бен, о, боже! — Пръстите ѝ действаха още по-непохватно, докато се опитваше да освободи веригата. Ръката ѝ се обви около кръглата дръжка, отвори рязко вратата и Тес се хвърли в обятията на Бен.

— Какво има? — Усети как пръстите ѝ се вкопчиха в якето му, когато той понечи да я дръпне назад. — Сама ли си? — Инстинктивно посегна към оръжието си, обви ръка около него и се огледа за евентуалната причина за уплахата ѝ. — Какво се е случило?

— Затвори вратата, моля те.

Без да я пуска, той затвори вратата и сложи синджира.

— Залючона е. А сега по-добре седни, трепериш. Чакай да ти донеса нещо за пиене.

— Не. Просто ме прегърни за малко. Когато почука, си помислих, че...

— Чакай, имаш нужда от малко бренди. Леденостудена си. — Като я галеше успокоително, Бен я поведе към канапето.

— Той ми се обади.

Пръстите върху ръката ѝ се стегнаха и Бен се извърна, за да срещне погледа ѝ. Бузите ѝ бяха бледи, а очите — огромни. Дясната ѝ ръка продължаваше да стиска якето му. Нямаше нужда да пита кой се бе обадил.

— Кога?

— Точно преди да влезеш. Преди това се обади в кабинета ми, но тогава не осъзнах, че е той. Не и онзи път. Бил е навън. Видях го една нощ на ъгъла, просто си стоеше. Помислих си, че страдам от параноя. Всеки добър психиатър би трябвало да познава симптомите. — Изсмя се, после зарови лице в дланите си. — О, боже, трябва да спра това.

— Седни, Тес. — Отхлаби пръстите, с които стискаше ръката ѝ, и продължи със същия спокоен тон, който би използвал, за да разпита разтреперан свидетел. — Имаш ли коняк вкъщи?

— Какво? О, в бюфета ей там е. Дясната врата.

Когато Тес седна, Бен отиде до бюфета, който майка му би нарекла долап, и намери бутилка „Реми Мартин“. Наля едно двойно във висока чаша и ѝ го подаде.

— Пийни малко от това, преди да започнеш да говориш.

— Добре. — Вече беше започнала да се съвзема, но пийна, за да ускори процеса. Конякът се вля в тялото ѝ и притъпи остатъците от страх. В живота ми няма място за страх, напомни си Тес. А само за ясни мисли и внимателни анализи. Когато проговори отново, гласът ѝ звучеше спокойно, без никаква следа от истерично бръцолевене. За миг се засрами от поведението си.

— Четвъртък вечерта имах късен час с пациент в кабинета си. Когато приключих и започнах да си събирам нещата, телефонът звънна. Мъжът звучеше силно объркан и макар да реших, че не е мой пациент, опитах се да изкопча нещо от него. Но не успях, защото той просто затвори. — Конякът се плискаше леко, докато Тес клатеше чашата си. — Изчаках няколко минути, но не ми се обади отново,

затова прибрах папките си и си отидох вкъщи. Тази вечер ми позвъни отново.

— Сигурна ли си, че е същият мъж?

— Да, сигурна съм. Мъжът, който ми се обади предния път. Мъжът, когото търсиш от август. — Отново отпи от брендите, след което остави чашата на масата. — Той рухва все по-бързо.

— Какво ти каза, Тес? Кажи ми всичко, което си спомняш.

— Записах го.

— Ти... — Замълча и поклати глава. — Разбира се, нали си психиатър. Дай да го погледнем.

Тес се изправи, вече поуспокоена, и отиде до бюрото си. Взе жълтия бележник и го подаде на Бен. В цялата тази история имаше нещо положително, нещо конструктивно. Ако гледаше на нея като на възложен случай, психиката ѝ нямаше да се разстрои.

— Може да съм пропуснала няколко думи, когато говореше по-бързо, но успях да запиша повечето неща.

— Стенографирано е.

— Да. О, дай да ти го разчета. — Започна от началото, като се стараеше да прикрие вълнението си. Прочете думи, които можеха да дадат на един психиатър ключ към съзнанието на убиеца. Трудно ѝ беше да се пребори с ужаса си от факта, че се отнасят за нея. След библейския цитат Тес спря. — Звучи като откъс от Стария завет. Предполагам, монсеньор Лоугън ще знае откъде е.

— От Йов.

— Какво?

— От Йов е. — Бен заби поглед в отсрещната стена, докато запали цигарата си. След заболяването на Джош бе прочел Библията два пъти. Беше търсил отговори на незададени въпроси, спомни си сега. — Човекът, който получавал всичко.

— И тогава Господ го подложил на изпитание?

— Да. — Помисли си отново за Джош и поклати глава. Преди Виетнам Джош също бе получавал всичко. — Твърде щастлив бил Йов! Дали не е имал слаби места?

— Разбирам. — Макар да бе очевидно, че не познава Библията добре колкото Бен, Тес схвана сравнението. — Да, в това има смисъл. Животът му е бил добре подреден. Бил е доволен човек, а най-вероятно — и добър католик.

— Никога не е поставял на изпитание вярата си — промърмори Бен.

— Да, но неочаквано е бил подложен на изпитание и се провалил.

— Вероятно Лора е била сполетяна от същата участ. — Отново се загледа в бележките, подразнен, че не може сам да ги разчете. — Нека видим останалото.

Докато слушаше гласа на Тес, Бен се помъчи да мисли като полицай, а не като мъж, разкъсан от силно увлечение, прерастващо дори в нещо по-дълбоко. Следеше я убиец. Стомахът на Бен се сви в лабиринт от малки възли. Този убиец я бе чакал в нощта на убийството на Ан Ризънър — нощта, която Тес бе прекарала в леглото му. Детективът долови предупреждението също толкова бързо, колкото бе успяла и психиатърката.

— Спрял се е на теб.

— Да, това е положението. — Чувствайки внезапен студ, Тес подгъна крака под себе си, преди да остави настрана жълтия бележник. Този случай беше труден. Съзнаваше, че е жизненоважно да мисли за него, да го анализира като случай. — Спрял се е на мен, защото знае, че съм психиатър, а част от него съзнава колко отчаяно се нуждае от помощ. А навярно и защото отговарям на физическото описание на Лора.

Тес се сети за ужасяващия му глас. Начинът, по който го бе променял от жалък на гневен. Сключи ръце.

— Бен, искам да ме разбереш — сякаш говорех с двама души. Единият от тях плачеше отчаяно, почти умоляващо. Другият — другият беше надменен, фанатичен и категоричен.

— Когато удушва жените, е само един човек. — Бен стана и отиде до телефона. — Ще се обадя в участъка. Ще сложим микрофон на телефона ти — тук и в кабинета ти.

— В кабинета ми? Бен, често разговарям с пациентите си по телефона. Не мога да потъпча правото им на дискретност.

— Не се опитвай да ме умилюствяваш, Тес.

— Трябва да разбереш...

— Не! — Рязко се извъртя към нея. — Ти трябва да ме разбереш. Навън броди някакъв психопат, убиец на жени, който е решил да ти се обади. Телефоните ти ще бъдат подслушвани, независимо дали това

ще стане с твое съгласие, или със съдебно нареждане. Четири жени нямаха тази възможност. Капитане? Парис е. Направихме пробив.

* * *

Отне им по-малко от час. Две ченгета с костюми и вратовръзки направиха някои леки промени в настройката на телефона и любезно отказаха поканата за кафе. Единият вдигна слушалката, набра няколко числа и изпробва сигнала. Взеха резервните ключове на Тес за кабинета ѝ и отново излязоха.

— Това ли е всичко? — попита тя, когато остана насаме с Бен.

— Живеем във времето на микрочиповете. Ще пийна от онова кафе.

— Да, разбира се. — Поглеждайки за последно телефона, Тес влезе в кухнята. — Чувствам се разголена, като знам, че при всяко звънене на телефона някой подслушва разговора ми.

— Би трябвало да се чувстваш защитена.

Когато Тес се върна с кафето, Бен стоеше до прозореца и гледаше навън. Видя го как предпазливо дръпна пердето, щом чу стъпките ѝ зад себе си.

— Не съм сигурна, че ще се обади отново. Изплаших се. Убедена съм, че го усети. По дяволите, не се справих добре.

— Май губиш реномето си на суперпсихотерапевт. — Взе кафето и улови ръката ѝ. — Няма ли да пийнеш и ти малко?

— Не. И бездруго вече съм прекалено напрегната.

— Уморена си. — С палец разтърка кокалчетата на ръката ѝ. Изведнъж му се стори толкова крехка, толкова бледа и красива. — Виж, защо не отидеш в спалнята да си починеш? Аз ще се настаня на канапето.

— Полицейска охрана?

— Само част от програмата ни за подобряване на връзките между хората.

— Радвам се, че си тук.

— Аз също. — Пусна ръката ѝ, за да погали с пръст деколтето на коприненото ѝ кимоно. — Хубаво е.

— Липсваше ми.

Движението на пръста му спря. Вторачи поглед в нея и си спомни, че по-рано същата вечер бе носила обици и скъпоценен камък на шията си, които отиваха на очите ѝ. Тогава тъй силно бе поискал да я докосне, че бе изпитал болка чак в костите си. Но сега, както и преди, Бен се отдръпна.

— Имаш ли одеяло за гости?

Отдръпването му ѝ подежда като шамар по лицето. Тя също отстъпи назад.

— Да, сега ще ти го донеса.

Когато Тес излезе, Бен се наруга мислено и започна да се бори със собствените си противоречия. Желаше я. Не искаше да се впуска във връзка с жена като нея. Тя го привличаше. А той се дърпаше. Тес беше свежа и прекрасна, подобно на розово-бели сладки от витрините на сладкарниците. Вече беше вкусил от нея и знаеше, че някои вкуснотии може да се превърнат в навик. Дори в живота му да имаше място за Тес, каквото нямаше, двамата с нея никога нямаше да си паснат. Ненадейно си спомни усмивката, с която го бе гледала веднъж, облегната на прозореца.

Тес се върна с одеяло и възглавница и започна да оправя канапето.

— Не се държиш така, сякаш искаш извинение.

— За какво?

— За миналата седмица.

Макар да бе решила да не споменава за кавгата им, Тес се бе чудила дали той ще повдигне този въпрос.

— За какво трябва да искам извинение?

Бен видя колко внимателно пъкна краищата на одеялото под възглавницата.

— Имахме доста ожесточен спор. Повечето жени, с които... повечето жени, които познавам, биха пожелали да чуят: „Извинявай, държах се като глупак“.

— Такъв ли беше?

— Какъв?

— Глупак.

Трябваше да признае, че го бе изработила много фино.

— Не.

— Тогава би било глупаво да се извиняваш само за да спазиш традицията. Ето, така мисля, че е добре — добави тя и за последен път потупа възглавницата.

— Добре, дяволите да го вземат, чувствам се като истински идиот заради поведението си последния път.

— Ти се държа като идиот. — Тес се извърна от канапето и му се усмихна. — Но това няма значение.

— Казах каквото мислех.

— Знам. Аз също.

Винаги на противоположни страни, помисли си Бен. И противоположни мнения.

— И така, какво следва от това?

Дори и да знаеше, не беше сигурна, че би могла да му каже. Вместо това, продължи с все същия приятелски тон:

— Защо просто не приключим този въпрос с думите, че се радвам да те видя тук при цялата тази... — Погледът ѝ се спря на телефона.

— Не мисли за това сега. Ще го махна оттук.

— Прав си. — Сключи ръце, но бързо ги раздели. — Ако човек мисли прекалено много за тези неща, ще се...

— Побърка? — подсказа ѝ той.

— Използваш широк и неточен термин. — Тес се отдръпна и започна да разтребва бюрото, само и само да държи ръцете си заети. — Изненадах се, когато те видях тази вечер в галерията. Знаем, че градът е малък, но... — Изведнъж я осени една мисъл, засенчена от объркването и паниката ѝ. — Какво правиш тук тази вечер? Мислех, че имаш среща.

— Така е. Казах ѝ, че ме викат по спешност. Не бях далеч. Ами твоята?

— Какво моята?

— Твоята среща?

— А-а, Дийн. Ами извиних му се, че ме боли глава. Беше почти истина. Но ти не ми обясни защо се отби при мен.

Бен присви рамене и взе преспатието — кристална пирамида, чиито цветове се преливаха, щом се завъртеше.

— Приличаше на истински виден гражданин. Колежански преподавател, а?

— Да. — Тес изпита някакво неопределено чувство. Само след миг осъзна, че е удоволствие. — Твоята Трикси. Името ѝ беше Трикси, нали?

— Точно така.

— Изглеждаше очарователно. Харесах татуировката ѝ.

— Коя точно?

Тес учудено повдигна вежди.

— Хареса ли ти изложбата?

— Превзетите лайна ми се нравят. Явно и твоят преподавател ги харесва. Страхотен костюм. А и онази шикозна игла за вратовръзка с малка златна верижка беше много изискана. — Тъй рязко остави преспапието, че моливите подскочиха. — Изкушавах се да му смачкам фасона.

Тес се подсмихна.

— Благодаря.

— Няма защо. — Отпи малко кафе и остави чашата на бюрото. Щеше да се отбележи кръгло петно, но тя не каза нищо. — Вече няколко дни не мога да се отърся от мисълта за теб. Имаш ли определение за това?

Тес отвърна на ядосания му поглед с усмивка.

— „Мания“ ми харесва. Звучи толкова добре. — Приблужи се до него. Вече нямаше нужда от нерви или преструвки. Когато Бен вдигна ръце и я хвана за раменете, усмивката не изчезна от лицето ѝ.

— Това навярно ти се струва дяволски смешно.

— Може би. Но мисля, че бих могла да поема един добре премерен риск и да призная, че ти също ми липсваше. Страшно много ми липсваше. А сега би ли ми казал защо си ядосан?

— Не. — Придърпа я към себе си. Усети как устните ѝ се извиват и омекват, подчинявайки се на неговите. Когато я прегърна, коприненото ѝ кимоно прошумоля от допира на ръцете му. Ако можеше да си тръгне, би го направил, без да се обърне назад. Но още с появата си на вратата ѝ бе осъзнал, че вече е прекалено късно.

— Не искам да спя на това проклето канапе. А и няма да те оставя сама.

Тес понечи да отвори очите си, но за пръв път, откакто се помнеше, пожела да се отнесе някъде надалеч.

— Ще споделя леглото си с теб при едно условие.

— Което е?

— Да се любим.

Бен я притисна силно в обятията си, за да вдиша от аромата на косата ѝ, която приятно галеше кожата му.

— Сключваш трудна сделка, докторке.

[1] Река във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Тримесечно списание за мъже. — Б.пр. ↑

[3] Марка мъжки парфюм. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди я ароматът на кафе. Обърна се по гръб и приятната домашна миризма я приспа наново. Кога за последен път се бе будила от аромата на сварено кафе? Преди години, когато бе живяла в къщата на дядо си с нейните високи тавани и облицовано с плочки фоайе, всяка сутрин бе слизала по извитите стълби и бе сварвала дядо си, погълнат от новия вестник, седнал зад огромна чиния с яйца и горещи палачинки и чаша с кафе.

Икономката мис Бет бе нареждала на масата всекидневната посуда, изрисувана с малки теменужки по краищата. Цветята варираха в зависимост от сезона — жълти нарциси, рози или хризантеми — но винаги красяха синята порцеланова ваза, принадлежала някога на прабаба ѝ.

Там беше и Трупър, старото ловджийско куче на дядо ѝ, удостоено със златен медал, което клечеше под масата с надеждата да докопа нещо и безшумно въртеше опашка.

Такива бяха утрините в момичешките ѝ години — еднакви, сигурни и познати — когато дядо ѝ беше централната фигура в живота ѝ.

После бе пораснала. Беше се преместила в свой собствен апартамент и бе започнала частна практика. И кафето си вареше сама.

Тес въздъхна и се обърна лениво с надеждата, че сънят ѝ ще продължи. Изведнъж се опомни и бързо седна в леглото. Беше сама. Отмятайки косата от очите си, тя опипа чаршафа до себе си.

Бен бе останал с нея и бе изпълнил сделката. През нощта се бяха отдали на бурна любов, докато сънят бе станал единствената алтернатива на крайното им изтощение. Никакви въпроси, никакви думи, единствено важна беше общата им нужда. Един от друг и от забрава. Той бе желал същото. Беше разбрала, че Бен се нуждае от няколко часа спокойствие, без загадки и задължения.

Утрото бе настъпило и двамата трябваше да се заемат с работата си.

Тес стана и облече кимоното, което лежеше, захвърлено на пода. Жадуваше да си вземе душ — дълъг горещ душ — но най-вече желаше чаша кафе.

Откри Бен в малката, издадена нагоре част на трапезарията, където върху кухненската маса бе разгърнал карта на града до купчина листове и собствения ѝ жълт бележник.

— Добро утро.

— Здравсти — разсеяно поздрави Бен, след което вдигна глава от масата и я изгледа. Усмивката му не попречи на Тес да забележи, че сериозните му и мрачни очи се опитват да прочетат изражението на лицето ѝ. — Здравсти — повтори той. — Надявах се да поспиш по-дълго.

— Минава седем.

— Неделя е — напомни ѝ той и се изправи, сякаш искаше да скрие това, което правеше на масата. — Гладна ли си?

— Можеш ли да готвиш?

— Капризна ли си?

— Не особено.

— В такъв случай сигурно ще можеш да изтърпиш един от моите омлети. Ще се жертваш ли?

— Да, ще се жертвам. — Влезе заедно с него в кухнята и си наля чаша кафе. По каната си личеше, че Бен бе изпил няколко. — Отдавна ли си станал?

— Не много. Колко често пазаруваш за ядене?

Тес надзърна зад гърба му в отворения хладилник.

— Когато ножът опре до кокала.

— Смятай, че е опрял. — Бен издърпа една преполовена кора с яйца и някакво невзрачно парче сирене. — Ще стигнат за омлета. На косъм.

— Имам специален тиган за омлет. На втория рафт в шкафа от дясната ти страна.

Бен ѝ хвърли нежен съчувстващ поглед.

— Достатъчно е да имаш най-обикновен нагорещен тиган с дълга дръжка и лека ръка.

— Приемам поправката.

Тес пиеше кафето си, докато той готвеше. Справя се забележително, помисли си тя — далеч по-добре от мен дори когато

пред себе си имам подробна рецепта. Заинтригувано надникна през рамото му и мълчаливо се загледа. После разчупи едно английско хлебче, пъкна го в тостера и остави останалото на него.

— Вкусно е — похвали го, когато седнаха на масата и изяде първата хапка. — Хич не обичам да готвя и не държа много храна в кухнята си, за да не се чувствам длъжна да я оползотворя.

Бен загреба от чинията си с непринудения апетит на човек, за когото храната е едно от върховните удоволствия.

— Предполага се, че самостоятелният живот учи човек на много неща.

— Но не прави чудеса. — Бен готвеше, поддържаше апартамента си в ред, беше добър в професията си и явно нямаше никакви проблеми с жените. Тес изпи до дъно кафето си и се зачуди защо се чувства по-напрегната след прекараната нощ с него.

Защото не беше така изкусна с мъжете, както той с жените. И още — защото нямаше навика да закусва най-нехайно с партньора си след една бурна любовна нощ, заключи тя. Първата ѝ връзка с мъж беше в колежа. Пълен провал. Вече беше почти на трийсет, но внимаваше връзките ѝ с мъжете да не напускат безопасната зона. Нередовните ѝ срещи бяха приятни, но маловажни. Поне до този момент.

— Ти май обичаш да си угаждаш.

— Ако обичаш да си похапваш, трябва да се научиш да готвиш. — Присви рамене. — А аз обичам да си похапвам.

— Бил ли си женен?

— Какво? Не. — С мъка преглътна, после посегна към своята половинка от препеченото хлебче. — Бракът пречи на...

— На флиртовете?

— Наред с куп други неща. — Бен се засмя. — Препеченото хлебче с масло е страхотно.

— Да, така е. Сигурно другата причина да не... се задомиш, е тази, че работата е най-важното нещо в живота ти. — Тес хвърли бегъл поглед на документите, които бе избутал на края на масата. — Полицейската работа отнема много време и усилия и е опасна.

— Първите две най-вече. Отдел „Убийства“ е нещо като желан пристан за служителя. Работа на бюро, решаване на загадки.

— Служител — промърмори тя, спомняйки си ясно лекотата, с която веднъж беше посегнал към оръжието си.

— Повечето от момчетата носят костюми. — Вече беше омел омлета си и се чудеше дали би могъл да убеди Тес да му даде малко от нейния. — Обикновено се появяваме след извършването на престъплението и събираме частите на ребуса. Разговаряме с хора, обаждаме се по телефона, водим записки.

— Така ли си получил белега? — Тес му сипа омлета от чинията си. — Като водиш записки?

— Вече ти казах, че е отпреди.

Мозъкът ѝ беше прекалено аналитичен, за да не си направи извод от казаното.

— Но си бил раняван — вероятно неведнъж?

— Понякога се натъкваш на неща, които хората не желаят да знаеш.

— И това е всекидневие?

Когато осъзна, че Тес няма да се откаже, Бен остави вилницата си.

— Тес, всекидневието ни изобщо не е като по филмите.

— Така е, но не е и като на продавач на обувки.

— Добре. Не отричам, че понякога ситуацията става доста напечена, но този род полицейска работа се върши основно на хартия. Рапорти, разпити, напъгане на мозъка. Минават седмици, месеци, дори години на невероятна черна работа, понякога и на скука, в сравнение с редките моменти на действителна физическа опасност. На един новобранец в униформа му е доста по-напечено, отколкото на мен.

— Разбирам. В такъв случай, ако съдим по обичайното естество на работата ти, няма опасност да попаднеш в ситуация, в която да ти се наложи да прибегнеш до оръжието си.

Бен замълча, тъй като не хареса обратна на разговора им.

— Накъде биеш?

— Опитвам се да те разбера. Прекарали сме две нощи заедно. Искам да знам с какъв човек спя.

Бе се стремил да предотврати този момент. Щеше да бъде полесно, ако сексът имаше наочници.

— Бенджамин Джеймс Матюз Парис. През август ще навърша трийсет и пет. Сто осемдесет и два сантиметра висок, тегло —

осемдесет и три килограма.

Тес сложи лактите си на масата, облегна брадичката си на сключените си ръце и се вторачи в него.

— Не обичаш да говориш за работата си.

— Какво толкова има да се говори? Работа като работа.

— Не, не и за теб. Да ходиш на работа означава да започваш всеки ден в точно определен час — от понеделник до петък. И да носиш пистолета си като куфарче.

— Повечето куфарчета са незаредени.

— Налагало ти се е да го ползваш.

Бен пресуши чашата си с кафе. Вече се чувстваше ободрен.

— Съмнявам се много ченгета да са стигнали до пенсия, без да им се е наложило поне веднъж да извадят оръжие.

— Да, това ми е ясно. Но, от друга страна, като лекар ми се налага да се справям с последствията — мъката на семейството, шокът и травмата на жертвата.

— Никога не съм стрелял по жертва.

В гласа му прозвуча нервна нотка, която я заинтригува. Може би Бен обичаше да се преструва пред нея, а и пред себе си, че прибегването до сила е рядко явление, неочакван страничен ефект. Смяташе всеки тип, когото застреля, изпълнявайки служебния си дълг, за престъпник. Все пак Тес беше убедена, че част от него мисли за човека, за плътта и кръвта. Тази част от него не можеше да заспи нощем от угризения.

— Как се чувстваш, когато застреляш някого в самозащита? Като на война, където смяташ врага повече за символ, отколкото за човек? — бавно попита тя.

— Не мислиш за това.

— Не мога да повярвам.

— Повярвай ми.

— Но когато човек попадне в ситуация, която изисква именно такова крайно отбранително действие, той възнамерява да причини болка.

— Не — категорично отвърна Бен, след което стана и взе чинията си. — Чуй ме, ние наистина вадим оръжието си, но изобщо не приличаме на Самотния рейнджър. Не можеш да си позволиш сребърният ти куршум само да одраска въоръжената ръка на

престъпника. От теб зависи твоят живот, животът на партньора ти или просто на някой друг човек. Черно на бяло.

Бен започна да раздига масата. Тес не попита дали е убивал човек. Вече ѝ бе отговорил.

Погледна към нещата, с които се бе занимавал. Черно на бяло. Не би доловил сивите нюанси, очевидни за нея. Издирваният човек беше убиец. За Бен нямаха значение психическото му състояние, мислите и душата му.

— Върху какво работиш сега? Мога ли да ти помогна с нещо? — попита тя, когато Бен се върна в стаята.

— Просто малко черна работа.

— Специалистка съм по черната работа.

— Може би. Ще поговорим за това по-късно. Точно сега трябва да си размърдам задника, ако искам да хвана литургията в девет часа.

— Литургия?

Изражението ѝ го разсмя.

— Не съм се върнал в лоното на църквата. Смятаме, че е възможно нашият човек да се появи в две църкви тази сутрин. От шест и половина държим под око литургиите и на двете места. Изкарах късмет, тъй като ми се падна да наблюдавам службите в девет, десет и единадесет и половина.

— Ще дойда с теб. Не, недей — прекъсна го Тес, когато той понечи да си отвори устата. — Наистина бих могла да помогна. Познавам признаците на лудостта.

Нямаше смисъл да ѝ казва, че желае тя да го придружи. Но я остави да си мисли, че сама го е убедила.

— Не ме обвинявай, ако коленете ти се подгънат.

Тес го погали по лицето, но не го целуна.

— Дай ми десет минути.

* * *

В църквата миришеше на восък и парфюм. Пейките, излъскани от сядането и наместването на стотици облечени хълбоци, не бяха запълнени дори наполовина за службата от девет часа. Посетителите бяха притихнали, с изключение на глухото отекване на нечия кашлица

или подсмърчане. От прозорците с цветни стъкла на източната стена струеше приятна светлина, напълно подходяща за случая. Застлан с покривка, която падаше на вълни, и опасан от свещи, олтарът се намираше в централната част на църквата. Бял — символ на непорочността. Над него висеше Божият син, разпнат на кръста.

Бен и Тес седяха в дъното на църквата и оглеждаха събралите се богомолци. Сред семействата в първите редици можеха да се забележат няколко по-възрастни жени. Млада двойка седеше на пейката от другата страна на пътеката и Бен предположи, че са избрали задната част на църквата заради бебето, което спеше у майката. Един старец, пристигнал, крепейки се на бастун, седеше на половин метър от някакво шестчленно семейство. Две момиченца, облечени в празничните си рокли, седяха заедно и шепнеха помежду си, а едно тригодишно момченце беше коленичило на тяхната пейка с гръб към олтара и безшумно плъзгаше пластмасовата си количка по дървената облегалка. Но Бен беше уверен, че в главата си то имитираше бръмченето на двигателя и свистенето на гумите.

Имаше трима самотни мъже, които отговаряха на най-общото описание на Отчето. Единият от тях бе коленичил, без да разкопчае своето тънко тъмно палто, макар в църквата да беше топло. Вторият седеше и лениво разлистваше книгата с църковните химни. Третият седеше като истукан на една от предните пейки. Бен знаеше, че Родерик наблюдава първите редове, а новобранецът Пиломенто държеше под око централната част.

Бен се стегна, тъй като долови някакво движение до Тес. Лоугън се намести безшумно на седалката до нея, потупа я по ръката и се усмихна на Бен.

— Реших да седна при вас. — В гласа му се усещаше леко хриптене. Той се прокашля в ръка, за да прочисти гърлото си.

— Радвам се да ви видя, монсеньор — прошепна Тес.

— Благодаря ви, скъпа. Напоследък бях понастинал и не бях сигурен дали ще се оправя скоро. Надявах се да бъдете тук. Имате набито око. — Погледът му се плъзна из полупразната църква. Повечето присъстващи бяха млади или възрастни. Хората на средна възраст рядко смятаха, че си заслужава да отделят един час от времето си за Господ.

След като извади требника от джоба си, Лоугън се обърна към Бен.

— Надявам се, нямате нищо против моето доброволно участие. Ако имате късмет, може и да ви бъде полезен. В края на краищата аз имам предимството да бъда своеобразен домакин.

За пръв път, откакто Бен се бе запознал с него, Лоугън носеше белия свещенически шал. След като го забеляза, Бен просто кимна.

Свещеникът влезе и богомолците станаха на крака. Службата започна.

Входната молитва. Свещеникът в зелени одежди, епитрахил^[1], стихар^[2], бяло амито под безобидно развятата мантия, и върлинестият министрант^[3], облечен в бяло и черно, бяха готови за службата.

Господи, смили се над нас!

Едно бебе на петия ред се разплака. Богомолците повториха, мърморейки в хор.

Исусе, смили се над нас!

Старецът с бастуна прехвърляше броеницата. Малките момиченца се кикотеха, като правеха безуспешни опити да застанат сериозно. Момченцето с пластмасовата количка беше сгълчано от майка си да пази тишина.

Един мъж с бяло копринено амито под дрехите си усещаше как познатото напъване на свещеника и богомолците постепенно намалява бученето в главата му. Дланите му се бяха изпотили, но той ги държеше склучени пред себе си.

Господ да бъде с вас!

И с вашия дух!

Той чуваше латинския — латинските думи от детството му и от годините му като свещеник. Те му действаха успокоително и светът оставаше непроменен.

Четивата. Богомолците си шепнеха, наместваха се и скърцаха. Бен наблюдаваше, без да чува думите на свещеника. Беше ги слушал толкова често преди. Един от най-ранните му спомени бе как седи на твърда църковна пейка, пъхнал ръце между коленете си, докато колосаната яка на празничната му риза жули врата му. Тогава беше на пет или шест години. А Джош помагаше на свещеника.

Мъжът в тънкото черно палто се беше отпуснал на мястото си, сякаш бе изтощен. Някой шумно изсекна носа си.

— Грехът се заплаща със смърт — напяваше свещеникът, — но Бог е дарил с вечен живот Исус Христос, нашия Господар.

Той усети студения шал върху сърцето си и промълви в отговор:

— Благодарим ти, Господи.

Всички се изправиха за Евангелието. Матей 7:15-21.

— Пази се от лъжливи пророци.

Не бяха ли това думите на Гласа? Те отекваха силно в главата му, но той стоеше неподвижен. Вълна на неподозирана възбуда заля умореното му тяло. Да бъде нащрек. Те нямаше да разберат, нямаше да му позволят да довърши мисията си. Доктор Корт се преструваше, че го разбира. Но тя целеше единствено да го вкара в клиника, където няма да може да продължи по-нататък.

Познаваше този род места — бели стени, много бели стени и бели медицински сестри с отегчени и предпазливи погледи. Като мястото, където бе живяла майка му през последните си ужасни години.

„Грижи се за Лора. Тя таи грях в душата си и слуша дявола. — Кожата на майка му бе пепелява, а бузите ѝ — увиснали. Но очите ѝ бяха толкова тъмни и бляскави! Бляскави от лудост и осведоменост. — Вие сте близнаци. Ако душата ѝ бъде прокълната, твоята ще бъде сполетяна от същата участ. Грижи се за Лора.“

Но Лора беше вече мъртва.

Той чу края на Евангелието:

— Господи, Господи, кой ще отиде в небесното царство, ако не този, който изпълнява волята на нашия божествен Баща?

Той смирено наведе глава.

— Хвала тебе, Исусе!

Всички седнаха за проповедта.

Бен почувства ръката на Тес върху своята. Пръстите им се преплетоха — тя усещаше неудобството му. Бе се съгласил да посети отново литургия, но присъствието на свещеник през едно място от него променяше нещата. Ситуацията в момента му напомняше много за малкото пъти, когато бе посещавал църква като момче и за свое неудобство бе откривал, че сестра Мария-Анжела седи на пейката пред семейството му. Монахините не бяха търпеливи като майките, когато малките момченца играеха с пръстите си и си тананикаха по време на служба.

„Пак се бе отнесъл някъде по време на литургията, Бенджамин. — Той си спомняше навика на сестра Мария-Анжела да пъха белите си ръце в черните ръкави на дрехата си, при което заприличваше на една от онези яйцевидни играчки с дебели хълбоци, които е невъзможно да бутнеш. — Постарай се да станеш като брат си Джошуа.“

— Бен?

— Хмм?

— Виж онзи мъж. — Гласът на Тес галеше ухото му като перце. — С черното палто.

— Да, забелязах го отдавна.

— Той плаче.

Богомолците станаха за Веруюто. Мъжът с черното палто продължаваше да седи, като безмълвно плачеше над броеницата си. Преди края на молитвата той се изправи несигурно и бързо излезе от църквата.

— Остани тук — нареди й Бен и се измъкна след мъжа. Когато Тес понечи да го последва, Лоугън я хвана за ръката.

— Отпуснете се, Тес. Той си знае работата.

Бен пропусна Оферториума^[4] и миенето на ръцете. Тес седеше, склучила ръце в скута си, а гърбът й трепереше. Дълбоко в себе си вярваше, че Бен си знае работата, но той не разбираше от нейната. Ако това беше мъжът, когото търсеха, тя трябваше да бъде с него. Той навярно щеше да пожелае да изплаче болката си. Но тя остана на мястото си, признавайки за пръв път, че се страхува.

Бен се върна. Със сериозно изражение се наведе през облегалката на тяхната пейка и докосна Лоугън по рамото.

— Бихте ли излезли с мен за момент?

Лоугън тръгна с него, без да задава никакви въпроси. Тес си пое дълбоко въздух и ги последва в преддверието.

— Мъжът седи във на стълбите. Жена му е починала миналата седмица. От левкемия. Май го преживява доста тежко. Така или иначе ще го проверя, но...

— Да, разбирам. — Лоугън погледна към затворените врати на църквата. — Ще се погрижа за него. Уведомете ме, ако възникне нещо друго. — Усмихна се на Тес и я потупа по ръката. — Чудесно е, че се срещнахме отново.

— Довиждане, монсеньор.

Изпратиха го с поглед в хладната ноемврийска утрин. Мълчаливо се върнаха в църквата. На олтара бе дошло ред на Освещаването. Очарована, Тес седна и се загледа в ритуала с хляба и виното.

Защото това е Моето тяло.

Всички седяха с наведени глави в знак на приемане на символа и дара. Тес намираще този обред за красив. Свещеникът, който изглеждаше едър в широките си дрехи, вдигна високо кръглата бяла нафора^[5]. После освети сребърния потир и също го вдигна високо, за да го принесе в дар.

Като жертвоприношение, помисли си Тес. Той бе говорил дълго за жертвоприношения. Церемонията, която ѝ се струваше красива, дори леко помпозна, за него означаваше единствено жертвоприношение. Неговият Бог беше Богът от Стария завет — праведен, суров и жаден за кръвта на послушанието. Богът на Потопа, на Содом и Гомора. Той не би видял чудесната церемония като връзка между богомолците и един милостив и добър Бог, а като жертвоприношение за строгия повелител.

Тес потърси ръката на Бен.

— Мисля, че той се чувства... доволен тук.

— Какво?

Тес поклати глава, тъй като се чудеше как да му обясни.

От олтара се понесоха тържествените думи: „... както с радост прие жертвата на свети Авел^[6] и жертвоприношението на нашия баща Аврам^[7] и това на твоя висш жрец Малкизед^[8], свещено жертвоприношение, непорочна жертва“.

— Непорочна жертва — повтори Тес. — Бялото като символ на невинността. — Погледна Бен с едва спотаен ужас. — Не спасение. Не спасение, а жертвоприношение. Когато идва в църквата, той изопачава този ритуал в подкрепа на мисията си. Не се раздвоява психически тук, а напротив — храни се от това място по най-нездравословен начин.

Тес видя как свещеникът хапва нафора, след което се прекръсти и изпи виното. Символи, помисли си тя. Но колко далеч бе стигнал един мъж, възприемайки ги не просто като символи, а като плът и кръв?

Свещеникът вдигна нафората и заговори с ясен глас:

— Вижте агнеца Божи, вижте Христос, който поема вината за греховете на целия свят. Господи, аз не заслужавам Ти да дойдеш под моя покрив. Кажи думата, която ще излекува душата ми.

Мнозина от богомолците започнаха да се изнизват от църковните скамейки и тръгнаха по пътеката към олтара, за да получат причастие.

— Мислиш ли, че той ще вземе причастие? — шепнешком попита Бен, наблюдавайки бавната върволица от хора.

— Не знам. — Изведнъж Тес почувства студ и несигурност. — Предполагам, че ще се нуждае от причастие. То пречиства, нали?

— Да, в това е смисълът му.

Мъжът, който през цялото време бе разлиствал книгата с химните, стана и се запъти към олтара. Другият богомолец, привлякъл вниманието на Бен, беше навел глава и не мърдаше от мястото си — или се молеше, или бе задрямал.

Имаше още един мъж, който усещаше как нуждата и копнежът се надигат настойчиво в него. Ръцете му направо трепереха. Изведнъж му се стори, че църквата се изпълва с гласове.

„Роден си в грях — беше казала майка му. — Роден си грешен и невзрачен. Това е справедливо наказание. Целият ти живот ще премине в грях. Душата ти ще бъде прокълната, ако умреш в грях.“

„Трябва да изплатиш греха, преди той да бъде опростен — беше го предупредил отец Мур. — Господ иска да му се изплатиш.“

Да, да, той разбираше. Беше започнал да плаща. Бе принесъл в жертва на Господ четири души. Четири блудни души в замяна на греховната душа на Лора. Гласът искаше още две, за да я опрости напълно.

„Не искам да умра. — Бълнувайки, Лора се беше вкопчила в ръцете му. — Не искам да отида в ада. Направи нещо. Моля те, Господи, направи нещо.“

Той искаше да запуши ушите си с длани, да падне на колене пред олтара и да получи причастие. Но не го заслужаваше. Щеше да го заслужи едва когато приключеше мисията си.

— Господ да бъде с теб — отчетливо рече свещеникът.

— И с твоя дух — промълви той.

Тес остави свежия ветрец навън да играе по лицето ѝ, за да я ободри след най-малко трите часа, които бе прекарала в църквата. Докато наблюдаваше как изостаналите назад хора от последната служба вървяха към колите си, в душата ѝ се загнезди мъчително чувство, че през цялото време е бил някъде наблизно.

Тес хвана Бен за ръката.

— Сега какво?

— Ще отида в участъка, за да се обадя на няколко места. Ето го и Родерик.

Родерик слезе по стълбите и кимна на Тес, след което кихна три пъти в носната си кърпа.

— Извинете.

— Изглеждаш ужасно — каза Бен и запали цигара.

— Благодаря. Пиломенто проверява един автомобилен номер. Каза, че някакъв тип срещу него си мърморел под носа по време на последната литургия. — Прибра носната си кърпа и потрепери леко на вятъра. — Доктор Корт, изненадан съм да ви видя тук.

— Предположих, че мога да се окажа полезна. — Загледа се в зачервените му очи и изпита съжаление, когато чу дерящата го кашлица. — Не сте добре. Ходихте ли на лекар?

— Нямам време.

— Половината отдел е на легло от грипа — подметна Бен. — Ед заплаши, че ще сложи маска на лицето си. — Сещайки се за партньора си, той отново погледна към църквата. — Може би те ще имат повече късмет.

— Може би — съгласи се Родерик с хрипящ глас. — Връщаш ли се в участъка?

— Да, трябва да се обадя тук-там. Направи ми услуга. Върви си вкъщи и пийни нещо против тая хрема. Бюрото ти е точно срещу моето. Вятърът духа от твоето бюро към моето.

— Изготвил съм рапорт.

— Зарежи рапорта — посъветва го Бен, но се усети, че се намира на няколко метра от църквата. — Затвори микробите си вкъщи за няколко дни, Лу.

— Да, май си прав. Обади ми се, ако Ед се натъкне на нещо.

— Разбира се. Не се безпокой.

— И иди на лекар — добави Тес.

Родерик с мъка се усмихна и си тръгна.

— Струва ми се, че хремата е плъзнала към белите му дробове — промълви Тес, но когато се обърна към Бен, забеляза, че мислите му вече витаят другаде. — Виж, знам, че очакваш с нетърпение да позвъниш на няколко души. Аз ще си хвана такси и ще се прибера у дома.

— Какво?

— Казах, че ще хвана такси и ще се прибера.

— Защо? Омръзнах ли ти?

— Не. — За да го убеди, Тес го целуна леко по устните. — Знам, че имаш работа, която би искал да свършиш сега.

— Тогава ела с мен. — Още не беше готов да я пусне или да се откаже от малкото си свободно, безпроблемно време, останало от уикенда. — След като свърша работата си, можем да се върнем в твоя апартамент и... — Наведе глава и я ухапа за ухото.

— Бен, не можем да правим любов непрекъснато.

Прегърнал Тес, Бен се отправи към колата.

— Разбира се, че можем. Ще ти покажа.

— Наистина е невъзможно. Има биологични причини. Повярвай ми, нали съм лекарка.

Бен спря до вратата на колата.

— Какви биологични причини?

— Умирам от глад.

— О-о! — Отвори вратата от нейната страна, след което заобиколи колата и се спря до шофьорското място. — Добре, това означава, че на път за апартамента ти ще се отбием в супермаркета. Можеш да приготвиш нещо за обяд.

— Аз?

— Аз приготвих закуската.

— А-а, да. — Тес се облегна назад, намирайки за привлекателна идеята да прекара един неделен следобед на топло вкъщи. — Добре, ще приготвя нещо. Дано харесваш сандвичи със сирене.

Бен се наведе към нея и дъхът му погали устните ѝ.

— После ще ти покажа какво би трябвало да правят хората в неделните следобеди.

Тес притвори очи.

— И какво е то?

— Да пият бира и да гледат ръгби. — Страстно я целуна и запали колата.

Тес само се усмихна.

Той ги гледаше как стоят, сгущени в колата. Беше я видял в църквата. Неговата църква. Това естествено му подсказваше, че тя трябва да бъде принесена в жертва на неговата църква. Първоначално тази мисъл го бе разстроила, но после бе осъзнал, че някаква сила я бе тласнала да дойде тук.

Тя щеше да бъде последното изкупление. Последното преди самия него.

Проследи с поглед потеглящата кола и мерна косата ѝ през страничния прозорец. Някаква птичка кацна на клона на оголеното дърво до него и го погледна с искрящите си черни очи — очите на майка му. Прибра се вкъщи, за да си почине.

[1] Тясна и дълга свещеническа одежда, която при служба се слага на шията (църк.). — Б.пр. ↑

[2] Дяконска богослужебна одежда (църк.). — Б.пр. ↑

[3] Младеж, който помага на свещеника по време на литургия. — Б.пр. ↑

[4] Част от литургията, в която на Всевишния се предлагат хляб и вино, преди да бъдат осветени по време на Причастието. — Б.пр. ↑

[5] Малки късчета осветен, благословен хляб, който вярващите християни приемат като причастие. — Б.пр. ↑

[6] Син на Адам и Ева, убит от брат си Каин. — Б.пр. ↑

[7] Патриарх от Стария завет и основател на еврейския народ. — Б.пр. ↑

[8] Върховен жрец и крал на Йерусалим, който приготвил ритуално ястие за Авраам и получил десетъци от него. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мисля, че намерих едно местенце. — Ед седеше неспокойно зад бюрото си, като тракаше с два пръста на пишещата си машина.

— О-о, така ли? — Бен седеше зад своето бюро, разгърнал картата на града пред себе си. Търпеливо описваше линии с молив, за да свърже местата на убийствата. — Местенце за какво?

— За живеене.

— Хмм.

Някой отвори хладилника и се оплака, че бирата му е открадната. Не му обърнаха внимание. Отделът беше оредял от грипа и от едно двойно убийство близо до университета в Джорджтаун. Някой беше залепил картонена пуйка на един от прозорците, но това беше единственият явен празничен поздрав. Бен загради с тънък кръг апартамента на Тес на картата и едва тогава погледна към Ед.

— Е, и кога ще се местиш?

— Зависи. — Ед се намръщи заради буквите на машината, поколеба се, но бързо влезе отново в такт. — Трябва да проверя дали договорот ще бъде одобрен.

— Да не си убил някого, за да вземеш апартамента му?

— Договор за продажба. Мамка му, тая машина е развалена.

— Договор за продажба? — Бен изпусна молива си и го зяпна. — Ще си купуваш жилище?

— Точно така. — Ед търпеливо замаза с коректор последната си грешка, подуха върху него, после нанесе поправката. На бюрото си държеше флакон с „Лизол“. Когато покрай него минеше някой хремав колега, той напръскваше въздуха около себе си. — Предложението беше твое.

— Да, но аз само... Ще си купуваш жилище? — За да прикрие следите си, Бен пусна още листове върху празната бирена кутия в кошчето за боклук. — Каква дупка можеш да си позволиш с твоята полицейска заплата?

— Някои от нас знаят как да спестяват. Ще използвам капитала си.

— Капитала си? — Бен завъртя очи с недоверие и сгъна картата. Не напредваше нито сантиметър. — Ед си имал капитал — заяви Бен на всеослушание, като се обърна към колегите си. — Сега сигурно ще ми кажеш, че играеш и на борсата.

— Направил съм няколко добре премерени вложения. Предимно в компаниите за задоволяване на обществените нужди.

— Компаниите за задоволяване на обществените нужди. Единствената компания от този род, за която знаеш нещо, е сметката за газта. — Все пак неуверено изгледа Ед. — Къде е това място?

— Имаш ли няколко свободни минути?

— Може и да намеря малко време.

Ед извади рапорта си от пишещата машина, огледа го внимателно, после го сложи настрана.

— Хайде да се повозим.

Не им отне много време. Озоваха се в най-външния и най-западнал квартал на Джорджтаун. Наредените като по конец къщи изглеждаха повече уморени, отколкото изискани. Есенните цветя бяха увехнали поради липсата на каквито и да е грижи и изглеждаха невзрачни сред купчините от непометени листа. Някой беше оставил колелото си до един стълб и го бе заключил с верига. Всички преносими неща по него бяха прибрани. Ед паркира до тротоара.

— Ето я.

Бен предпазливо извърна глава. Направи му чест, че не изпъшка.

Къщата беше триетажна и тясна, а входната ѝ врата се намиреше едва на пет крачки от тротоара. Два от прозорците бяха заковани с дъски, а жалюзите, които все още не бяха паднали, висяха безразборно. Тухлите бяха стари и леко избелели, с изключение на мястото, където имаше една мръсотия, изписана с боя. Бен слезе от колата и се облегна на предния ѝ капак, като не смееше да вярва на очите си.

— Бива я, нали?

— Да-а, бива си я. Ед, тя няма никакви улици.

— Виждам.

— Половината прозорци са изпочупени.

— Смятам да заменя някои от тях с цветни стъкла.

— Струва ми се, че керемидите на покрива не са сменяни от годините на кризата. Голямата криза.

— Ще остъкля покрива, за да мога да гледам звездите.

— По-добре се вгледай в някоя кристална топка. — Бен пъхна ръце в джобовете на якето си. — Нека хвърлим един поглед вътре.

— Още нямам ключ.

— Мили боже! — Мърморейки, Бен изкачи три оцърбени бетонни стъпала, измъкна портфейла си и извади кредитна карта. Невзрачната ключалка се отвори безшумно. — Чувствам се така, сякаш трябва да те внеса на ръце.

— Купи си собствена къща.

Коридорът беше целият в паяжини и изпражнения от най-различни гризачи. Тапетите бяха посивели. Дебел бръмбар с лъскав гръб лазеше лениво по тях.

— Някой призрак да не слезе по стълбите?

Ед се озърна и забеляза една издатина.

— Просто се нуждае от основно почистване.

— И от един терминатор. Има ли плъхове?

— В мазето, предполагам — нехайно заяви Ед и влезе във всекидневната, която някога навярно е била очарователна.

Стаята беше тясна и висока, а отворите на двата петфутови прозореца бяха заковани с дъски. Камъните на камината стояха непокътнати, но някой бе изкъртил полицата ѝ. Мръсните и прашни подове бяха покрити с дъбови дъски.

— Ед, това място...

— ... крие страшно много възможности. В едната стена на кухнята има вградена пещ. Знаеш какъв е вкусът на хляба, изпечен в тухлена пещ?

— Човек не си купува къща, за да пече хляб. — Бен влезе в хола, оглеждайки пода за някакви признаци на живот. — О, боже, на тавана зее дупка. Широка е над един метър.

— Тя е номер едно в списъка ми — успокой го Ед, когато застана до него. За момент замълчаха и се вторачиха в дупката.

— Тук не става дума за обикновен списък. Говориш за доживотна работа. — Докато разглеждаха, един паяк с големината на мъжки палец се отлепи от тавана и шумно тупна в краката им. Бен с

отвращение го изрита настрани. — Не говориш сериозно за тази къща, нали?

— Разбира се, че говоря сериозно. Всеки мъж иска да се установи някъде в даден момент от живота си.

— Надявам се, не си взел на сериозно съвета ми да се ожениш?

— Собствен дом — спокойно продължи Ед. — С един работен кабинет, а може би и по-малка градина. Отзад има достатъчно място за отглеждане на билки. С такава къща ще имам цел в живота. Възнамерявам да оправям стаите една по една.

— Ще ти отнеме петдесет години.

— Нямам по-добро занимание. Искаш ли да видиш горния етаж? Бен отново погледна дупката.

— Не, искам да изляза жив оттук. Колко струва? — равнодушно попита той.

— Седемдесет и пет.

— Седемдесет и пет? Седемдесет и пет хиляди? Долара?

— Недвижимото имущество в Джорджтаун се котира на висока цена.

— В Джорджтаун ли? Всемогъщи боже, това ми било Джорджтаун. — В ъгъла се криеше нещо, далеч по-голямо от паяк. Бен посегна към оръжието си. — Първия плъх, който зърна, ще изяде това.

— Това е просто полска мишка. — Ед сложи ръка на рамото на Бен, за да го успокои. — Плъховете живеят по мазетата и таваните.

— Какво, да не би да плащат наем? — Все пак не откопча кобура си. — Чуй ме, Ед. Посредниците за продажба на недвижими имоти и архитектите разширяват границите на града, за да могат да нарекат този бордей Джорджтаун и да преметнат идиоти като теб със седемдесет и пет хиляди долара.

— Аз предложих само седемдесет.

— О-о, това е друга работа. Предложил бил само седемдесет! — Бен закри из стаята, но се натъкна на една огромна паяжина. Ругаейки, опита да се изчисти от нея. — Ед, вината е в слънчогледовото семе. Нуждаеш се от червено месо.

— Чувстваш се отговорен. — Ед се усмихна с голямо задоволство и се запъти към кухнята.

— Не, не се чувствам отговорен. — Бен рязко пъкна ръце в джобовете си. — Така е, по дяволите. Пука ми за теб.

— Онова там е дворът. Моят двор. — Ед посочи навън, когато приятелят му застана до него. — Предполагам, че ще мога да отглеждам малко босилек, малко розмарин, а може би и малко лавандула на онова местенце точно под прозореца.

Бен видя парцел земя, обрасъл с трева до коляно и достатъчно широк, за да може да бъде изкосен само с две минавания на косачка.

— Претоварваш се. Този случай подлуди всички ни. Ед, вслушай се в думите ми и се замисли дали не ти напомнят нещо. Дървеници. Термити. Паразити.

— Скоро ще навърша трийсет и шест.

— Е, и?

— Никога не съм имал собствена къща.

— По дяволите, всеки ще навърши трийсет и шест някога, но не всеки е длъжен да притежава собствена къща.

— Мамка му, никога не съм живял в къща. Винаги сме имали апартамент.

Кухнята вонеше на застояла мазнина, но този път Бен не направи никакъв коментар.

— Има и таванско помещение. От типа, който показват в разни представления — пълен със сандъци, стари мебели и смешни шапки. Харесва ми. Но първо ще обзаведа кухнята.

Бен се загледа в жалкия тревясал парцел, наречен градина.

— Пара — заяви той. — Това е най-лесният начин да свалиш тия стари тапети.

— Пара ли?

— Да. — Бен извади цигара и се засмя. — Ще ти трябва доста. Преди време ходех с една мадама, която работеше в магазин за бои. Марли... да, май се казваше Марли. Вероятно и сега ще ми направи отстъпка в цената.

— Ходил ли си с жена, която работи в магазин за дървен материал?

— Ще проверя. Хайде, трябва да се обадя по телефона.

Спряха до една телефонна кабинка на няколко мили от къщата. Бен намери монета от двайсет и пет цента и набра служебния номер на Тес, докато Ед влезе в близката закусвалня.

— Кабинетът на доктор Корт.

— Детектив Парис е.

— Да, детектив, изчакайте малко.

Чу се щракване, последвано от мълчание и от още едно щракване.

— Бен?

— Как си, Тес?

— Добре. — Докато говореше, тя разчистваше бюрото си. — Тъкмо се каня да тръгна за клиниката.

— В колко часа приключваш там?

— Обикновено около пет и половина — шест.

Бен погледна часовника си и мислено прекрои цялата си следобедна програма.

— Чудесно. Ще дойда да те взема.

— Бен, няма нужда.

— Не, има. Кой е след теб днес?

— Моля?

— Кой наблюдава кабинета ти днес? — поясни Бен и се премести в ъгъла на кабинката, до който вятърът не стигаше.

— О-о, сержант Билингс.

— Добре. — Бен закри с длани кибрита, за да си запали цигара, и изведнъж страшно силно му се прииска да не бе забравял ръкавиците си. — Кажете на Билингс да те закара в клиниката.

Последва мълчание. Но дори в него Бен долови недоволството ѝ и се изкуши да се усмихне.

— Не виждам причина да не мога да отида сама до клиниката, както правя всяка седмица в продължение на няколко години.

— Не те карам да търсиш причини, Тес. Аз имам достатъчно. Ще се видим в шест.

Бен затвори телефона, съзнавайки, че Тес ще задържи слушалката в ръка и ще я постави тихо едва когато се поуспокои. Не би искала да постъпи по детински и да тресне слушалката върху телефона.

Бен беше прав. Тес преброи бавно до пет, след което безшумно остави слушалката. Тъкмо затвори телефона, когато Кейт се обади отново.

— Да? — Тес с усилие успя да запази гласа си спокоен.

— Търсят ви от втора линия. Не се представи.

— Добре, аз... — Усети как стомахът ѝ се свива от тревога. — Свържи ме, Кейт.

Тес се загледа в бавно премигващия бутон. Когато го натисна, пръстите ѝ вече не трепереха.

— Доктор Корт на телефона.

— Видях ви в църквата. Вие дойдохте.

— Да. — В главата ѝ изплуваха наставленията, които беше получила: „Опитай се да го задържиш на телефона. Не го притеснявай и гледай да го задържиш на телефона“. — Надявах се да ви срещна там и да си поговорим отново. Как се чувствате?

— Вие бяхте там. Сега разбирате.

— Какво трябва да разбирам?

— Разбирате важността. — Гласът му звучеше спокойно. Бе взел решение и бе възвърнал вярата си. — Жертвите, които трябва да направим, са толкова малко в сравнение с наградите за подчинението ни. Радвам се, че бяхте в църквата — това ви помогна да разберете. Съмнявах се.

— В какво се съмнявахте?

— В мисията си. — Гласът му притихна, сякаш дори нашепването на съмненията му беше грях. — Но вече се отървах от тези съмнения.

Тес реши да рискува.

— Къде е Лора?

— Лора. — Тес долови сълзите му. — Лора страда в чистилището и чака да изкупи греховете ѝ. Нося отговорност за нея. Единствено аз и Дева Мария можем да се застъпим за нея.

Значи Лора беше мъртва. Вече можеше да бъде сигурна в това.

— Сигурно сте я обичали много?

— Тя беше най-доброто от мен. Били сме свързани още преди да се родим. Преди да се съберем на небето, трябва да платя за греховете ѝ. Сега разбирате. Вие дойдохте. Вашата душа ще се присъедини към останалите. Ще ви дам прошка от името на Бог.

— Не можете да продължавате да убивате. Лора не би искала да убивате отново.

Настъпи мълчание... Три, четири, пет секунди.

— Мислех, че ме разбирате.

Тес познаваше този тон — обвиняваше я, че го е излъгала. Губеше го.

— Мислех, че ви разбирам. Кажете ми, ако греша. Искам да разбера, искам да ми помогнете да разбера. Затова искам да дойда при вас да си поговорим.

— Не, това са лъжи. Вие сте грешна и лицемерна. — Тес чу как той замърмори „Отче наш“, преди връзката да прекъсне.

Когато Бен се върна в отдела, Лоуенщайн стоеше до бюрото си. Махна му, придържайки слушалката между рамото и главата си, за да освободи ръцете си.

— Не може да живее без мен — пошегува се Бен, обръщайки се към Ед. Прегърна колежката си, но не целеше да я хване за кръста, а искаше да докопа торбичката със стафиди с шоколадова глазура на бюрото ѝ.

— Пак се е обадил на доктор Корт — съобщи му Лоуенщайн.

Ръката на Бен замръзна.

— Кога?

— В единнадесет и двадесет и една.

— Засекли ли са го?

— Да. — Взе бележника от бюрото си и му го подаде. — Засекли са го в този район. Обадил се е от някоя от тези четири пресечки. Голдман каза, че се е справила чудесно.

— Господи, та ние бяхме точно там. — Бен захвърли бележника обратно на бюрото ѝ. — Може да сме го подминали с колата.

— Капитанът изпрати Бигсби, Мълъндор и няколко униформени ченгета да претърсят района и да разпитат за свидетели.

— Ще отидем да им помогнем.

— Бен. Бен, почакай. — Той се спря и нетърпеливо се обърна. Лоуенщайн притисна говорителя на слушалката към рамото си. — Изпращат за капитана копие от записа на разговора. Сигурно искаш да го погледнеш.

— Чудесно, но ще го прочета, като се върна.

— Мисля, че е по-добре да го видиш сега, Бен.

Няколко часа работа в Донърли Клиник бяха достатъчни, за да накарат Тес да забрави тревогите си. Пациентите варираха от побъркани бизнесмени, изпаднали в депресия, до бездомни наркомани, подложени на лечение за отказване от опиатите. Веднъж или дори два пъти седмично Тес идваше в клиниката, за да помогне на лекарския екип, стига програмата ѝ да го позволяваше. Някои пациенти посещаваше само един-два пъти, но с другите се виждаше седмици, дори месеци наред.

При всяка възможност прекарваше времето си в клиниката, която не се посещаваше от богатшите, чиито проблеми или страсти бяха станали прекалено много и не можеха да се справят с тях. Нито пък беше бедняшка болница, ръководена от идеалисти с малко средства. Всъщност тя представляваше една борбена и полезна институция, която приемаше емоционално и умствено разстроените от всички съсловия на обществото.

На втория етаж лежеше жена, която страдаше от болестта на Алцхаймер^[1] и шиеше кукли за внуците си, но самата тя започваше да си играе с тях, щом забравеше за съществуването на внуците си.

Имаше и един мъж, който се смяташе за Джон Кенеди и прекарваше повечето си дни в безобидно писане на речи. По-буйните пациенти бяха на третия етаж, където охраната беше засилена. Дебелите стъклени врати бяха заключени, а прозорците имаха решетки.

Тес прекара по-голямата част от следобеда там. Към пет часа силите ѝ бяха почти изцедени. Повече от час бе продължила срещата ѝ с един параноичен шизофреник, който беше бълвал мръсотии по неин адрес, а после бе запратил таблата с обяда си по нея, докато най-накрая не бе усмирен от двама санитаря. Макар и с неохота, Тес му бе инжектирала „Торацин“. До края на живота си той щеше да бъде на лекарства.

Когато се усмири, Тес го остави да поседи на тишина в стаята на персонала. Трябваше да посети още един пациент: Лидия Уудс — тридесет и пет годишна жена, която бе въртяла домакинство с три деца, бе работила целодневно като борсов агент и бе заемала длъжността президент на Асоциацията на родителите и преподавателите. Бе готвила страхотни специалитети, бе посещавала

всяко училищно мероприятие и беше обявена за бизнесдама на годината — жената от нов тип, която може да се справи с всичко.

Преди два месеца на Лидия ѝ бе прилошало по време на една училищна пиеса. Беше получила гърчове и припадък, които повечето ужасени родители помислиха за епилепсия. Когато я доведоха в болницата, се разбра, че е била в период на отказване от пристрастеността си към опиати, вредни колкото хероина.

Лидия Уудс бе съвместявала идеалния си свят благодарение на валиума и алкохола, докато съпругът ѝ не я заплашил с развод. За да докаже силната си воля, тя спряла отведнъж алкохола и успокоителните, без да обръща внимание на реакциите на своя организъм, в отчаяния си опит да запази подредбата на живота си.

Сега, макар физическата ѝ болест да бе овладяна и контролирана, Лидия трябваше да се справи с причините и резултатите ѝ.

Тес слезе с асансьора до първия етаж и поиска картон на Лидия. След като го разгледа, тя го пхна под мишница. Стаята на Лидия се намираще в дъното на коридора. Вратата ѝ беше отворена, но Тес почука, преди да влезе.

Пердетата бяха спуснати и в стаята цареше мрак. До леглото имаше цветя — розови карамфили. От тях се носеше лек, приятен и обнадяващ аромат. Лидия се беше свила на леглото, вторачена в празната стена. Не реагира по никакъв начин на присъствието на Тес.

— Здравейте, Лидия. — Тес остави медицинския картон на една малка масичка и разгледа стаята. Дрехите, които Лидия бе носила предния ден, бяха скупчени в ъгъла. — Тук е тъмно — добави тя и се приближи до пердето.

— Предпочитам тъмнината.

Тес погледна тялото в леглото. Беше време да започне настъплението си.

— Но на мен не ми харесва — спокойно отвърна Тес и дръпна пердето. В стаята нахлу светлина, при което Лидия се обърна и я изгледа гневно. Не си беше направила труда да си измие косата и да почисти грима си. Устните ѝ бяха злобно присвити.

— Това е моята стая.

— Да, така е. Разбрах, че прекарвате прекалено много време сама в нея.

— Защо, по дяволите, се мотааете на това място? За да си вирите носа пред педерастите и кретените?

— Може да излезете на разходка из двора. — Тес седна, но не посегна към папката.

— Мястото ми не е тук. Не искам да стоя тук.

— Свободна сте да си отидете по всяко време. — Тес я наблюдаваше как сяда в леглото и пали цигара. — Това не е затвор, Лидия.

— Лесно ви е да го кажете.

— Вие подписахте документ, че сте съгласна да останете тук. Щом сметнете, че сте излекувана, можете да поискате да ви изпишат.

Лидия не отговори нищо, а продължи да пуши замислено и мълчаливо.

— Виждам, че съпругът ви е идвал вчера на посещение.

Лидия погледна цветята, но бързо извърна очи от тях.

— Е, и какво от това?

— Зарадвахте ли се на посещението му?

— О-о, бях на седмото небе от щастие — сряза я болната жена. — Страшно ми е приятно да ме вижда в това състояние. — С шепа сграбчи кичур от мръсната си коса. — Казах му да доведе децата, за да видят каква жалка старица е майка им.

— Очаквахте ли го?

— Предчувствах, че ще дойде.

— Тук има душ. Както и шампоан и грим.

— Не ми ли казахте точно вие, че все се крия зад разни неща?

— Събирането на кураж от алкохол и лекарства, които се дават само срещу рецепта, е нещо съвсем различно от старанието на човек да изглежда добре за съпруга си. Искали сте да ви види в този вид, Лидия. Защо, за да си отиде с чувство на съжаление оттук? Или на вина?

Стрелата уцели болното място на пациентката, както бе очаквала Тес.

— Защо не си затворите устата! Това изобщо не ви засяга.

— Съпругът ви ли донесе тези цветя? Чудесни са.

Лидия ги погледна отново. Идваше ѝ да заплаче, да изличи горчивината и чувството за неуспех, които бяха единствената ѝ защита в момента. Взе вазата и заедно с цветята я запрати в стената.

Бен чу трясъка от коридора, където му беше наредено да чака. Скочи от стола си и се втурна към отворената врата, но една сестра го спря.

— Съжалявам, господине, но наистина не можете да влезете. Доктор Корт е при пациентка. — Препречвайки пътя му, сестрата се приближи до вратата.

— О-о, мисис Райдъл. — Бен чу спокойния и равен глас на Тес. — Бихте ли донесли лопата за смет и парцал за пода, за да може мисис Уудс да почисти боклука.

— Няма да го направя! — изкрещя Лидия. — Това е моята стая и аз няма да я почистя.

— В такъв случай ще внимавам къде стъпвам, за да не се порежа на някое стъкло.

— Мразя ви. — Тес дори не трепна, а това ядоса Лидия и тя викна още по-силно: — Мразя ви! Чухте ли?

— Да, чух ви много добре. Но се чудя дали крещите на мен или на себе си, Лидия.

— За каква, по дяволите, се смятате? — Ръката ѝ се движеше като пневматичен чука в желанието ѝ да смачка цигарата. — Седмици наред се мъкнете тук с вашия самодоволен и надут вид, облечена в хубавите си костюми, и очаквате от мен да оголя душата си. Но аз няма да го направя. Мислите ли, че искам да разговарям с някаква леденостудена девица, чийто живот е напълно подреден? Мис Идеално общество, която гледа на психопатите като на хоби, след което се връща в изискания си дом и забравя за тях.

— Не ги забравям, Лидия.

Тес говореше тихо, в пълен контраст с гласа на болната, но Бен успя да я чуе от коридора.

— Повръща ми се от вас. — Лидия се вдигна от леглото за пръв път през този ден. — Не мога да ви гледам с вашите италиански обувки и малки златни фиби, както и с това ваше съвършенство, което сякаш казва: „Никога не се потя“.

— Аз не съм съвършена, Лидия. Никой от нас не е. Никой не трябва да бъде съвършен, за да спечели любовта и уважението на околните.

В очите на Лидия бликнаха сълзи, но Тес не стана да я утеши. Още беше рано.

— Какво знаете вие за грешките? Какво, по дяволите, знаете за досегашния ми живот? По дяволите, аз успях. Наистина успях.

— Да, така е. Но нищо не е вечно, ако човек не се учи от грешките си.

— Не бях по-лоша от вас. Дори бях по-добра. Имах дрехи и дом като вашия. Мразя ви, защото идвате тук, за да ми го напомняте. Махайте се. Просто си вървете и ме оставете на мира.

— Добре. — Тес стана и взе картоната на Лидия със себе си. — Ще се върна следващата седмица. Може и по-рано, ако пожелаете. — Отиде до вратата и се обърна. — Все още имате дом, Лидия. — Медицинската сестра застана на прага на стаята с лопатка и парцал за пода. Тес ги взе и ги облегна на вътрешната страна на стената. — Ще поръчам да ви донесат нова ваза за цветята.

Тес излезе от вратата и за момент притвори очи. Не ѝ беше лесно да понася толкова силна неприязън, дори тя да бълваше от болен човек.

— Тес?

Стресна се и отвори очи. Бен стоеше на няколко крачи от нея.

— Подранил си.

— Да. — Приблужи се до нея и я хвана за ръката. — За бога, какво търсиш на това място?

— Върша си работата. Налага се да почакаш малко. Трябва да нанесе няколко неща в картоната ѝ. — Отиде до бюрото на медицинските сестри, погледна часовника си и започна да пише.

Бен я наблюдаваше. Точно в този момент Тес изглеждаше напълно равнодушна към отвратителната сцена, която бе дочул. Нанасяше бележките със спокойно изражение на лицето си и съвсем професионален маниер. Но Бен не бе пропуснал да забележи краткия непредпазлив миг, когато беше излязла в коридора. Беше разтърсена, но съумя да запази невероятно самообладание. Сдържаността ѝ не му се понрави, но той не харесваше и това място с чисти бели стени и безизразни жалки лица.

Тес върна картоната на сестрата и ѝ прошепна някои неща, които според Бен се отнасяха за болната, която току-що ѝ се бе развикала, и отново погледна часовника си.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш — извини се Тес, когато се върна при него. — Трябва да взема палтото си. Защо не ме изчакаш

навън?

Когато излезе от сградата, Тес го свари да пуши до тревната площ.

— Не ми даде никаква възможност да ти обясня по телефона, че няма нужда да си правиш труда да ме вземаш оттук. Отдавна пътувам сама до клиниката и обратно.

Бен хвърли цигарата и внимателно я смачка.

— Защо ѝ позволи да ти крещи така?

Тес си пое дълбоко дъх и го хвана през лакътя.

— Къде си паркирал?

— Отново с тоя шибан психиатърски номер — да отговаряш на въпроса с въпрос.

— Да, прав си. Ако тя не ме напада, няма да мога да си върша работата. Откакто поех нейния случай, това е първият път, когато постигаме някакъв резултат. А сега ще ми кажеш ли къде си паркирал? Студено ми е.

— Ей там. — Повече от щастлив да остави клиниката зад гърба си, Бен я поведе към колата. — Пак ти се е обаждал.

— Да, точно след теб. — Страшно много ѝ се искаше да се отнася към този въпрос със същата професионална лекота, с която се занимаваше с пациентите в клиниката. — Успели ли са да засекат откъде се обажда?

— Стеснили са района в рамките на няколко пресечки. Никой не е видял нищо. Все още работим по този въпрос.

— Неговата Лора е мъртва.

— Предполагах. — Хвана дръжката на вратата, но отново я пусна. — Както и се досетих, че ти ще бъдеш следващата му мишена.

Тес не пребледня, нито потрепери. Бен и не бе очаквал друга реакция от нейна страна. Тя просто кимна примирено и го хвана за ръката.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Мога да се опитам.

— Нека не говорим за това тази вечер. Изобщо.

— Тес...

— Моля те. Утре трябва да дойда с теб до участъка, за да се срещна с капитан Харис. Това не е ли прекалено скоро, за да започнем отсега да обсъждаме този въпрос?

Бен погали лицето ѝ със студените си длани, които не бяха в ръкавици.

— Няма да позволя да ти се случи нещо. Не ме интересува до какви средства ще трябва да прибегна.

Тес се усмихна и го улови за ръцете.

— В такъв случай няма защо да се безпокоя, нали?

— Не съм безразличен към теб — предпазливо изрече той. За пръв път правеше такова признание на жена. — Искам да го знаеш.

— Тогава ме отведи вкъщи, Бен. — Долепи устни до дланта му. — И ми покажи.

[1] Дегенеративна болест на централната нервна система, която се характеризира с преждевременно стареене и влошаване състоянието на мозъка. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чистачът мрачно бършеше една тъмна локва в коридора пред стаята на отдела. Сред тежката миризма на боров разтвор все още се усещаха и по-човешки зловония. Автоматът, който пускаше силно или слабо кафе, а когато беше по-благоразположен — и горещ шоколад, се бе облегнал като ранен войник на своя събрат по съдба, от който излизаха шоколадчета „Хърши“ и „Бейби Рут“. По облицования с плочки под лежеше разпилян цял взвод от пластмасови чашки. Бен поведе Тес, заобикаляйки най-мръсните места.

— Пак ли е изгърмял автоматът за кафе?

Мъжът с мръсната прошарена коса и изцапания сив работен гащеризон вдигна поглед от дръжката на бърсалката за пода.

— Момчета, престанете да ритате тези автомати. Погледнете оная дупка. — Посочи въпросната дупка, без да спира да бърше кафето и лизола. — Живо престъпление е.

— Да. — Бен погледна с неприязън автомата за шоколади. Беше му направил поредната дупка, след като предния ден бе изгубил още петдесет цента в него. — Някой трябва да разследва тази история. Внимавай къде стъпваш, Тес. — Въведе я в стаята на отдела, където телефоните вече пицяха, макар да беше само осем часът сутринта.

— Парис. — Лоуенщайн хвърли една картонена чашка в кошчето за боклук, която първо се удари в ръба му и едва тогава тупна вътре. — Дъщерята на капитана е родила снощи.

— Снощи? — Бен спря до бюрото си и погледна за оставени съобщения. Едното беше от майка му, която му напомняше, че не ѝ се е обаждал от месец.

— В десет и трийсет и пет.

— По дяволите, не можа ли да изчака няколко дни? Бях заложил за петнайсети. — Бен се надяваше да има шанса да е родила момче. — Какво е?

— Момиче — три килограма и седемдесет грама. Джаксън го е оципал по нослето.

— Важи.

Лоуенщайн стана и професионално огледа Тес. Прецени, че цената на чантата ѝ от змийска кожа възлиза на около сто и петдесет долара и изпита лека, безобидна завист.

— Добро утро, доктор Корт.

— Добро утро.

— Ако желаете кафе или нещо друго за пиене, можете да си вземете от заседателната стая, докато се оправи тази бъркотия. След няколко минути ще се срещнем там за оперативка. — Парфюмът е френски, при това съвсем истински, заключи Лоуенщайн, след като дискретно го подуши.

— Благодаря, ще почакам.

— Защо не седнеш, докато капитанът се приготви? — предложи ѝ Бен, озъртайки се за чист стол. — Трябва да отговоря на няколко обаждания.

От коридора долетя внезапен порой от цинизми, след което се чу дрънчене на метал. Тес се огледа и видя как мръсната вода се разлива по коридора. Изведнъж сякаш адът се отприщи.

Един жилест негър, чиито ръце бяха хванати зад гърба му с белезници, се добра до вратата, но мъжът в работния комбинезон му препречи пътя.

— Погледни пода! — Почти танцувайки от яд, чистачът се нахвърли върху него. Размаха бърсалката и опръска всички. — Ще се оплача на профсъюза. Мислете му.

Арестуваният се мяташе и подскачаше като риба на сухо, докато придружаващият го униформен полицай се опитваше да го задържи.

— Махни тоя парцал от лицето ми. — Задъхан и зачервен, офицерът се сви, за да избегне следващия удар, а чернокожият мъж изкрещя силно.

— По дяволите, Мълъндор, не можеш ли да озаптиш тоя арестант? — Бен тръгна бавно, за да му се притече на помощ, но в този момент негърът успя да забие зъбите си в ръката на полицая. Мълъндор изруга, мърморейки, а арестуваният се отскубна от него и връхлетя върху Бен. — Господи, помогни ми. Тоя тип е истинско животно. — Мълъндор посегна да сграбчи негъра и го притисна между себе си и Бен. За момент тримата изглеждаха така, сякаш се канеха да

заиграят румба. Изведнъж се подхлъзнаха на мокрия под и паднаха един върху друг.

Лоуенщайн стоеше до Тес и спокойно наблюдаваше, с ръце на хълбок.

— Не трябва ли да ги спрете? — на глас се зачуди Тес.

— Тоя тип е с белезници, а и надали тежи повече от петдесет кила. За нула време ще се справят с него.

— Няма да ме затворите в килия! — Негърът се търкаляше, гърчеше се и крещеше, а накрая успя да ритне Бен в слабините. Бен механично изви лакът и го цапардоса под брадичката. Когато тялото на чернокожия се отпусна безжизнено, Бен се сгромоли върху него, а Мълъндор лежеше задъхан до тях.

— Благодаря ти, Парис. — Мълъндор вдигна ухапаната си ръка, за да разгледа следите от зъби. — Господи, май ще се наложи да ме инжектират. Чернилката подивя, когато влязохме в участъка.

Бен успя да се поизправи на ръце и крака. Пое си дълбоко въздух, при което гърдите му изсвириха, а в стомаха си усети пареща болка. Понечи да каже нещо, но първо си пое шумно дъх и едва след това проговори:

— Това копеле навря топките ми в стомаха.

— Наистина съжалявам за тоя гаф, Бен. — Мълъндор извади една носна кърпа и завърза ухапаното място. — Но вече изглежда кротък като агънце.

Пъшкайки, Бен с мъка седна на пода и се облегна на стената.

— За бога, вкарай го в килията, преди да се е свестил.

Бен не помръдна, докато Мълъндор се опитваше да вдигне изпадналия в несвяст мъж. Студената и пропита с кафе вода беше намокрила коленете и крачолите на дънките му и бе изпръскала ризата му. Макар мръсната течност да продължаваше да прониква към задника му, той не стана от пода. Чудеше се защо коляното, изритало „гордостта“ му, беше толкова ръбесто.

Чистачът захвърли парцала в кофата и тръгна по коридора, за да донесе друга кофа с чиста вода.

— Ще се оплача на домакина. Почти бях приключил с пода.

— Неприятен момент. — Бен го удостои с бегъл поглед, тъй като болката между краката му си проправяше път към главата.

— Не се безпокой за това, Парис. — Лоуенщайн се облегна на касата на вратата, като внимаваше да не стъпи в образувалата се рекичка. — Има шансове да си останал жребец.

— Целуни ми задника.

— Скъпи, знаеш, че мъжът ми е ревнив.

Тес клекна до него и състрадателно зацъка с език. Нежно го потупа по бузата, но очите ѝ се смееха дяволито.

— Добре ли си?

— О-о, чувствам се страхотно. Кафето попива в кожата ми.

— Чиновническа работа, а?

— Да, така е.

— Да ти помогна ли да станеш?

— Не. — Устоя на изкушението да опипа слабините си, за да се увери, че всичко е на мястото си.

Тес покри с длан устата си, но не можа да сподави смеха си. Киселата физиономия на Бен само влоши нещата. Гласът ѝ прозвуча пискливо и развеселено.

— Не можеш да останеш тук цял ден. Седнал си в локва и миришеш като пода на кафене, което не е било чистено цяла седмица.

— Подходът ви към болните е страхотен, докторке. — Улови я за ръката, докато тя безуспешно се опитваше да застане сериозно. — Достатъчно е само едно по-силно дръпване, за да се озовеш долу при мен.

— После ще ти се наложи да се справиш с обвинението за физическо насилие. Да не говорим за сметките за химическо чистене.

Ед се приближи по коридора, все още сгушен във връхната си дреха. Като внимаваше да не стъпва по водата, той изгреба последното кисело мляко от картонената си кофичка. Облиза лъжицата и се спря пред своя партньор.

— Добро утро, доктор Корт.

— Добро утро. — Тес се изправи, все още развеселена.

— Хубав ден.

— Да, но е малко студен. Метеоролозите предвещават, че днес следобед ще се стигне до 50 градуса по Фаренхайт.

— О-о, вие двамата сте отвратителни — възкликна Бен. — Адски противни.

Тес се прокашля.

— Бен... Бен пострада леко.

Ед вдигна къдравите си вежди и се загледа във вадата по коридора.

— Само запази поучителния си хумор за себе си.

— Поучителен! — Впечатлен, Ед изрече думата провлачено. Подаде празната кутия от кисело мляко на Тес, след което хвана Бен под мишниците и с лекота го изправи на крака. — Подмокрил си се.

— Опитах се да усмиря един арестант.

— Сериозно? Е, такива неща се случват от голямото напрежение и вълнение.

— Отивам до гардеробчето си — измърмори Бен. — И гледай докторката да не припадне от смях. — Леко разкрачен, той зашляпа по коридора.

Ед взе празната кофичка и пластмасовата лъжица от Тес.

— Искате ли малко кафе?

— Не — отвърна тя, като леко завали думата. — Не, мисля, че това кафе ми стига.

— Дайте ми само минутка и ще ви заведа при капитан Харис.

Срещнаха се в заседателната зала. Макар радиаторите да бръмчаха обнадеждаващо, подовете бяха все още студени. Харис беше изгубил ежегодната си борба за килим. Щорите бяха спуснати в безполезен опит да се изолират прозорците. Някой беше залепил плакат, подканващ американците да пестят енергията.

Тес седеше зад една маса, а Ед се бе разположил до нея. От чая му се носеше лекият аромат на жасмин. Лоуенщайн беше седнала на ръба на едно бюро, клатейки безцелно крак. Бигсби се беше свил на един стол, а в скута си държеше малка кутия с книжни салфетки. През няколко минути той духаше вече зачервения си нос. Грипът беше повалил Родерик на легло.

Харис стоеше до зелената дъска, върху която бяха изписани имената на жертвите и постъпилата информация за всяка една от тях. На стената се простираше карта на града, в която бяха забодени четири сини флагчета. До нея имаше корково табло за бюлетини. На него бяха закрепени с кабарчета черно-бели гланцирани снимки на убитите жени.

— Пред всеки от вас има копие от телефонните разговори на доктор Корт с Отчето.

Това звучи толкова студено, толкова делово, помисли си Тес. Копия. Копията не могат да предадат нито болката, нито болестта.

— Капитан Харис. — Тес размести листовите пред себе си. — Донесох ви нов доклад с последното ми мнение и диагноза. Навярно ще ви бъде от помощ, ако изтълкувам тези телефонни обаждания на вас и вашите служители.

Сключил ръце зад гърба си, Харис само кимна. Кметът, медиите и комисарят го бяха пришпорили. Искаше му се този случай да е приключил отдавна, за да може да се порадва на внучката си. Когато я бе зърнал от прозореца на отделението за новородени, почти беше повярвал, че животът му има смисъл.

— Този мъж ми се обаждат, защото се бои от себе си. Вече не може да контролира поведението си, а болестта му го измъчва. Последното... — Погледът ѝ беше привлечен от снимката на Ан Ризънър. — Последното убийство не е влизало в плановете му. — Тес навлажни устните си и погледна съвсем бегло към вратата, на която се появи Бен. — Чакал е мен... специално мен. Не знам какво го е подтикнало към избора на другите жертви. В случая с Барбара Клейтън можем да сме сигурни, че става въпрос за пълна случайност. Колата ѝ се е развалила. Той е бил близо до нея. В моя случай нещата са планирани. Видял е снимката и името ми във вестниците.

Тес замълча за миг, очаквайки Бен да седне на стола до нея. Противно на очакванията ѝ, той се облегна на затворената врата, от която я разделяше масата.

— Рационалната половина от съзнанието му — онази част, която го ръководи в ежедневието, е била привлечена от тях. Съзрял е помощ — някой, който не го е прокълнал безцеремонно. Някой, който поне твърди, че разбира болката му. Някой, който прилича на Лора достатъчно, за да породи чувства на любов и пълно отчаяние.

Няма да сгреша, ако кажа, че ме е чакал в нощта на убийството на Ан Ризънър, защото е искал да разговаря с мен, да обясни подбудите си, преди... преди да реализира мотивите си. От вашето разследване стана ясно, че не е изпитвал нужда да обясни причините за постъпката си на другите жертви. В копията на разговорите ни ще прочетете, че на няколко пъти ме моли да разбере. В момента приличам на панта, чиято

врата се люлее и в двете посоки. — Долепи дланите си и ги задвижи напред-назад, за да онагледи думите си. — Моли за помощ, но изведнъж болестта му надделява и го кара да желае единствено да довърши започнатото. Още две жертви — спокойно заяви тя. — Но по неговите думи още две души ще бъдат спасени. Моята и неговата.

Ед си водеше бележки, като пишеше с дребен и четлив почерк върху копието пред него.

— Откъде можем да сме сигурни, че няма да се отклони и отнеме живота на друг човек, защото не може да се добере до вас?

— Той се нуждае от мен. До този момент ми се е обаждал три пъти. Видял ме е в църквата. Говори със знаци и символи. Посетих църквата — неговата църква. Напомням му за неговата Лора. Казах му, че искам да му помогна. Колкото по-близо се чувства до мен, толкова по-силно ще се нуждае да довърши мисията си с мен.

— Все още ли смятате, че ще го стори на осми декември? — Лоуенщайн държеше своето копие, но не го гледаше.

— Да, мисля, че може да наруши периодичността отново. Ан Ризънър го е измъчила много. Сбъркал е жената, сбъркал е нощта. — Стомахът ѝ се сви, но тя се стегна и се овладя.

— Не е ли възможно да ви нападне по-скоро, след като ви се е натрапил по този начин? — попита Ед.

— Тази възможност не е изключена. Психическите разстройства имат много изключения.

— Ще продължим денонощната ви охрана — заяви Харис. — Докато го заловим, ще подслушваме телефона ви и ще ви наблюдаваме. Междувременно искам да продължите обичайното си ежедневие в кабинета и извън него. Той ви е следил, следователно е добре запознат с тях. Ако му се сторите достижима, може да успеем да го измъкнем от прикритието му.

— Защо не ѝ го кажете директно? — Спокойният глас на Бен долетя от вратата. Беше пъхнал ръце в джобовете си. На Тес ѝ бе достатъчно само да надникне в очите му, за да разбере какво се крие зад тях. — Искате я за примамка?

Харис го изглежда втренчено. Когато заговори, гласът му бе все така тих и спокоен.

— Нарочил е доктор Корт. Моите желания остават на заден план — важно е какво иска убиецът. Ето защо тя ще бъде охранявана

навсякъде — в дома ѝ, в кабинета ѝ и дори в проклетия супермаркет.

— Тя трябва да прекара следващите две седмици на сигурно място.

— Тази възможност е разгледана и отхвърлена.

— Отхвърлена? — Бен се дръпна от вратата. — Кой я отхвърли?

— Аз. — Тес склучи ръце върху папката си и застана неподвижно.

Без да я удостои с поглед, Бен изля гнева си върху Харис.

— Откога използваме цивилни граждани? На улицата ще я грози опасност.

— Ще има охрана.

— Да, но всички ние знаем колко лесно може да се получи объркване. Само една погрешна стъпка и нейната снимка също ще се появи ей там.

— Бен. — Лоуенщайн посегна да го хване за ръката, но той я отблъсна.

— Не можем да си играем с нея, след като знаем, че той ще опита да я убие. Тя трябва да замине на безопасно място.

— Не. — Тес тъй здраво стисна ръцете си, че кокалчетата им побеляха. — Не мога да лекувам пациентите си, ако не ходя в кабинета си и клиниката.

— Но няма да можеш да ги лекуваш и ако умреш. — Рязко се изви към нея и удари с ръце по масата. — Затова си вземи отпуск. Купи си самолетен билет за Мартиник или Канкун. Искам да се махнеш от цялата тази история.

— Не мога, Бен. Дори да имах възможност да оставя пациентите си за няколко седмици, не бих могла да избягам от останалото.

— Парис... Бен — поправи се Харис, смекчавайки тона си. — Доктор Корт е запозната с положението. Ако остане тук, ще я охраняваме. Убедена е, че Отчето ще я потърси отново. След като е решила да сътрудничи на отдела, ние ще можем да я държим постоянно под око и да го спрем, когато предприеме първата си стъпка.

— Защо не я отстраним и не я заместим с някоя полицайка?

— Няма да стане. — Този път Тес бавно се изправи. — Няма да позволя отново някой да умре вместо мен. Не и този път.

— А аз не искам да те намеря удушена в някоя забутана уличка. — Обърна ѝ гръб. — Използвайте я, защото разследването тъпче на

едно място, а ние имаме само някакъв смахнат свидетел, името на един църковен магазин в Бостън и куп психиатърски гатанки.

— Приемам сътрудничеството на доктор Корт, защото имаме четири мъртви жени. — Свитият стомах на Харис не му позволяваше да повиши тон. — Освен това искам всичките ми подчинени да са в отлична форма. Бен, ако не се стегнеш, ще те отстраня от случая.

Тес събра нещата си и безшумно излезе от стаята. След по-малко от десет секунди Ед я догони.

— Искаш ли да излезем за малко на чист въздух? — попита я той, когато я намери да стои сама в коридора.

— Да. Благодаря ти.

Ед я хвана за лакътя по начин, който при други обстоятелства би я разсмял. Когато той отвори външната врата, силният ноемврийски вятър ги шибна в лицата. Небето беше сурово и леденосиньо, без нито един облак, който да смекчи вида му. И двамата си спомниха, че всичко бе започнало през август, знойния август. Ед изчака Тес да закопчае палтото си.

— До Деня на благодарността може да завали сняг — подхвърли Ед, за да наруши мълчанието.

— Възможно е. — Тес бръкна в джоба си и извади ръкавици, но ги задържа в ръцете си.

— Винаги ми е било жал за пуйките.

— За какво?

— За пуйките — повтори Ед. — Които колим за Деня на благодарността. Не мисля, че са много щастливи от привилегията да участват в традицията.

— Така е. — Тес усети, че дори след току-що завършилата оперативка все още може да се усмихва. — Прав си.

— Никога не се е обвързвал сериозно с жена. Не и като сега. Не и с жена като теб.

Тес въздъхна дълбоко и изведнъж ѝ се прииска да намери отговора.

— Става все по-сложно.

— Познавам Бен отдавна. — Ед извади един фъстък от джоба си, разчупи го и предложи ядката на Тес. Тя му отказа, поклащайки глава, и той я пъхна в устата си. — Човек може да го разбере много лесно,

ако знае как да го наблюдава. Точно сега е уплашен. Уплашен е от теб и заради теб.

Тес огледа паркинга. Някой от полицаите щеше да се ядоса, тъй като когато излезеше, щеше да намери дясната предна гума на колата си спукана.

— Не знам какво да правя. Не мога да избягам от всичко това, макар в дъното на душата си да изпитвам ужас.

— От телефонните обаждания или от Бен?

— Започвам да си мисля, че си сбъркал професията си — промълви тя.

— В дългогодишната си работа като ченге човек научава от всичко по малко.

— Обичам го. — Тези думи бяха изречени бавно, като на изпит. Тес изхълца и си пое дъх. — Даже при нормални обстоятелства връзката ни щеше да бъде проблемна, но сега... Не мога да изпълня желанието му.

— Той разбира всичко много добре. Затова е уплашен. Бен е страхотно ченге. Докато се грижи за теб, няма да ти се случи нищо лошо.

— Разчитам на това. Професията ми го притеснява. — Извърна се и го погледна в очите. — Ти знаеш това. И знаеш защо.

— Нека приемем, че знам достатъчно, за да кажа, че е прав за себе си.

Тес разгледа широкото обветрено лице на Ед.

— Щастлив е, че те има.

— Все му го повтарям.

— Наведи се за момент. — Ед се подчини и Тес го целуна по бузата. — Благодаря ти.

Ед леко се изчерви.

— Няма защо.

Преди да бутне остъклената врата, Бен се спря и ги погледа известно време. Беше излял почти всичкия си гняв върху Харис. От него в душата му беше останала само притъпена болка. Познаваше добре страха, за да може да го различи.

— Възползваш се от отсъствието ми? — меко попита той.

— Щом си достатъчно глупав да ми позволиш. — Ед се усмихна на Тес и ѝ подаде малко фъстъци. — Пази се.

Тя подхвърли фъстъците в ръката си и не продума нищо, когато Ед се прибра вътре.

Бен застана до Тес с разкопчано яке и също се загледа в паркинга. Вятърът подмяташе малка кафява чанта по асфалта.

— Един съсед ще се погрижи за котката ми за известно време. — Тес не продума и Бен нервно помръдна. — Искам да се пренеса при теб.

Тес се беше вторачила в спуканата гума.

— Засилена полицейска охрана?

— Точно така. — И нещо далеч по-голямо и по-силно. Бен желаше да бъде с нея денем и нощем. Още не беше готов да ѝ обясни, че иска да живее с нея — нали никога не бе живял с жена! Чувствата му се доближаваха до опасно постоянство, за което не беше готов.

Тес огледа фъстъците в ръката си и ги пусна в джоба си. Ед беше прав — мислите на Бен прозираха ясно, стига човек да знаеше как да ги търси.

— Ще ти дам ключ, но няма да ти приготвям закуска.

— Ами вечеря?

— От време на време.

— Звучи разумно. Тес?

— Да?

— Ако те помоля да заминеш, защото... — Поколеба се за миг, след което я хвана за раменете: — ... защото не мисля, че бих понесъл да ти се случи нещо, би ли го направила?

— Ще заминеш ли с мен?

— Не мога. Знаеш, че трябва... — Бен млъкна, борейки се с раздразнението си, и Тес го погледна в очите. — Добре. Би трябвало вече да съм разбрал, че не мога да споря с човек, който играе тенис на маса с мозъчни клетки. Но ще изпълняваш всички техни нареждания.

— Заинтересована съм да направя този случай по-лесен за теб, Бен. Ще се вслушвам в нарежданията им, докато всичко приключи.

— Това май е достатъчно. — Бен отстъпи назад и Тес осъзна, че в този момент до нея стои детективът, а не мъжът. — Двама униформени полицаи ще те следват до кабинета ти. Уредихме портиерът да си вземе отпуск и го заменихме с наш човек. Трима колеги ще се редуват да те охраняват в чакалнята. Когато мога, ще те вземам от работа и ще те откарвам къщи. Когато съм зает, след теб ще

карат двамата полицаи. За база ще използваме един празен апартамент на третия етаж в твоя блок, но когато се прибереш, не забравяй да заключваш вратата си. Ако ти се наложи да излезеш за нещо, ще трябва само да се обадиш и да изчакаш, докато всички входи на сградата се завардят.

— Звучи изчерпателно.

Бен се сети за четирите гланцирани снимки на корковото табло.

— Да. Ако нещо се случи, ако някой те изпревари на светофар или те спре на улицата, за да го упътиш нанякъде, искам да ми кажеш. Говоря сериозно.

— Бен, никой не е виновен, че нещата взеха такъв обрат. Нито ти, нито Харис, нито аз. Просто трябва да издържим докрай.

— Точно това възнамерявам да направя. Ето я и униформената ти охрана. По-добре тръгвай.

— Добре. — Тес слезе на първото стъпало, след което се спря и се обърна. — Предполагам, че ще бъде проява на лошо поведение, ако ме целунеш тук, по време на работа.

— Да. — Бен се наведе и хвана лицето ѝ с длани, при което коленете ѝ се подкосиха. Без да откъсва очи от нея, той наведе устни. Устата ѝ беше студена, но мека и чувствена. Свободната ѝ ръка се вкопчи в предницата на якето му за равновесие или просто за да го задържи още малко. Запленен, Бен наблюдаваше как миглите ѝ трепнаха, след което бавно се отвори.

— Спомняш ли си къде беше цели осем часа? — прошепна Тес.

— Ще го имам предвид. — Бен се отдръпна назад, но не пусна ръката ѝ. — Карай внимателно. Не бихме искали да изкушиш полицаите да те глобят.

— Тогава просто ще си платя глобата. — Тес се усмихна. — До довечера.

Бен я пусна.

— Обичам добре изпечени пържоли.

— А аз ги обичам крехки.

Бен проследи с поглед как Тес се качи в своя автомобил и умело излезе от паркинга. Полицаите караха на кола разстояние след нея.

* * *

Тес усещаше, че сънува, но съзнаваше, че за съня ѝ има солидни логични причини. Но това не ѝ пречеше да изпитва страх.

Тя бягаше. Мускулите в десния ѝ прасец се бяха сковали от усилието. В съня си изплака от болка. Пред нея изникна лабиринт от коридори, който я объркваше. Гледаше да тича все направо, тъй като се надяваше да стигне до някакъв изход. Трябваше само да го открие. Дишането ѝ беше учестено. Изведнъж стените на лабиринта се покриха с огледала, от които я гледаха десетки нейни отражения.

В ръцете ѝ се появи куфар. Погледна го недоумяващо, но не го остави. Когато ръката ѝ се умори да го носи, тя го завлачи с две ръце и продължи да бяга. Изведнъж изгуби равновесие и докосна едно от огледалата. Задъхано погледна нагоре. Ан Ризънър се бе вторачила в нея. Тогава огледалото изчезна и се появи друг коридор.

Продължи да бяга направо. Ръцете я боляха от тежкия куфар, но все пак продължаваше да го мъкне със себе си. Мускулите ѝ се бяха обтегнали и пареха от натоварването. Тогава съзря вратата. Изхлипвайки от облекчение, Тес се завлече до нея. Беше заключена. Отчаяно затърси ключа. Трябваше да има ключ. Изведнъж кръглата дръжка бавно се завъртя.

— Бен. — Отмаляла от облекчение, Тес му подаде ръка, за да ѝ помогне да направи последната стъпка към спасението. Но фигурата пред нея беше черно-бяла.

Черно расо. Бяла яка. Бял шал. Видя как шалът се вдигна, завързан като огърлица от перли, и се насочи към гърлото ѝ. Тогава Тес изпищя.

— Тес. Тес, скъпа, събуди се.

Тес дишаше учестено. Хвана се за гърлото си веднага щом се разсъни.

— Отпусни се. — Гласът му звучеше спокойно и утешително в тъмната стая. — Просто дишай дълбоко и се отпусни. Аз съм до теб.

Тес се притисна плътно до Бен и зарови лице в рамото му. Опита се да съсредоточи вниманието си върху ръцете, които я галеха по гърба, за да не мисли за съня си.

— Съжалявам — промълви тя, щом дишането ѝ се нормализира. — Беше най-обикновен сън. Извинявай.

— Сигурно е бил страшен. — Нежно отметна назад падналата върху лицето ѝ коса. Тялото ѝ лепнеше от пот. Бен придърпа одеялото

и я зави добре. — Искаш ли да ми го разкажеш?

— Обикновена преумора. — Тес сви коленете си и облегна лактите си на тях.

— Искаш ли малко вода?

— Да, благодаря.

Тес потърка с длани лицето си и се заслуша в течащата вода в банята. Бен беше оставил лампата запалена и тя осветяваше стаята през откренатата врата.

— Заповядай. Често ли сънуваш кошмари?

— Не. — Тес отпи, за да навлажни пресъхналото си гърло. — Само след смъртта на родителите ми. Дядо ми идваше и седаше до леглото ми, след което се унасяше в стола.

— Добре, сега аз ще седна до теб. — Бен се пъкна под завивките и я прегърна. — По-добре ли си?

— Да. Но май се чувствам глупаво.

— Като психиатър не смяташ ли, че в определени условия е здравословно да бъдеш изплашена?

— Сигурно. — Облегна глава на рамото му. — Благодаря ти.

— Какво друго те тревожи?

Тес отпи за последен път вода и остави чашата настрана.

— Стараех се да не го показвам.

— Не се получи. Какво се опитваш да скриеш от мен?

Тес въздъхна и се загледа в ивицата светлина върху пода на спалнята.

— Имам един пациент. Или по-точно имах, но това няма значение. Това момче е на четиринадесет години, но вече е алкохолик, страда от силна депресия и е склонен към самоубийство. Искан родителите му да го заведат в една клиника във Вирджиния.

— А те не са съгласни.

— Не само това. Той пропусна и днешния си час при мен. Обадох се и попаднах на майка му, която ми отговори, че според нея Джоуи се е оправил. Не искаше да обсъждаме въпроса за клиниката. Предпочитала да го остави да си отдъхне от терапевтичните часове. Не мога да направя нищо. Абсолютно нищо. — Очевидно този инцидент бе засилил вътрешното ѝ безпокойство. — Не иска да признае, че в поведението му няма подобрение. Обича го, но си е сложила наочници,

за да не вижда проблемите му. Всяка седмица слагах цитопласт на раната му, но тя не зараства.

— Не можеш да я принудиш да даде момчето в клиниката. Може би малка почивка ще му се отрази добре. Остави раната да поеме малко въздух.

— Иска ми се да ти вярвам.

Тонът ѝ го накара да се размърда и той я притисна по-силно до себе си. Кръвта му, която се бе смразила от виковете ѝ, причинени от кошмара, вече пулсираше нормално.

— Виж какво, Тес, и двамата работим в сфери, където лесно можем да загубим хора. Именно това ни кара да се събуждаме в три часа през нощта и да се вглеждаме в стените или да се вторачваме навън през прозорците. Понякога просто трябва да се затваряш за страха. Трябва само да завъртиш ключа.

— Знам. Професионалното безпристрастие е най-важното изискване. — Когато Тес извърна лицето си, за да го погледне в очите, косата му я погъделичка по бузата. — Кое ти помага да се абстрахираш най-бързо?

В бледата светлина тя зърна усмивката му.

— Наистина ли се интересуваш?

— Да. — Тес помилва тялото му, докато най-накрая спря ръката си върху бедрата му. — Точно сега изгарям от желание да разбера.

— Това обикновено помага. — Само с едно леко движение я качи върху себе си. Чувстваше как твърдите ѝ гърди се притискат до тялото му и долавяше аромата на косата ѝ, която се разстла по лицето му. Взе от нея в шепата си и впи устни в нейните.

Двамата си пасваха толкова добре. Тази мисъл изплува в съзнанието му. Лекият допир на възглавничките на пръстите ѝ действаше на кожата му като благословия. Неувереността ѝ някак си засилваше възбудата му. Когато погалеше вътрешната страна на бедрото ѝ, тя потреперваше точно толкова, колкото да му покаже, че го желае, но все още изпитва свян.

Бен не можеше да проумее защо всичко с нея изглеждаше тъй непорочно. Когато я прегръщаше в тихите нощи, му се струваше, че го правят за пръв път. Събуждаше у него чувства, за чието съществуване не бе подозирал — но вече надали би могъл да живее без тях.

Устните ѝ се плъзнаха по лицето му. Искаше му се да я обърне по гръб и да я люби, докато и двамата експлодират. С повечето жени последният миг на лудост обикновено изличаваше всичко останало. С Тес всичко се свеждаше до докосване, шепот и безмълвно доближаване на устни. Това го караше да потиска първия си порив на безумна страст, за да могат по-късно и двамата да се понесат на крилете на любовта.

Бен може да бъде толкова нежен, замаяно си помисли Тес. Когато се любеха, всичко ставаше тъй бързо и неудържимо. И изведнъж... Когато тя най-малко очакваше, той ставаше нежен, почти ленив, а нейното сърце беше готово да се пръсне от удоволствие и наслада. Сега Бен я бе оставил да милва тялото, което вече бе опознала колкото своето.

Чуваха се въздишки. Въздишки на задоволство. Чуваше се шепот. Нашепване на обещания. Бен зарови лице в косата ѝ, докато Тес галеше тялото му — отначало плахо, после с нарастваща увереност. Имаше още неоткрити мускули. Те бяха стегнати. На Тес ѝ беше приятно, че именно тя е причината за напрежението в тях.

Бедрата му бяха дълги и слаби. Когато езикът ѝ се плъзна по тях, Бен се изви като лък. Дългото му тяло потрепери от ласките ѝ. Тес стенеше от удоволствие, докато с устни следваше пръстите си. Кошмарите бяха забравени.

Много жени го бяха докосвали. Може би прекалено много. Но никоя от тях не бе карала кръвта му да ври тъй силно. Искаше му се да лежи така часове наред и да поглъща всяко отделно усещане. Искаше да възбуди Тес колкото себе си.

Бен седна и я сграбчи за китките на ръцете. Вторачиха се един в друг на слабия сноп светлина. Той дишаше учестено. Очите му бяха потъмнели от страст. В стаята се усещаше мирисът на желанието.

Бен я наведе бавно и я сложи да легне по гръб. Като продължаваше да я държи за китките на ръцете, той използва устните си, за да я възбуди до краен предел. Нейните тънки и нежни ръце се стегнаха. Тялото ѝ се изви — не в съпротива, а от върховно удоволствие. Езикът му се плъзна по нея и на Тес ѝ се стори, че дробовете ѝ ще се издуят и ще се пръснат от напрежение. Бен усети как тя се стегна и изви, когато изпадна в екстаз. Намести се върху нея и макар всичките му мускули да трепереха от възбуда, нежно

проникна в нейното отпуснато и меко тяло. Тес изстена и отвори очи, когато приятните усещания и удоволствието започнаха да се усилват отново. С треперещи устни изричаше името му. Изведнъж пръстите ѝ се забиха в намачканите чаршафи.

Бен зарови лице в косата ѝ, отдавайки се на блаженото си удоволствие.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Много съм ви задължена, че отделихте време да се срещнем, монсеньор. — Тес се настани в един стол пред бюрото на Лоугън, осъзнавайки за миг, че пациентите ѝ надали се чувстват удобно по време на първия си разговор с нея.

— Удоволствието е изцяло мое. — Седеше удобно, карираното вълнено сако беше праметнато на облегалката на стола му, а навитите ръкави на ризата му разкриваха яките му ръце до лактите, изпъстрени на места с посивели косми. Това отново подсети Тес, че той прилича на човек, свикнал повече със стадионите за ръгби и тенискортовете, отколкото с вечерната литургия и тамяна. — Желаете ли малко чай?

— Не, благодаря, монсеньор.

— След като сме колеги, защо не ме наричате Тим?

— Добре. — Усмихна се и вътрешно си заповяда да се отпусне, като започне от пръстите на краката. — Това ще улесни нещата. Днешното ми телефонно обаждане до вас беше съвсем импулсивно, но...

— Когато един свещеник е разтревожен, той се обръща за съвет към друг свещеник. Когато един психиатър е обезпокоен... — Докато го слушаше, Тес започна да усеща резултата от съзнателното си усилие да се отпусне.

— Точно така. — Пръстите, стиснали здраво дамската ѝ чанта, се отпуснаха. — Предполагам, това означава, че и в двата случая вие сте на прицела.

— Това също така означава, че мога да избирам от два пътя, когато самият аз имам проблеми. Тази алтернативност си има своите преимущества и недостатъци, но вие не сте дошли да съпоставяме Христос и Фройд. Защо не ми кажете какво ви притеснява?

— Точно в момента много неща. Не съм сигурна, че съм открила ключа към съзнанието на... на мъжа, издирван от полицията.

— А вие смятате, че би трябвало да сте успели досега?

— Смятам, че би трябвало да прозра повече неща, след като съм толкова тясно свързана с този случай. — Направи жест, който издаваше както раздразнение, така и несигурност. — Разговарях с него три пъти. Притеснявам се, че не мога да преодолеея собствения си страх, вероятно и личната си заинтересованост, за да натисна правилните бутони.

— Мислите ли, че ще различите тези бутони?

— Работата ми изисква да ги позная.

— Тес, и двамата знаем, че съзнанието на психичноболните е като един лабиринт и пътищата, водещи до центъра му, се извиват непрекъснато. Дори да го бяхме подложили на интензивна терапия в идеални условия, навярно щяха да са ни нужни години, за да открием отговорите.

— Да, знам. От логична и медицинска гледна точка всичко това ми е ясно.

— Но емоционалната му страна е съвсем друга история.

Емоционалната страна. Ежедневно се сблъскваше с чувствата на други хора. Но сега вече съзнаваше, че е съвсем различно и далеч по-трудно да сподели своите чувства с другото.

— Съзнавам, че неспособността ми да бъда обективна е признак на непрофесионализъм. Това ме безпокои, но не мога да го превъзможна. Монсеньор Лоугън... Тим... аз трябваше да бъда убита вместо последната жертва. Видях я там, в онази уличка. Не мога да я забравя.

Очите му я гледаха любезно, но в тях не се четеше съжаление.

— Прехвърлянето на вината няма да промени случилото се.

— Съзнавам това. — Изправи се и отиде до прозореца. Долу група ученици тичаха през тревата, за да влязат навреме за следващия час.

— Може ли да ви задам един въпрос?

— Естествено. Работата ми е да отговарям.

— Притеснява ли ви фактът, че този мъж може да е бил или все още е свещеник?

— Питате дали изпитвам неудобство, тъй като и аз съм свещеник, така ли? — За да обмисли отговора си, той се облегна назад със склучени ръце. Като младеж се бе боксирил както на ринга, така и извън него. Кокалчетата на ръцете му бяха едри и изпъкнали. — Не

мога да отрека, че изпитвам известно неудобство. Естествено мисълта, че този мъж е свещеник, а не, да речем, компютърен програмист, ме прави доста по-чувствителен към цялата история. Но простата истина е, че свещениците не са светци, а човешки същества като всеки водопроводчик, дясно крило в отбор по ръгби или психиатър.

— Ще пожелаете ли да бъде подложен на лечение, след като го заловят?

— Ако ме попитат — провлачено отвърна той. — Ако сметна, че мога да помогна, сигурно ще настоявам. Не бих се чувствал задължен или отговорен, както навярно се чувствате вие.

— Знаете ли, колкото повече се страхувам, толкова повече държа да му помогна. — Отново се извърна с лице към прозореца. — Снощи сънувах един сън. Доста страшен. Бях се загубила в коридорите на лабиринт и бягах. Уплаших се до смърт, макар да съзнавах, че сънувам. Стените се превърнаха в огледала и аз виждах десетките си отражения. — Несъзнателно сложи ръка на стъклото на прозореца, както бе сторила в съня си. — Носех куфарчето си, по-скоро го влачех, тъй като беше много тежко. Погледнах към едно от огледалата, но вместо моето отражение, видях Ан Ризънър. Изведнъж тя изчезна и аз продължих да тичам. Стигнах до една врата. Трябваше само да мина през нея. Но когато понечих да я отворя, тя се оказа заключена. Обезумяло затърсих ключа, но той не беше в мен. Тогава вратата се отвори сама. Помислих, че съм спасена. Грешах... тъй като в този момент зърнах свещеническото расо и шалчето.

Тес се обърна, но нямаше сили да стигне до стола си.

— О, бих могла да запретна ръкави и да напиша много подробен и изчерпателен анализ на този сън. За страха от собственото ми безсилие, за преумората си и за решението си да се откажа от този случай. За вината ми спрямо Ан Ризънър. За раздразнението си от факта, че не мога да намеря ключа към този пациент и за пълния ми, съвсем пълен провал.

Не беше споменала, че се бои за живота си. Лоугън прецени това като един много интересен и издайнически пропуск. Или още не можеше да събере сили да признае страха за живота си, или го свързваше с ужаса си от провала.

— Толкова ли сте сигурна, че ще се провалите?

— Да, и ненавиждам тази мисъл. — Самопризнанието беше последвано от самоиронична усмивка. Тес опипа корицата на античната Библия и откри, че издълбаните букви са дълбоки и гладки. — Тук пишеше нещо за гордостта, предшестваща падението.

— Склонен съм да смятам, че то зависи от гордостта. Вие сте дали на полицията всичко, което е по силите на един добър и опитен психиатър, Тес. Не сте се провалили.

— Знаете ли, никога не съм се проваляла. Не и истински. Не и на лична основа. В училище вървах добре, справях се отлично с домакинството на дядо ми, докато частната практика не ме лиши от свободното време. Що се отнася до мъжете, след едно малко любовно разочарование в колежа реших да поставям условия на мъжете, с които излизах. Животът ми беше доста подреден, допреди... допреди няколко месеца.

— Тес, към този случай бяхте привлечена като консултант. Залавянето на убиеца е задължение на полицията.

— Може би щеше да бъде по-добре, ако бях зарязала този случай още тогава. Може би — промълви тя, прокарвайки длан през косата си. — Не съм напълно сигурна. Но как бих могла сега? Той е избрал мен. Когато разговарях с него, в гласа му се усещаше отчаяние, дори молба. Как бих могла, как би могъл един лекар да не откликне на този зов?

— Не е едно и също да лекувате убиеца в даден момент и да се чувствате отговорна за следствията от болестта му. — Лоугън склочи ръце и ги облегна на бюрото, а в очите му се появиха недоволство и загриженост. — Ако трябва да изразя мнение от прима виста, без предварителен прочит на този доклад, бих казал, че той е привлечен от вашето състрадание и уязвимост. Трябва да внимавате да не се отдавате прекалено много на първото, за да не станете жертва на второто.

— Трудно ми е да следвам правилата в този случай. Бен... Детектив Парис настояваше да се махна от града. В първия момент се изкушавах да го послушам. Представих си как се качвам на самолет и кацам в Мазатлан, да речем, и как когато се върна, всичко ще бъде приключено и животът ми отново ще се подреди безпроблемно, както преди. — Тес спря и срещна мълчаливия и търпелив поглед на Лоугън. — Наистина се мразя заради тези свои мисли.

— Не гледате ли на тях като на нормална реакция в стресова ситуация?

— За пациент, да — отвърна и се усмихна. — Не и за мен.

— Съществува една дума, Тес — свръхвъздържание.

— Не пуша. Пия съвсем рядко. — Върна се до бюрото и седна на мястото си. — Предполагам, че имам право на един порок.

— А аз не ходя по жени — умислено рече Лоугън. — Сигурно затова си позволявам да пуша и пия. — Погледна я и със задоволство отбеляза, че тя изглежда поуспокоена. Изповядването влияеше добре на душата. — Значи ще останете в Джорджтаун и ще съдействате на полицията. Как се чувствате от взетото решение?

— Нервна. — Тес отговори, без да се замисля: — Не е приятно да знаеш, че някой те следи непрекъснато. Нямам предвид само... — Тръсвайки глава, тя прекъсна изречението си. — Толкова ми е трудно да разбера как да го наричам.

— Повечето хора биха го нарекли убиец.

— Да, но в същото време той е и жертва. Във всеки случай не ме притеснява само фактът, че ме наблюдава. Притеснява ме и охраната на полицията. Но, от друга страна, струва ми се, че това е най-правилното решение. Не се отказах и не побягнах. Искам да помогна на този човек. За мен е изключително важно да му помогна. Когато в съня си се изправих срещу него, уплаших се до смърт. Следователно предадох както него, така и себе си. Няма да позволя това да се случи отново.

— Не, не мисля, че ще го позволите. — Лоугън взе ножчето, с което отваряше писмата, и прокара острието по дланите си. Беше старо и малко лепкаво — сувенир от една екскурзия до Ирландия в младежките му години. Държеше на него, както държеше на много глупави и ненужни неща. Макар да не смяташе Тес за глупава, той беше започнал да се привързва и към нея. — Тес, надявам се, няма да ми се обидите, като ви предложа след приключването на този случай наистина да се махнете за малко оттук. Стресът и преумората могат да пречупят и най-силния човек.

— Няма да се обидя, но мога да го приема като лекарско предписание.

— Послушно момиче. Кажете ми как е Бен? — Усмихна се, когато долови озадачения ѝ поглед. — О-о, хайде, дори един свещеник

може да надуши любов във въздуха.

— Сигурно ще кажете, че Бен е още един проблем.

— Предполага се, че любовта е вечен проблем. — Остави ножчето за писма на бюрото. — Този път вие ли определяте условията, Тес?

— Май и двамата не го правим. Просто следваме чувствата си. Той... Аз мисля, че изпитваме силни чувства един към друг. Но още не сме постигнали взаимно доверие.

— Доверието изисква време, за да бъде непоклонимо. С него имахме два професионални разговора и една почти пиянска среща в малък бар в центъра на града.

— Наистина? Не ми е споменал за това.

— Скъпа, един мъж не би искал да признае, че се е напил заедно със свещеник. Все пак желаете ли да чуете мнението ми за детектив Парис?

— Да, мисля, че искам.

— Според мен Парис е много добър мъж, на когото наистина може да се разчита. Той е от мъжете, които, макар и с неохота, веднъж месечно се обаждат на майка си. Мъже като Бен заобикалят правилата, но никога не ги нарушават, защото уважават реда и разбират концепцията за закона. В душата му се таи гняв, който съумява да държи, погребан дълбоко. Не се е отказал от религията от мързел, а защото е открил твърде много грешки в нея. Отхвърлил е религията, скъпа Тес, но е католик до мозъка на костите си. — Тим се облегна на стола, доволен от себе си. — Шейсетсекундният анализ е мой специалитет.

— Вярвам ви. — Извади една папка от куфарчето си. — Надявам се да имате толкова голям успех и с това. Свех го с капитан Харис. Давам ви последния си доклад. Вътре ще намерите и копия от записите на телефонните ми разговори. Бих приела с радост едно чудо.

— Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ви, че ме изслушахте.

— На ваше разположение съм. — Стана, за да я изпрати до вратата. — Тес, обадете ми се, ако отново сънувате кошмари. Няма да ви заболи, ако се обърнете към някого за помощ.

— Откъде ли са ми познати тези думи?

Лоугън я изчака да излезе от чакалнята пред кабинета му и едва тогава затвори вратата си.

Той я наблюдаваше как напуска сградата. Беше опасно да я проследи, но съзнаваше, че вече няма време да бъде предпазлив. Тя се спря до колата си и затършува за ключовете. Главата ѝ беше сведена, сякаш се молеше. Нуждата го обзе тъй силно, че чак главата му забуча. Пипнешком намери белия копринен шал в джоба на палтото си. Студен и мек. Той му вля сили. Тес пхна ключа в ключалката.

Ако действаше достатъчно бързо и сигурно, всичко щеше да свърши за няколко минути. Пръстите му стискаха и отпускаха шала, а сърцето му щеше да се пръсне от вълнение. Няколко забравени листа, сухи като прах, прошумоляха около глезените му. Тя изглеждаше обезпокоена. Скоро, съвсем скоро щеше да почива в мир. Всички щяха да почиват в мир.

Видя я как се качи в колата, чу как затвори вратата и запали двигателя. От ауспуха излетя струйка дим. Колата изви грациозно по паркинга, след което пое по пътя.

Изчака полицейската кола да завие след нея и едва тогава отиде до своята кола. Сега Тес отиваше в своя кабинет и той щеше да продължи бдението си. Подходящият момент не беше настъпил още. Можеше да продължи да се моли за нея. И за себе си.

Тес затвори телефона, облегна се на стола си и притвори очи. Резултатът ѝ се равняваше на 500 точки от бейзбола. В нейната игра това изобщо не бе достатъчно.

Джоуи Хигинс. Как можеше да лекува момчето, след като не ѝ позволяваха да говори с него? Майка му не отстъпваше. Джоуи не пиел вече, затова Джоуи бил добре и повече не се нуждаел от притеснителните срещи с психиатър. Разговорът се бе оказал мъчителен и изключително безполезен. Оставаше ѝ само една възможност. Трябваше да я оползотвори.

Тес се наведе напред и позвъни на секретарката си.

— Кейт, колко време остава до следващия ми час?

— Десет минути.

— Добре. Моля те, свържи ме с Доналд Монроу.

— Веднага.

Докато чакаше, Тес прехвърли досието на Джоуи. Ясно си спомняше последната им среща:

— *Да умреш не е кой знае каква работа.*

— *Защо говориш така, Джоуи?*

— *Защото е истина. Непрекъснато умират хора. И вие ще умрете.*

— *Смъртта е неизбежна, но това не я превръща в отговор. Дори много стари хора, много болни хора се борят за живота, защото е скъпоценен.*

— *Хората казват, че когато някой умре, той почива в мир.*

— *Да, и повечето от нас вярват в задгробния живот. Но всеки от нас е на земята по някаква причина. Нашият живот е подарък, невинаги лесен и със сигурност невинаги идеален. Трудно е да го направиш по-добър за себе си и за хората около теб. Кое е любимото ти ядене?*

Той я изгледа недоумяващо.

— *Спагети, мисля.*

— *С кюфтета или със сос от накълцано месо?*

По лицето му все пак пробягна лека усмивка.

— *Със сос от кюфтета.*

— *Да предположим, че никога не си вкусвал спагети и кюфтета. Вероятно небето все още ще бъде синьо, Коледа все още ще идва веднъж годишно, но на теб ще ти липсва нещо наистина страхотно. А ако теб те нямаше — да кажем, че не беше роден — ние пак щяхме да имаме небе и Коледа, но нещо наистина страхотно щеше да ни липсва.*

Звъненето на телефона я върна към действителността.

— *Господин Монроу е на първа линия.*

— *Благодаря ти, Кейт.*

— *Доктор Корт? Някакъв проблем ли има?*

— *Да, господин Монроу, мисля, че имаме голям проблем. Силно се противопоставям на оттеглянето на Джоуи от лечението.*

— *Оттеглянето ли? Какво имате предвид?*

— *Господин Монроу, знаете ли, че Джоуи не се яви на последния ни сеанс?*

Последва мълчание, след което Тес долови една лека и отегчена въздишка.

— Не. Предполагам, че сам е решил да се откаже. Ще обсъдя това с Луис.

— Господин Монроу, вече разговарях със съпругата ви. Тя е решила да спре Джоуи от лечението. Очевидно не сте били информирани.

— Да, така е. — Отново последва мълчание, след което той си пое дълбоко дъх. — Доктор Корт, Луис желае Джоуи да се върне към нормален начин на живот, а и той изглежда много по-добре. Съобщихме му за бебето и реакцията му беше окуражителна. Ще ми помогне да боядисаме детската стая.

— Радвам се да чуя това, господин Монроу. Но имам чувството, че той още не е готов да се откаже от лечението. Всъщност продължавам да вярвам, че известен престой в клиниката, за която разговаряхме, ще му се отрази добре.

— Луис не иска и да чуе за клиниката. Съжалявам, доктор Корт, и силно ценя загрижеността ви, но трябва да подкрепя това нейно решение.

Обзе я силен и неконтролируем гняв. Не можеше ли да проумее, че именно момчето се нуждае от подкрепа?

— Разбирам желанието ви да се покажете единни пред Джоуи. Но, господин Монроу, не мога да изразя с думи колко важно е Джоуи да продължи да получава подходяща професионална помощ.

— Освен това, доктор Корт, съществува и рискът от прекомерно анализиране. Джоуи не пие и не се движи в компанията, с която пиеше. От две седмици даже не е споменавал за баща си.

Последното изказване я обезпокои.

— Фактът, че не е споменавал баща си, означава само, че потиска чувствата си. Емоционалното му състояние в този момент е изключително напрегнато. Не разбирате ли, че когато липсва самоуважение, самоубийството става прекалено лесно? Боя се... не, ужасявам се от мисълта какво може да стори.

— Доктор Корт, струва ми се, че преувеличавате нещата.

— Уверявам ви, че не е така. Господин Монроу, не искам Джоуи да се превърне в обикновена статистика. Най-много от всичко желая

лечението му да приключи, когато е готов. Професионалното ми мнение и вътрешният ми инстинкт говорят, че още не е готов.

— Ще опитам да убедя Луис да му позволи да изкара още няколко сеанса. — Тес долови неувереността му още докато той говореше. — Друго момче би могло да пререже вените си и да нагълта шишенце с лекарства, но не и Джоуи.

— Господин Монроу, някой попитал ли е Джоуи дали желае да продължи посещенията си при мен?

— Доктор Корт, мога само да ви обещаая, че ще проверя какво е положението. — Гласът му издаваше нетърпение, дори леко раздражение. — Ще се опитам да упражня цялото си влияние, за да може Джоуи да изкара поне още един час с вас. Мисля, че ще се убедите сама в подобрението на Джоуи. Много ни помогнахте, доктор Корт, но терапията трябва да бъде спряна, щом забелязваме подобрение у Джоуи.

— Моля ви, преди да предприемете каквато и да е стъпка, да потърсите професионално мнение. В правото си сте да не ми вярвате напълно. Мога да ви препоръчам няколко отлични психиатри в тази област.

— Ще го обсъдя с Луис. Двамата ще размислим. Благодаря ви, доктор Корт. Знам, че помогнахте много на Джоуи.

Недостатъчно, помисли си тя, когато телефонната връзка се прекъсна. Съвсем недостатъчно.

— Доктор Корт. Господин Гросмън е тук.

— Добре, Кейт. Въведи го при мен. — Взе досието на Джоуи, но не го прибра. Вместо това го остави подръка върху бюрото си.

Наближаваше пет, когато и последният пациент за деня си отиде. Кейт надзърна през вратата.

— Доктор Корт, господин Скот не определи час за следващото си посещение.

— Не се нуждае от такова.

— Наистина ли? — Кейт се облегна на вратата. — Свършихте добра работа с него, доктор Корт.

— Хареса ми тази мисъл. Можеш да извадиш неговото досие от текущите пациенти.

— С удоволствие.

— Направи го утре, Кейт. Ако побързаш, можеш да излезеш оттук точно с една минута по-рано.

— Само гледайте. Лека нощ, доктор Корт.

— Лека нощ, Кейт. — Когато телефонът звънна, Тес сама посегна да вземе слушалката. — Аз ще отговоря. Прибирай се вкъщи, Кейт. — Закрила с длан слушалката, тя си пое въздух. — Доктор Корт слуша.

— Здравсти, Тес.

— Бен. — Напрежението ѝ изчезна. Чуваше шум от пицяци телефони, викащи гласове и тракащи машини. — Още ли си в службата?

— Да. Исках да те предупредя, че ще се забавя малко.

— Струваш ми се уморен. Случило ли се е нещо?

Бен мислеше за изминалия ден и за вонята, от която кожата му надали щеше да се измирише някога.

— Имахме труден ден. Какво ще кажеш на път за вкъщи да взема малко пица или нещо друго за ядене? След около час ще приключим тук.

— Добре, Бен, аз съм добър слушател.

— Ще го имам предвид. Прибирай се право вкъщи и заключи вратата след себе си.

— Да, сър.

— До скоро, всезнайке.

Едва когато затвори телефона, Тес осъзна колко тих беше кабинетът ѝ. Обикновено се радваше да прекара в усамотение един час от вечерта. Тогава можеше да подреди бюрото си и да довърши някои книжа. Но сега тишината сякаш я притискаше като менгеме. Надсмивайки се над глупостта си, тя взе досието на Скот и го затвори. Успехът гъделичкаше човешкото самодоволство.

Събра папките и записите на пациентите си от късния следобед и ги заключи в едно чекмедже. Досието на Джоуи Хигинс остана на бюрото ѝ. Макар да съзнаваше, че надали щеше да има свободно време, Тес пхна папката в куфарчето си, за да я вземе вкъщи.

На три пъти се улови, че притеснено поглежда към вратата.

Странно. Реши да не се прави на глупачка и прегледа програмата си за следващия ден. Навън я охраняваха двама полицаи, припомни си

тя, а един я пазеше във фойето. Намираше се в пълна безопасност.

Но всеки път, щом чуеше шума от асансьора, сърцето ѝ се обръщаше от страх.

Ако се прибереше вкъщи сега, щеше да бъде сама в апартамента. Не искаше да се чувства самотна в него — не и сега, когато Бен живееше при нея.

В какво се забъркваше тя? Въздъхна и се зае да събере останалите си неща. Беше си загубила ума по Бен. И как се справяше известната доктор Корт с влюбването си? Много зле, въздъхна тя и отиде до гардероба, за да си вземе палтото.

Ако беше пролет, можеше да си намери извинение за замечтаността си и за безпричинните си усмивки. Умните хора се влюбваха през пролетта, когато от всичко лъхаше свежест, която сякаш никога нямаше да повехне.

Спря се до прозореца. Дърветата, строени в редица пред сградите по улицата, бяха тъмни и голи. Тревните площи бяха пожълтели и унили. Хората се гушеха в палтата си, навели глави, за да се скрият от вятъра. Навън не е пролет, помисли си тя, чувствайки се глупаво. И всеки бързаше да се прибере вкъщи.

Тогава го зърна. Той стоеше неподвижно в черното си палто точно зад една група млади дръвчета. Коленете ѝ се разтрепериха. Наблюдаваше — той чакаше и наблюдаваше. Тес инстинктивно се извъртя и грабна телефона от бюрото. Ще се обадя долу, мислеше си тя, докато ожесточено натискаше бутоните. Ще се обади и ще съобщи на полицията, че той е навън и я наблюдава. После ще слезе долу. Ще слезе, защото беше обещала пред себе си, че ще стори поне това.

Но когато се извърна, за да го огледа, той вече беше изчезнал.

Застина за миг с телефона в ръка и с полунабран номер. Беше изчезнал.

Бил е просто някой минувач на път за вкъщи, каза си Тес. Някой лекар, адвокат или банков служител, тръгнал пеш за дома си, за да поддържа добра форма. С усилие се откъсна от прозореца. Върна се до бюрото и сложи телефона на мястото му. Стръскаше се от всяка сянка. Краката ѝ все още трепереха, затова поседна на ръба на бюрото си. Лека-полека възвърна самообладанието си.

Диагноза — остра форма на параноя.

Предписание — гореща вана и спокойна вечер с Бен Парис.

След като се почувства по-добре, Тес облече кашмиреното си палто, грабна куфарчето си и праметна дръжката на дамската си чанта през рамо. Заклучи кабинета си, обърна се и видя, че кръглата дръжка на вратата на приемната се завърта.

Ключовете в ръката ѝ се изхлузиха от безчувствените ѝ пръсти. Отстъпи назад към вратата, която току-що беше заключила. Вратата на приемната се откряна няколко сантиметра. Понечи да извика, но писъкът ѝ заседна в гърлото, изгаряйки я силно. Застинала на място, тя се вторачи във вратата, която се отвори още малко. Нямахше никакъв лабиринт, през който да избяга, никакво място, където да се скрие. Пое си дълбоко въздух, осъзнавайки, че е съвсем сама.

— Има ли някой вкъщи?

— О, боже, Франк! — Коленете ѝ омекнаха и тя се облегна с облекчение на вратата на кабинета си. — Защо се промъкваш като крадец по коридора?

— Бях се запътил към асансьора, когато зърнах светлината под вратата ти. — Усмихна се, доволен, че я намира сама. — Само не ми казвай, че отново си взела работа за вкъщи, Тес. — Влезе в приемната, стратегически затваряйки външната врата зад себе си.

— Не, нося си прането в това. — Наведе се, за да вдигне ключовете си, ядосвайки се на себе си, че бе издала стъписването си. — За бога, Франк, имах тежък ден. Точно сега не ми е до твоите пипкави опити да ме съблазниш.

— Но защо, Тес? — Очите му се разшириха, а с тях и усмивката му. — Нямах ни най-малка представа, че можеш да бъдеш толкова... агресивна.

— Ако не се махнеш от пътя ми, ще се запознаеш от доста близо с острите косми на този килим.

— Защо не пийнем по нещо?

— О-о, за бога. — Стрелна се покрай него, хвана го за наскоро изгладения ръкав на сакото и го задърпа към коридора.

— А какво ще кажеш за вечеря у дома?

Стискайки зъби, Тес угаси светлината, затвори вратата след тях и я заключи.

— Франк, защо не припомниш сексуалните си разочарования и не напишеш книга за тях? Може да ти попречи да вършиш глупости. — Профуча покрай него и натисна копчето на асансьора.

— Можеш да бъдеш първа глава.

Пое си дълбоко дъх и заброи от десет в низходящ ред, но с изумление откри, че това изобщо не я успокоява. Когато вратите на асансьора се отвориха, тя влезе вътре, обърна се и заприщи входа.

— Ако харесваш формата на носа си, не прави опити да влезеш в този асансьор заедно с мен, Франк.

— Какво ще кажеш за вечеря и гореща вана? — предложи ѝ Франк, когато вратите започнаха да се затварят. — Знам едно страхотно място, където правят пиле по киевски.

— Да ти приседне дано! — измърмори тя и се облегна на задната стена на асансьора.

Беше почти пристигнала до дома си, когато избухна в смях. Ако си поставеше за цел, можеше да забрави за полицейската кола зад себе си и да се абстрахира от факта, че на третия етаж на нейния жилищен блок полицаи пиеха кафе и гледаха ранните вечерни новини. Две катастрофирали коли на Двадесет и втора улица я задържаха петнайсет минути, но това не провали намерението ѝ да повиши настроението си.

Тананикайки си някаква мелодия, Тес отключваше вратата на апартамента си. След като за миг съжали, че не се бе сетила да вземе свежи цветя, тя се отправи директно към спалнята и се съблече. Пак избра коприненото си кимоно и изсипа двойна доза пяна в горещата вода във ваната, от която се вдигаше пара. Възползва се от времето, докато се напълни, и пусна един албум на касетофона. Фил Колинс запя, щастлив, че е жив и влюбен.

Като самата мен, помисли си Тес, когато се потопи в топлата вода. И тази вечер щеше да се наслади максимално на това.

Когато използва своя ключ, за да влезе в апартамента, Бен се почувства у дома. Мебелите, както и картините, не бяха негов избор, но все пак си беше у дома. Картонената кутия пареше на дъното, където я държеше. Остави я на масата в трапезарията, върху ленената покривка, която според него беше отнела около седмица на някоя дребна френска монахиня, за да я избродира, и му се прииска да се пъхне в леглото и да спи непробудно дванайсет часа.

До пицата остави и книжната кесия, която носеше, след което съблече якето си и го метна на облегалката на един стол. Свали кобура си и го пусна на седалката на стола.

Усещаше парфюма ѝ. Дори тук, едва на три крачки от външната врата, усещаше парфюма ѝ. Нежен, ненатрапчив и изискан. Вдишвайки дълбоко от него, Бен усети как умората му се сблъсква с нужда, която трябваше да намери начин да потисне.

— Тес?

— Тук съм. Във ваната. След минутка излизам.

Последва уханието на парфюма ѝ и шума от водата.

— Здравей.

Стори му се, че когато Тес вдигна глава към него, страните ѝ поруменяха. Интересна жена, помисли си той, когато се приближи и седна на ръба на ваната. Беше способна да накара един мъж да застане от удоволствие в леглото, а се изчервяваше, когато той я свареше в разпенена вана.

— Не знаех колко ще се забавиш. — Въздържа се да не се потопи повече под повърхността на пяната.

— Трябваше само да довърша някои неща.

Притеснението ѝ изчезна тъй бързо, както се бе появило.

— Денят ти е бил тежък, нали? Изглеждаш изцеден.

— Нека кажем, че това беше един от най-неприятните дни от работата ми.

— Искаш ли да поговорим за това?

Бен се замисли за кръвта. Дори в неговата професия тя не се срещаше в такова количество.

— Не, не сега.

Тес изпъна гърба си и посегна да докосне лицето му.

— Ако си приятелски настроен, тук има място за двама. Защо не изпълниш изпитаната рецепта на доктор Корт против преумора?

— Пицата ще изстине.

— Обожавам студена пица. — Започна да разкопчава ризата му.
— Знаеш ли, самата аз имах доста странен ден, който завърши с предложение за пиле по киевски и вана с гореща вода.

— О-о? — Изправи се, за да разкопчае панталона си. Обзе го грозно чувство, нетипично за мъж, който никога не бе изпитвал примитивна ревност. — Май не си постъпила много умно, като си отказала това предложение заради студена пица и гореща вана.

— И постъпих още по-глупаво, като отказах да прекарам една вечер с красивия, преуспяващ и мъчително отегчителен доктор Фулър.

— Повече се доближава до твоя тип — промърмори Бен, когато седна на тоалетната чиния, за да смъкне чорапите си.

— Значи отегчителните мъже са моят тип? — Тес повдигна едната си вежда и се облегна назад. — Благодаря ти много.

— Имам предвид дипломата му за доктор, изисканите костюми от три части, златната и експресна американска кредитна карта.

— Разбирам. — Развеселена, Тес започна да сапунисва крака си. — Ти нямаш ли златна кредитна карта?

— Щастлив съм, че „Сиърс“^[1] все още ми разрешават да си купувам бельо от тях.

— Е, в такъв случай не съм сигурна дали е редно да те поканя във ваната си.

Бен се изправи чисто гол, с изключение на дънките, които бяха смъкнати почти до коленете му.

— Говоря сериозно, Тес.

— Виждам. — Загреба в шепата си мехурчета пяна и ги огледа. — Предполагам, това означава, че ме смяташ за повърхностна и консервативна материалистка, която няма нищо против от време на време да отстъпи от принципите си заради малко добър секс.

— Изобщо нямам това предвид. — Подразнен, Бен седна на ръба на ваната. — Виж, работата ми е такава, че ежедневно ми се налага да се ровя в мръсотия.

Нейната мокра и изключително нежна ръка го докосна.

— Денят е бил отвратителен, нали?

— Това няма нищо общо с разговора ни. — За момент хвана ръката ѝ и започна да я разглежда. Беше доста малка и тясна и съвсем крехка в китката. — Баща ми продаваше стари коли във фирма в предградията. Имаше три спортни якета и караше „Де Сото“. Майка ми печеше сладки. Можеше да прави всевъзможни сладки. Представата им за развлечения се простираше до вечер, прекарана в салона „Рицарите на Колумб“. В гимназията бях известен побойник, после със зубрене изкарах две години в колежа, след което постъпих във Военната академия и оттогава прекарвам времето си в оглеждане на трупове.

— Да не би да се опитваш да ме убедиш, че не си достатъчно добър за мен по културни, образователни и родословни причини?

— Не си прави труда да ми пробутваш и на мен тези глупости.

— Добре. Тогава нека опитаме друг подход. — Дръпна го във ваната.

— Какво, по дяволите, правиш? — Плюеше пяна. — Още не съм се съблякъл.

— Не съм виновна, че си толкова бавен. — Преди още Бен да се е опомнил, Тес го прегърна и впи устни в неговите. Даже един психиатър знаеше, че действията често вършат повече работа от думите. Тес усети отлива и прилива на напрежение, преди Бен също да я прегърне. — Бен?

— Хм-м?

— Смяташ ли още за важен факта, че баща ти е продавал стари коли, а моят не е?

— Не.

— Добре. — Отдръпна се назад и избърса мехурчетата от брадичката му, заливайки се от смях. — Ами сега как ще събуем панталоните ти?

Пицата беше студена като камък, но те не оставиха нито трошица. Бен изчака Тес да изхвърли кутията.

— Донесох ти подарък.

— Наистина ли? — Изненадана и по детски доволна, тя погледна книжната кесия, която Бен ѝ подаде. — По какъв повод?

— Въпроси, винаги въпроси. — Когато Тес понечи да вземе подаръка, той го дръпна към себе си. — Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

Той се приближи до нея, достатъчно близо, за да я прегърне през кръста. И двамата ухаеха на баня. Косата ѝ беше хваната на кок и още беше мокра.

— Ами мисля, че се побърквам. Да, мисля, че се побърквам по теб.

Тес бавно притвори очи в очакване на целувката.

— Малкият Антъни — промълви тя, припомняйки си наум мелодията. — Кога излезе — шейсет и първа или шейсет и втора година?

— Предположих, че този подход ще ти допадне, тъй като си психиатър.

— Напълно си прав.

— Не искаш ли да получиш подаръка си?

— Ъмм-хмм. Но мисля, че първо ще трябва да ме пуснеш, за да мога да отворя кесията.

— Тогава не се бави много. — Подаде ѝ я, наблюдавайки изражението ѝ, когато тя надникна вътре. Не можеше да желае по-добра реакция — недоумяващото смръщване, изненадата, а най-накрая и смехът.

— Секретна брава. За бога, Бен, наистина знаеш как да извадиш от равновесие една жена.

— Да, за това се иска голям талант.

Тес изви устни в усмивка, след което ги впи в неговите.

— Ще го ценя до края на живота си. Ако беше малко по-лекичка, щях да я нося до сърцето си.

— Ще бъде на вратата ти след по-малко от час. Онзи ден сложих инструментите си в кухненския шкаф.

— Освен това си и сръчен.

— Защо не си потърсиш някакво занимание за известно време? В противен случай ще те накарам да ме гледаш.

— Ще се захвана с нещо — обеща тя и го остави да свърши работата си.

Докато Бен поставяше бравата, Тес редактира лекцията, която щеше да изнесе в университета „Джордж Вашингтон“ следващия месец. Бученето на бормашината и звънът на метал не ѝ пречеха. Дори се почуди как бе понасяла пълната тишина в живота си преди това.

Когато приключи с лекцията и с папките, които бе донесла вкъщи, Тес отиде при Бен и видя, че почти е приключил. Секретната брава изглеждаше лъскава и стабилна.

— Май е готова.

— Моят герой.

Бен затвори вратата, вдигна два ключа, след което ги остави на масата.

— Просто я използвай. Ще прибера инструментите си и ще се измия. През това време можеш да пометеш пода.

— Звучи справедливо. — Преди да отиде до вратата, Тес включи телевизора, за да чуе новините.

Макар да ѝ се стори, че боклукът, направен при поставянето на малката брава, беше повече, отколкото се предполагаше, Тес помете стърготините, без да се оплаква. Тъкмо се изправяше с лопатката и метлата в ръце, когато съобщи новината на деня.

— Полицията откри три трупа в апартамент в северозападната част на града. Отзовавайки се на оплакване на съсед, полицията нахлула в апартамента днес в късния следобед. По жертвите, завързани с въже за простирание на пране, са открити многобройни рани от нож. Самоличността им е установена — това са Джонас Лиъри, съпругата му Кетлийн Лиъри и непълнолетната им дъщеря. Предполага се, че мотивът е кражба. За повече подробности нека чуем Боб Бъроус от мястото на престъплението.

На екрана се появи дрезгав репортер с атлетична фигура, който държеше микрофон и сочеше към тухлената сграда зад гърба си. Тес се обърна и видя, че Бен стои точно пред вратата на кухнята. Веднага разбра, че е видял сградата отвътре.

— О, Бен, сигурно е било ужасно.

— Бяха мъртви от десет, може би дванайсет часа. Дъщеря им надали имаше шестнайсет години. — При спомена за тази гледка в стомаха му избиха киселини. — Бяха я нарязали като парче месо.

— Съжалявам. — Остави всичко и се приближи до него. — Нека поседнем.

— Идва момент — добави той, без да откъсва очи от екрана, — идва момент, когато работата ти изглежда еднообразна и до болка позната. Изведнъж влизаш в апартамент като този. Влизаш и стомахът ти се преобръща. И си мислиш: „Боже, това не е истина. Не може да бъде истина, тъй като хората не могат да си причинят такава жестокост“. Но знаеш, дълбоко в себе си знаеш, че могат.

— Седни, Бен — прошепна Тес, придърпвайки го на канапето до себе си. — Искаш ли да го изгася?

— Не. — Но за момент покри лицето си с длани и разроши с пръсти косата си, преди да се изправи.

Репортерът на екрана разговаряше с разплакана съседка.

— Полет често гледаше малкото ми момченце. Беше сладко момиче. Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам, че това се е случило.

— Тези копелета ще се издадат — полугласно рече Бен. — Имало е колекция на монети. Проклетата колекция, която струва осемстотин, най-много хиляда долара. Крадена, може да им донесе едва половината сума. Заклали са тези хора за шепа стари монети.

Тес отново погледна бравата, здраво поставена във вратата, и разбра защо Бен я бе донесъл именно тази вечер. Придърпа го към себе си и по съвсем женски му предложи утеха, полагайки главата му върху гърдите си.

— Ще зложат монетите и тогава ще ги хванете.

— Имаме още няколко следи. Ще ги пипнем утре, най-късно вдругиден. Но тези хора, Тес... мили боже, колко време измина вече, а все още не мога да повярвам, че човешко същество може да извърши такава жестокост.

— Не мога да ти забраня да мислиш за днешния кошмар, но мога да те уверя, че ще бъда до теб.

Мисълта за близостта ѝ притъпяваше ужаса му от изминалия ден. Беше до него и тази вечер, няколко часа можеше да мисли само за нея.

— Нуждая се от теб. — Размърда се, вдигайки я в скута си, за да я целуне по шията. — А това ме плаши до смърт.

— Знам.

[1] Верига от магазини, носещи името на техния основател — Ричард Уорън Сиърс (1863–1914), американски търговец. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тес, не знам. Не се чувствам удобно в компанията на сенатори. — Бен се озъби на Лоуенщайн, която се подсмихна, после се обърна с гръб към нея, придържайки телефона между рамото и брадичката си.

— Той е мой дядо, Бен, и наистина е много сладък.

— Не съм чувал никой да нарича сенатор Джонатан Уайтмор сладък.

Пиломенто го извика от другия край на стаята. Бен кимна и му даде знак да почака.

— Това е така, защото не аз оформям досието му. Все пак тогава е Денят на благодарността и аз не искам да го разочаровам. А и ти ми каза, че родителите ти живеят във Флорида.

— Прехвърлили са шейсет и пет години. Всички родители се преместват във Флорида, когато навършат тази възраст.

— Следователно няма да можеш да прекараш Деня на благодарността със семейството си. Уверена съм, че дядо ще се радва да се запознае с теб.

— Да. — Дръпна яката на пуловера си. — Виж, имам специална политика, що се отнася до запознанствата ми със семействата на приятелките ми.

— Която е?

— Не го правя.

— О-о? И защо?

— Въпроси — промърмори той под носа си. — Когато бях по-млад, майка ми винаги настояваше да доведе вкъщи момичето, с което излизах. След това майка ми и момичето започваха да си въобразяват разни неща.

— Разбирам. — Усещаше насмешката в гласа ѝ.

— Както и да е, оттогава си изградих тактика — не запознавам приятелките си с майка ми, нито ходя на гости на техните родители. По този начин никой не започва да избира модели за булчински рокли.

— Сигурна съм, че си прав посвоему. Обещавам двамата с дядо ми да не обсъждаме булчински рокли, ако вечеряш с нас на празника. Мис Бет прави страхотен пай с тиква.

— Пресен?

— Абсолютно. — Една умна жена знаеше кога да бие отбой. — Имаш малко време да си помислиш по въпроса. Нямахте да те притеснявам сега с това, но с всичките ни проблеми съвсем бях забравила за вечерята, докато дядо ми се обади преди няколко минути.

— Добре, ще си помисля.

— И не се безпокой. Дори и да откажеш, пак ще ти донеса парче от сладкиша. Чака ме един пациент.

— Тес...

— Да?

— Нищо. Нищо — повтори. — До довечера.

— Парис.

— Извинявай. — Затвори телефона и се обърна. — Какво има?

Пиломенто му подаде един лист.

— Най-сетне успяхме да открием човека, чието име ни даде съседката.

— Момчето, което се е навъртало около дъщерята на Лиъри?

— Да. Еймъс Рийдър. Нямаме подробно описание, тъй като съседката го е видяла само веднъж. Заключениеето беше, че имал страшен вид, но тя призна, че го е видяла да ходи у Лиъри само веднъж и тогава не е имало никакви проблеми.

Бен вече вземаше якето си.

— Винаги проверяваме страшните типове.

— Имам адреса и полицейското му досие.

Преди да пхне пакета с цигарите в джоба си, Бен забеляза, че му бяха останали само две.

— За какво е лежал?

— На седемнайсет години наръгал друго хлапе за джобни пари. У Рийдър намерили плик с марихуана, а на ръката му имало белези от боцкания. Другото хлапе се отървало, но Рийдър бил съден като малолетен и бил подложен на лечение за отказване от наркотиците. Харис поръча двамата с Ед да си поговорите с него.

— Благодаря. — Грабна документите и тръгна към заседателната зала, където Ед и Бигсби си блъскаха мозъците върху убийствата на

Отчето. — Оседлавай коня — изломоти Бен и се запъти към вратата.

Ед го настигна, навличайки палтото си.

— Какво има?

— Попаднахме на следа за случая Лиъри. Младо копеле, което си пада по ножове, се навъртало около момичето. Помислих си, че бихме могли да си побъбрим малко с него.

— Звучи добре. — Ед се намести удобно в колата. — Какво ще кажеш за Тами Винет?

— Да имаш да вземаш. — Бен пхна касета със „Супа от кози глави“. — Тес се обади преди няколко минути.

Ед отвори едното си око. Реши, че е по-добре да слуша „Ролинг Стоунс“ със затворени очи.

— Проблем ли има?

— Не. Всъщност май има. Иска в Деня на благодарността да отидем на вечеря у дядо й.

— О-хо, на пуйка със сенатор Уайтмор. Мислиш ли, че се нуждае от политическа фракция, за да реши дали да я напълни със стриди или с кестени?

— Знаех си, че ще ми завидиш за поканата. — Повече напук, отколкото с желание, Бен дръпна от цигарата си.

— Няма нищо, излекувах се от това чувство. Значи в Деня на благодарността ще вечеряш с Тес и деденцето й? Какъв е проблемът?

— Първо на първо, това е семеен празник и преди да се усетиш, ще останеш за късна закуска. Тогава леля Мейбъл ще намине, за да те огледа.

Ед затършува в джоба си, но реши да запази стафидите със сметанова глазура за по-късно и се спря на дъвката без захар.

— Тес има ли леля Мейбъл?

— Опитай се да погледнеш в бъдещето, Ед. — Намали скоростта и спря колата пред знак за стоп. — Преди да се обърнеш, ще бъдеш поканен на сватбата на братовчедка й Лори, а чичо й Джо ще те сръга в ребрата с лакът и ще те попита кога и ти ще си сложиш главата в торбата.

— И всичко това заради картофено пюре и сос от месо. — Ед поклати глава. — Изумително.

— Бил съм свидетел на такива неща. Повярвай ми, уплаши ми се окото.

— Бен, трябва да се притесняваш за по-важни неща от това дали Тес има леля Мейбъл. За по-страшни неща.

— О-о, така ли? Какви например?

— Знаеш ли колко необработено от храносмилателната система червено месо задръства червата ти?

— Господи, това е отвратително.

— Ти го казваш. Бен, трябва да се безпокоиш за загубата на атомна енергия, за киселинния дъжд и за количеството холестерол, което поглъщаш. Мисли за тези неща и иди на вечеря у сенатора. Ако усетиш, че се гласи да те покани с добре дошъл в семейството, направи нещо, за да го откажеш от намерението му.

— Например?

— Яж соса от червени боровинки с пръсти. Стигнахме.

Бен паркира до тротоара и захвърли цигарата си през откrehнатия прозорец.

— Помогна ми много, Ед. Благодаря ти.

— На твое разположение съм. Как смяташ да го направим?

Бен разгледа сградата от колата. Беше видяла и по-добри дни. Далеч по-добри дни. Имаше няколко счупени прозореца, чийто дупки бяха запушени с вестници. Източната стена беше нашарена с цветисти надписи. Тенекиените кутии и счупените бутилки бяха в далеч по-голямо изобилие от тревата.

— Живее в триста и трети. Аварийното стълбище е на третия етаж. Може да хукне да бяга, а не ми се ще да го гоним из неговата територия.

Ед извади десетачка от джоба си.

— Ще хвърлим ези-тура, за да видим кой ще се качи и кой ще покрива задния вход.

— Чудесно. Ако е ези, аз ще се кача, ако се падне тура, аз ще тръгна по аварийното стълбище, за да покрива прозореца. О, не, не вътре. — Бен хвана ръката на партньора си, преди той да успее да подхвърли монетата. — Последния път, когато я подхвърли в колата, ми се наложи да ям зелен фасул за обяд. Ще го направим вън, където има достатъчно място.

Съгласни с това предложение, двамата слязоха и застанаха на тротоара. Ед свали ръкавиците си и ги пхна в джоба си, преди да подхвърли монетата.

— Ези — заяви той, показвайки монетата. — Дай ми малко време да заема позиция.

— Хайде да тръгваме. — Бен подритна стъкленото гърло на бутилка от бира, за да я махне от пътя си, и се запъти към сградата. Вътре миришеше на детско повръщано и старо уиски. Бен разкопча якето си, докато се качваше на третия етаж. Преди да почука на триста и трети апартамент, внимателно огледа коридора и в двете посоки.

Един младеж със сплъстена коса и избит преден зъб откряна вратата. Преди за пръв път да долови миризмата на марихуана, Бен позна по очите му, че е „друсан“.

— Еймъс Рийдър?

— Кой го търси?

Бен показва значката си.

— Няма го. Излезе да си търси работа.

— Добре. Тогава ще говоря с вас.

— Човече, а имаш ли заповед или нещо подобно?

— Можем да разговаряме в коридора, в апартамента или долу в града. Имаш ли име?

— Не съм длъжен да ти давам каквито и да било обяснения. Аз съм си вкъщи и си гледам работата.

— Да-а, но от тази врата намирисвам достатъчно „трева“, за да намеря причина. Искаш ли да вляза вътре и да поогледам? Отделът за борба с наркотиците дава специална премия тази седмица. За всяка намерена и предадена унция марихуана ще получи безплатна тенис фланелка.

— Кевин Данвил. — Бен забеляза потта, която беше започнала да избива по челото на хлапето. — Виж, аз имам права. Не съм длъжен да разговарям с някакви си ченгета.

— Изглеждаш ми нервен, Кевин. — Бен натисна вратата с ръка, за да му попречи да я затвори. — На колко си години?

— На осемнайсет, но това не е твоя работа, по дяволите.

— На осемнайсет? Повече ми приличаш на шестнайсет, а не си на училище. Може да се наложи да те отведе в отдела за малолетни. Защо не ми разкажеш какво знаеш за едно малко момиченце, чийто баща има колекция от монети?

Погледът на Кевин се стрелна настрани и това спаси живота на Бен. Той забеляза промяната в изражението му и инстинктивно се

извъртя. Ножът се заби в него, но вместо да прекъсне вратните му жили, наръга ръката му. Бен залитна към вратата и се строполи в апартамента.

— За бога, Еймъс, той е ченге. Не можеш да убиеш ченге. — Кевин, който подскочи назад, за да не пречи, се блъсна в някаква маса, при което една лампа падна на пода и се пръсна на парченца.

Замаян от фенициклидина, който току-що си беше инжектирал, Рийдър само се ухили.

— Ще изтръгна сърцето на това копеле.

Преди нападателят му да замахне отново с ножа към него, Бен забеляза, че той надали беше завършил училище. Бен избегна удара, мъчейки се да извади оръжието си с лявата ръка, докато дясната му кървеше. Кевин се свлече на пода и захленчи. Зад тях прозорецът изтрещя.

— Полиция. — Ед застана от външната страна на прозореца с разкрачени крака и насочен пистолет. — Пусни ножа или ще стрелям.

От устата на Еймъс потекоха лиги, докато съсредоточено гледаше Бен. За всеобща изненада той се засмя.

— Ще те наръгам. Ще те насека на малки парченца, човече. — Замахвайки с ножа над главата си, той подскочи напред. Трийсет и осем калибровият пистолет със заглушител го улучи в гърдите и отхвърли тялото му назад. За момент Еймъс се задържа на крака, изцъклил очи, и кръвта шурна от раната в гърдите му. Ед държеше пръста си на предпазителя. Рийдър се строполи на пода, повличайки със себе си една сгъваема масичка. Ножът се изхлузи от ръката му и падна на пода, издавайки приглушен звън. Умря, без да гъкне.

Бен се олюля и падна на колене. Когато Ед прескочи счупения прозорец, той вече беше успял да извади пистолета си.

— Едно трепване — процеди Бен през зъби и насочи пистолета си към Кевин. — Само едно трепване се смята за съпротива при арест.

— Еймъс го направи. Еймъс ги уби — избръщолеви Кевин и зациври. — Аз само гледах. Кълна се, че само гледах. Истината ви казвам.

— Само шавни веднъж, копелдак такъв, и ще ти пръсна топките, преди да си се научил как да ги използваш.

Ед направи рутинната и ненужна проверка на Еймъс, след което коленичи до Бен.

— Как е ръката ти?

Болката беше невероятно пареща и вече беше достигнала до стомаха му, предизвиквайки гадене.

— Трябваше да избира ези. Следващия път аз ще хвърлям.

— Става. Дай да погледна.

— Просто извикай някой да разчисти тая бъркотия и ме закарай в болницата.

— Не е засегнал артерия, защото иначе щеше да бълваш А-положителна.

— О-о, в такъв случай всичко е наред. — Затаи дъх, когато Ед откри раната. — Какво ще кажеш за една игра на голф?

— Просто дръж това върху нея и не натискай много.

Ед взе пистолета на партньора си, после постави ръката му върху превръзката, която беше сложил на раната. Бен долови миризмата на собствената си кръв. Седеше само на сантиметри от краката на Еймъс.

— Благодаря ти.

— Няма защо, превръзката е стара.

— Ед. — Бен хвърли поглед към Кевин, който се беше свил като ембрион, затиснал с длани ушите си. — Над леглото му има снимка на Чарлз Менсъм.

— Видях я.

Ед седеше на ръба на масата в отделението за спешни случаи и броеше медицинските сестри, за да не мисли за иглата, която шиеше месото на партньора му. Докторът, който го кърпеше, бърбеше приятелски за шансовете на „Червенокожите“ срещу „Каубоите“ в съботния мач. В отделеното със завеса до него легло един лекар и две сестри работеха върху деветнайсетгодишно момиче, борейки се със свръхдоза наркотик. Бен чуваше хленченето ѝ и му се прииска да си запали цигара.

— Мразя болниците — промърмори той.

— Повечето хора ги мразят. — Докторът шиеше добре като девствена леля. — Защитната им линия е като тухлена стена. Ако успеем да я задържим на земята, привържениците на Далас ще стоят на стадиона, смучейки палците си в третата четвъртина.

— Неприятна картина. — Съсредоточеността на Бен се разсея достатъчно, за да почувства иглата в месото си. Заслуша се в звуците зад завесата. Хлапето беше подложено на хипервентилация^[1]. Рязък и авторитетен глас ѝ нареждаше да диша в книжна торбичка. — Много като нея ли постъпват тук?

— С всеки изминат ден броят им нараства. — Лекарят завърза още един шев. — Ако имат късмет, изправяме ги отново на крака, за да отидат да си купят още една доза от първия ъгъл на улицата. Готово, бих казал, че това е много добър шев. Какво мислите вие?

— Ще ви повярвам.

Тес влетя през остъклената автоматична врата на отделението. Огледа набързо чакалнята и се запъти към кабинетите за прегледи. Застина на място, когато видя как един санитар тикаше количка с покрито тяло върху нея. Една сестра излезе иззад мястото, отделено със завеса, и я хвана за ръката.

— Съжалявам, госпожице, но мястото ви не е тук.

— Детектив Парис. Рана от нож.

— В момента шият ръката му отзад. — Сестрата продължаваше да я държи здраво. — А сега защо не се върнете в чакалнята и...

— Аз съм личният му лекар — смотолевите Тес и се отскубна от нея. Но не побягна. Запази достатъчно самообладание, за да мине спокойно покрай един пациент със счупена ръка, покрай друг с изгаряне втора степен и покрай трети с леко сътресение на мозъка. Възрастна жена лежеше на количка в коридора, опитвайки се напразно да заспи. Тес стигна до последната маса, закрыта със завеса, и го откри там.

— О-о, Тес. — Лекарят я изгледа със задоволство и изненада. — Какво правиш тук?

— Здравей, Джон.

— Здравсти. Не се случва често красиви жени да ме посещават в кабинета — подхвана той, но забеляза начина, по който тя гледаше пациента му. — А-а, ясно. — Сравнително високото му самочувствие беше съвсем леко наранено. — Доколкото разбирам, двамата май се познавате.

Бен се разшава върху масата и щеше да стане, ако докторът не го беше задържал.

— Какво правиш тук?

— Ед ми се обади в клиниката.

— Не е трябвало.

Сега, след като опасенията й, че ще го намери пребит до смърт и окървавен, изчезнаха, краката й се подкосиха.

— Предположил е, че може да се притесня, а не е искал да чуя за случилото се от новините. Джон, много ли е зле?

— Не е страшно — отвърна Бен.

— Десет шева — добави лекарят, докато закрепяше превръзката. — Няма видимо засягане на мускул, има само лека загуба на кръв, но нищо опасно. Ще цитирам Дукът, като кажа, че е просто една драскотина.

— Онова хлапе държеше проклет касапски нож — промърмори Бен, подразнен, че някой омаловажава раната му.

— За щастие — продължи Джон, като се обърна към таблата до него — предпазната жилетка и забележително бързото му пристигане в болницата спасиха раната от задълбочаване. Без тях щяхме да го шием и от двете страни на ръката. Това ще посмъди малко.

— Какво е това? — Бен автоматично посегна да хване доктора за китката.

— Само една малка инжекция против тетанус — успокои го Джон. — Все пак не знаем къде е бил ножът. А сега, захапи патрона.

Бен понечи да се възпротиви, но Тес го улови за ръката. Усети остра болка, която постепенно отслабна.

— Готово. — Джон остави на сестрата да почисти подноса. — С това приключихме. Забрави за ребусите. Никакъв тенис или борба сумо през следващите няколко седмици, детектив. Не мокрете мястото около раната и елате отново в края на следващата седмица. Тогава ще извадя конците.

— Благодаря ви много.

— Доброто ти здраве и медицинската ти осигуровка ми стигат за благодарност. Радвам се, че се видяхме, Тес. Обади ми се, когато си в настроение за саке и морски таралеж.

— Довиждане, Джон.

— Джон, хъ-ъ? — Бен се надигна от масата. — Излизала ли си някога с мъже, които не са лекари?

— Защо? — Забелязвайки пропитата с кръв марля на таблата, Тес реши, че е по-добре да не се задълбава във въпроса му. — Ето

ризата ти. Чакай да ти помогна.

— Сам ще се справя. — Но ръката му беше схваната и го болеше. Успя да намъкне единия ръкав.

— Добре. Позволено ти е да бъдеш раздразнителен след десет шева.

— Раздразнителен? — Затвори очи, докато тя му обличаше ризата. — Милостиви боже. Четиригодишните хлапета са раздразнителни, когато не могат да заспят.

— Да, знам. Чакай, дай да те закопчаем. — Възнамеряваше да го направи. Мислеше си да закопчае ризата му и да поддържа непринуден разговор. Още беше на второто копче, когато отпусна глава на гърдите му.

— Тес? — Погали с ръка косите ѝ. — Какво има?

— Нищо. — Отдръпна се настрани и с наведена глава продължи да закопчава ризата му.

— Тес. — Хвана я за брадичката и вдигна главата ѝ. В очите ѝ плувнаха сълзи. С палец обърса миглите ѝ. — Недей.

— Няма. — Но изхлипа и долепи буза до неговата. — Дай ми само минутка, добре?

— Да. — Прегърна я, любувайки се на първичното удоволствие от усещането, че някой се тревожи за него. Някои жени се възхищаваха от професията му, други се отвращаваха от нея, но не си спомняше някоя просто да се бе тревожила за него.

— Уплаших се — призна Тес със сподавен глас.

— Аз също.

— По-късно ще ми разкажеш ли какво се случи?

— Ако настояваш. Мъжът мрази да признава на жена си, че се е държал като мухльо.

— А ти държа ли се така?

— Бях сигурен, че онова сополиво копеле е вътре. Ед държеше под око прозореца, аз бях на вратата. Много просто. — Когато се дръпна назад, Бен забеляза, че погледът ѝ се плъзна към съдраната и окървавена риза. — Сигурно мислиш, че това е ужасно, но трябва да видиш якето ми. Купих си го само преди два месеца.

Съземайки се, Тес го хвана за ръката и го поведе надолу по коридора.

— Е, може би Дядо Коледа ще ти донесе ново. Искаш ли да те закарам вкъщи?

— Не, благодаря. Трябва да пусна рапорта си. И ако другото хлапе не си е повърнало червата досега, бих искал да присъствам на разпита.

— Значи са били двама.

— Вече е само един.

Тес се сети за покритото тяло на санитарната количка. Но не каза нищо, тъй като усещаше миризмата на засъхнала кръв по ризата на Бен.

— Ето го и Ед.

— О, боже, пак чете.

Ед вдигна глава, хвърли бегъл, но изпитателен поглед на партньора си, после се усмихна на Тес.

— Здравейте, доктор Корт. Явно не съм забелязал кога сте влезли. — Не спомена факта, че когато бе пристигнала, той бе давал кръв. Двамата с Бен бяха А-положителна група. Остави вестника настрана и подаде на Бен якето и кобура му. — Жалко за якето. На отдела ще са му необходими само няколко месеца, за да обработи документите и да ти възстанови сумата някъде към април.

— Не е ли самата истина? — С помощта на Ед Бен успя да сложи кобура и да облече съсипаното си яке.

— Знаеш ли, тъкмо чета една страхотна статия за бъбреците.

— Запази я за себе си — посъветва го Бен и се обърна към Тес. — В клиниката ли се връщаш?

— Да, излязох наред час с пациент. — Едва в този момент Тес осъзна съвсем ясно, че бе пренебрегнала свой пациент заради него. — Като лекар бих те посъветвала да се прибереш вкъщи и да си починеш, след като предадеш рапорта си. Ще се прибера към шест и половина и може би ще се оставя да ме убедиш да те погледея малко.

— Какво точно имаш предвид под „глеzene“?

Тес не му отговори и се обърна към Ед.

— Защо не дойдеш на вечеря, Ед?

В първия момент той изглеждаше озадачен от поканата, но след това му стана приятно.

— Ами аз... Благодаря.

— Ед не е свикнал да разговаря спокойно с жени. Ела, Ед. Тес ще ти приготви тофу^[2]. — Излезе навън, радвайки се на облъхналата го струя студен въздух. Ръката му вече не беше безчувствена, а започваше да пулсира като зъбобол. — Къде си паркирала? — Вече оглеждаше паркинга за черно-бялата кола.

— Ей там.

— Ед, би ли придружил дамата до колата й? — Хващайки я за предницата на палтото й, той я целуна силно. — Благодаря, че намина.

— За теб винаги.

Едва когато Бен се запъти към мустанга, Тес се обърна към Ед.

— Ще се грижиш за него, нали?

— Разбира се.

Тес измъкна ключовете от джоба си и кимна.

— Мъжът, който е наръгал Бен, е мъртъв?

— Да.

Ед взе ключовете от ръцете й и сам отключи колата — жест, който я поласка. Тес го погледна в лицето и разбра — сякаш самият той й бе казал — кой бе изстрелял смъртоносния куршум. Ценностите и разбиранията, с които живееше, се противопоставиха за кратко на едно ново чувство. Хващайки го за яката, Тес го придърпа надолу и го целуна.

— Благодаря, че му спаси живота. — Влезе в колата и му се усмихна, преди да затвори вратата. — Ще се видим на вечеря.

Почти влюбен в нея, Ед се върна при партньора си.

— Ако не отидеш на вечерята у дядо й по случай Деня на благодарността, ти си един глупав кучи син.

Бен се отърси от изумлението си, след като Ед тресна вратата.

— Какво?

— И няма нужда да чакаш чичо й Джо да те сръга в ребрата. — Ед запали колата и двигателят изрева.

— Ед, да не си хапнал някоя горчива ядка?

— По-добре се вгледай какво има пред очите ти, партньоре, преди да свършиш, препъвайки се в триона.

— Трион? Какъв трион?

— С който селянинът режел дърва — обясни Ед, когато потегли от паркинга, и разказа вица. — Градското конте го наблюдавало. Чул се звънецът за вечеря и селянинът тръгнал, но се спънал на триона.

Станал и отново започнал да реже. Контето го попитало защо не се прибира за вечеря, но селянинът му отговорил, че няма смисъл да влиза, тъй като се е спънал. Нищо нямало да остане за него.

Бен се умълча за около десетина секунди.

— Това обяснява всичко. Защо не завиеш обратно, за да се върнем в болницата и накараме докторите да те прегледат?

— Поуката от това е, че ако се мотаеш, когато шансът те гледа в очите, губиш. Бен, тази жена е страхотна.

— Мисля, че това ми е известно.

— В такъв случай внимавай да не се препънеш в триона.

[1] Пречистване на кръвта чрез дишане. — Б.пр. ↑

[2] Меко растително сирене, приготвено от млякото на семена от соя, третирано с коагуланти (като магнезиев хлорид). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навън тъкмо беше започнало да вали, когато Джоуи излезе през задната врата. Тъй като знаеше, че допълнителната предпазна врата срещу буря се затваря с трясък, той я дръпна внимателно, докато ключалката не щракна. Беше съобразил да си вземе ръкавиците и бе нахлузил на главата синята си скиорска шапка. Но вместо да си обуе ботите, бе решил да остане с високите си ботуши. Те бяха любимите му обувки.

Никой не го видя, като излезе.

Майка му беше в кабинета при втория му баща. Знаеше, че спорят за него, тъй като разговаряха, без да повишават тон, и гласовете им звучаха нервно и пискливо, както се случваше винаги когато спореха за него.

Не подозираха, че той знае темата на разговора им.

Майка му беше опекла пуйка с разнообразна и пъстра украса. По време на вечерята бе бърбрила весело, прекалено весело за радостта си, че семейството празнува в тесен кръг Деня на благодарността. Доналд се бе пошегувал за остатъците и бе похвалил тиквеника, който беше изпекъл сам. На трапезата имаше сок от червени боровинки, масло и малки кифлички във формата на полумесец, които бяха бухнали във фурната.

Това беше най-ужасната вечеря в живота на Джоуи.

Майка му не искаше той да има проблеми. Желаше синът ѝ да бъде щастлив, да върви добре в училище и да тренира баскетбол. Да бъде нормален. Джоуи я беше чул да казва шепнешком и разтревожено тези думи на втория му баща. *Просто искам да бъде нормален.*

Но той не беше. Джоуи предполагаше, че баща му съзнава този факт и затова двамата спореха. Не беше нормален. Беше алкохолик също като баща си.

Майка му казваше, че баща му е безнадежден случай.

Джоуи разбираше, че алкохолизмът е болест. Разбираше пристрастяването и знаеше, че няма лечение, а само продължителен

период на възстановяване. Също така съзнаваше, че има милиони алкохолици и е възможно да бъдеш един от тях, живеейки същевременно нормално, както майка му тъй настойчиво искаше от него. Това изискваше примиреност, усилие и промяна. Понякога му писваше да полага усилия. Ако признаеше на майка си, че е уморен от всички тези опити, тя щеше да се разстрои.

Освен това Джоуи знаеше, че алкохолизмът може да бъде наследствен. Беше го наследил от баща си по същия начин, както беше наследил и славата на неудачник.

Улиците бяха тихи, когато закрачи из добре подредения квартал. На фона на светлината от уличните лампи пърхаха снежинки, подобно на танцуващите феи от приказките, които майка му беше чела преди години. Виждаше празничното осветление в прозорците, зад които хората ядяха традиционните ястия за Деня на благодарността или си почиваха пред телевизорите след обилната вечеря.

Баща му не беше дошъл да го вземе.

Не бе се обадил.

Джоуи смяташе, че разбира защо баща му бе престанал да го обича вече. Той явно не искаше да си спомня за пианството, за побоищата и за лошите времена.

Доктор Корт твърдеше, че Джоуи не е виновен за болестта на баща си. Момчето си спомняше как бе лежало в леглото късно вечерта, слушайки дебелия и противен пиански глас на баща си.

— Мислиш само за това дете. Изобщо не се сещаш за мен. Всичко се промени, след като се роди той.

По-късно чуваше как баща му плаче, а това му действаше дори по-зле от изблиците на гняв.

— Съжалявам, Луис. Обичам те, толкова много те обичам. Напрежението ме прави такъв. Ония копелета в работата ми все слухтят по петите ми. Още утре бих ги изпратил всички на майната им, но Джоуи непрекъснато се нуждае от нови обувки.

Джоуи изчака една кола да мине, избоботвайки, покрай него, после пресече улицата и се запъти към парка. Снегът бе започнал да се сипе по-силно, наподобявайки бяла завеса, развявана от вятъра. Бузите му бяха зачервени от свежия студен въздух.

Някога бе вярвал, че ако не се нуждаеше от нови обувки, баща му нямаше да се пристрасти към пиенето. По-късно осъзна, че животът на

близките му щеше да се улесни, ако просто не съществуваше. Затова на девет години избяга от къщи. Но се уплаши, тъй като се изгуби в нощта и чуваше разни гласове. Полицията го откри след няколко часа, които му се бяха сторили дни.

Майка му се бе разплакала, а баща му го бе притиснал силно в обятията си. И двамата дадоха обещания, които смятаха да спазят. Известно време нещата вървяха добре. Баща му започна да посещава сеансите на анонимните алкохолици, а майка му започна да се смее повече. Именно онази Коледа Джоуи получи като подарък голямо колело и баща му часове наред тичаше до него, придържайки го за седалката. Не позволи на Джоуи да падне нито веднъж.

Но точно преди Великден баща му отново започна да закъснява вечер. Очите на майка му бяха вечно зачервени и смехът ѝ секна. Една нощ баща му взе прекалено широк завой към алеята за дома и не видя колелото. Влезе в къщата, сипейки ругатни. Джоуи се събуди от псувните и обвиненията. Баща му искаше да го изкара от леглото и да го изведе навън, за да му покаже какво е сторила небрежността му. Майка му го възпря.

Онази нощ Джоуи за пръв път чу как баща му удря майка му.

Ако беше прибрал колелото си, вместо да го оставя на тревата до алеята към къщата, баща му нямаше да го блъсне. Тогава баща му нямаше да се ядоса толкова много. Нямаше да удари майка му и да ѝ направи синина на бузата, която тя после се опитваше да скрие с грим.

Онази нощ Джоуи за пръв път вкуси алкохол.

Отначало не хареса вкуса му. На устата му запари, а стомахът му забълбука. Но след като отпи три или четири пъти от бутилката, се почувства странно — сякаш си бе нахлузил тънка пластмасова броня. Вече не му се плачеше. Когато се качи в леглото, в главата му се появи приятно тихо жужене. Унесе се, без да сънува кошмари.

От онази вечер Джоуи започна да използва алкохола като приспивателно винаги щом родителите му се скараха.

Тогава дойде и разводът — резултат от безброй спорове, кавги и обиди. Един ден майка му го взе от училище и го закара в някакъв малък апартамент. Там му обясни възможно най-внимателно защо повече няма да живеят заедно с баща му.

Джоуи се бе засрамил, ужасно се бе засрамил, тъй като се зарадва на тази новина.

Бяха започнали новия си живот. Майка му се върна на работа. Отрязва си косата и престана да носи халка. Джоуи обаче забелязваше от време на време тънката бяла ивица, останала на мястото на венчалния пръстен.

Все още си спомняше тревогата и молбата в очите ѝ, докато му бе обяснявала причините за развода им. Беше се страхувала тъй много да не я обвинява, че бе аргументирала решението си, което я караше да се чувства виновна и несигурна, изтъквайки неща, които той вече знаеше.

Джоуи още си спомняше колко беше плакала вечерта, когато се върна от работа и намери единадесетгодишния си син пиян.

В парка цареше тишина. На земята се беше образувала тънка и красива бяла мараня. След час никой нямаше да забележи следите от неговите стъпки. Джоуи беше убеден в това. В момента снегът се сипеше на големи меки снежинки, които полепваха по клоните на дърветата и придаваха блясък на храстите. По лицето му се топяха снежинки, които мокреха кожата му, но това не му пречеше. Само за миг се почуди дали майка му вече се е качила в стаята му и е открила, че го няма. Съжаляваше, че отсъствието му щеше да я разстрои, но знаеше, че с постъпката си само цели да улесни живота на всички. Особено своя.

Този път не беше на девет години. И не се страхуваше.

Заедно с майка си беше ходил на сбирки на Дружеството на анонимните алкохолици. Но те не му влияеха. Не желаше да му въздействат, защото не искаше да признае, че се срамува да бъде като баща си.

Тогава се появи Доналд Мънроу. Джоуи искаше да се радва на щастието, споходило майка му, но после се почувства виновен, че приема заместник на баща си. Майка му беше отново щастлива и Джоуи се радваше, защото я обичаше много. Баща му ставаше все по-язвителен и Джоуи ненавиждаше тази промяна у него, тъй като обичаше и баща си.

Майка му се омъжи повторно и промени фамилието си име. Стана различно от това на Джоуи. Преместиха се в къща в спокоен богаташки квартал. Стаята на Джоуи гледаше към задния двор. Баща му постоянно се оплакваше от издръжката, която плащаше.

Когато започна да се вижда с Тес, Джоуи намираше начин да се напие всеки ден и вече бе започнал да замисля самоубийството си.

Първите срещи с нея не му се понравиха. Но тя не го бе притиснала и не бе заявила, че го разбира. Доктор Корт просто говореше. Когато той спря да пие, тя му даде календар, който нарече вечен, тъй като можел да го използва безкрай.

— Днес има защо да се гордееш, Джоуи. И всеки ден, когато се събудиш сутрин, ще има от какво да се гордееш.

Понякога ѝ вярваше.

Тес никога не му хвърляше бегъл и строг поглед, когато той влизаше в кабинета ѝ. Майка му все още го правеше. Доктор Корт му бе подарила календара и му бе повярвала. Майка му явно очакваше от него поредното разочарование. Затова го беше преместила от старото му училище. Затова не му позволяваше да се среща с приятелите си.

„Ще си намериш нови приятели, Джоуи. Просто искам най-доброто за теб.“

Майка му просто не искаше той да заприлича на баща си.

Но той приличаше на него.

След време може би щеше да има син, който пък да прилича на него. Този порок нямаше да изчезне. Щеше да тегне над тях като проклетие. Беше чел за проклетията. Предаваха се от поколение на поколение. Понякога можеха да се развалят. В една от книгите, които криеше под дюшека си, се описваше церемонията за прогонване на зли духове. Една вечер, когато майка му и вторият ѝ съпруг бяха на делова вечеря, той я беше изпълнил, следвайки напътствията точка по точка. Накрая не се бе почувствал по-различно. Това му доказа, че злото, лошата страна в него е по-силна от добрата.

Именно тогава започна да сънува моста.

Доктор Корт искаше да го изпрати на някакво място, където хората можели да тълкуват сънища за смърт. Беше намерил брошурите, които майка му бе изхвърлила. Изглеждаше приятно и спокойно местенце. Джоуи беше запазил тези брошури, тъй като смяташе, че може да се окаже по-добро място от новото училище, което мразеше. Почти беше събрал кураж да разговаря с доктор Корт за него, когато майка му заяви, че няма нужда да се вижда повече с нея.

Бе изразил желанието си да се срещне с доктор Корт, но майка му го бе изгледала със своята широка и нервна усмивка.

Сега те бяха вкъщи и спореха за него. Винаги спореха само за него.

Майка му очакваше дете. Вече беше започнала да избира цветове за детската стая и да мисли за име. Джоуи предполагаше, че едно бебе може да се отрази добре на атмосферата в дома им. С радост беше приел предложението на Доналд да му помогне при боядисването на детската.

Но след ден бе сънувал, че бебето е мъртво.

Бе пожелал да сподели съня си с доктор Корт, но майка му беше заявила, че няма нужда да се вижда повече с нея.

Падналият сняг правеше моста хлъзгав. След Джоуи оставаха дълги провлачени следи. Изпод моста долиташе шумът от оживеното улично движение, но той вървеше по страната, която гледаше към тясното заливче и дърветата. Разходката на тази височина, над короните на дърветата и под сивото небе над главата му го изпълваше с приятно вълнение. Вятърът беше студен, но от ходенето мускулите му бяха топли.

Мислеше за баща си. Тази вечер, тази последна вечер от Деня на благодарността беше истинско изпитание. Ако баща му бе дошъл трезвен, за да вземе Джоуи за вечеря, той щеше да опита още веднъж. Но баща му не бе дошъл, защото и за двамата беше прекалено късно.

Освен това на Джоуи му бе писнало да чака и да гледа строгия и неуверен поглед по лицето на майка си, да вижда тревогата и загрижеността на Доналд. Повече не можеше да понася мисълта, че е виновен за тази бъркотия. След като си отидеше от тоя свят, майка му и Доналд вече нямаше да имат поводи да се карат. Повече нямаше да се безпокои, че Доналд ще напусне майка му и тяхното бебе заради неприязънта си към Джоуи.

Баща му нямаше да плаща издръжката.

Парапетът на моста на Калвърт стрийт беше хлъзгав и мокър, но Джоуи се хвана здраво с ръкавиците си.

Желаеше покой. Смъртта щеше да му донесе покой. Беше чел доста материали за възкръсването, за възможността да се прероди в по-добро същество или в по-добър човек. С нетърпение очакваше това да се сбъдне.

Вятърът шибаше лицето му със студения и почти режещ сняг. В тъмнината можеше да види парата, която бавно и постоянно излизаше

от устата му. Под него се простираха побелелите дървета и ледената вода на Скалистия залив.

Най-категорично беше отхвърлил другите начини на самоубийство. Ако прережеше вените си, видът на собствената му кръв можеше да му попречи да довърши започнатото. Беше чел, че хората, които бяха правили опити да се отровят с хапчета, често ги повръщаха и само се разболяваха за няколко дни.

Освен това мостът беше най-подходящото място. Беше чист. За миг, в един дълъг миг щеше да полети.

За момент запази равновесие и се замоли. Искаше Бог да го разбере. Знаеше, че Бог не желае хората да избират смъртта. Искаше да изчакат, докато той е готов да ги приеме.

Е, Джоуи не можеше да почака и се надяваше Бог, а и всички останали да го разберат.

Помисли си за доктор Корт и съжали, че ще я разочарова. Джоуи знаеше, че майка му ще се разстрои, но тя имаше Доналд и новото си бебе. Не след дълго щеше да разбере, че това е най-доброто за тях. И за баща му. Баща му просто ще се напие за пореден път.

Джоуи държеше очите си отворени. Искаше да гледа как дърветата се приближават до него с бясна скорост. Пое си дълбоко дъх, задържа го и полетя.

— Мис Бет отново се е престарала. — Тес опита от дебелия къс тъмно месо, който дядо ѝ беше отрязал. — Както винаги, и сега всичко изглежда прекрасно.

— Тази жена обича най-много да се суети около печката. — Сенаторът добави горещ сос към купчина картофи. — От два дни не ме пуска в собствената ми кухня.

— Отново ли те е хванала да опитваш крадешком специалитетите ѝ?

— Заплаши ме, че ще ми даде да беля картофи. — Погълна солидната хапка, набодена на вилицата му, и се засмя. — Мис Бет никога не е била привърженичка на израза, че домът е крепостта на мъжа. Вземете си още плънка, детектив. Човек не може да си угажда всеки ден.

— Благодаря. — На Бен не му оставаше да направи нищо друго, освен да си вземе, тъй като сенаторът му подаде купата. Вече два пъти си бе сипвал от нея, но му беше трудно да откаже на веселия и настоятелен домакин. Един час в компанията на сенатор Уайтмор беше достатъчен, за да разбере, че старецът е енергичен както в действията си, така и в приказките си. Възгледите му бяха твърди като гранит, търпението му — малко, и без съмнение сърцето му лежеше в ръцете на внучката му.

За свое най-голямо облекчение Бен осъзна, че след изминалия час не се чувства неудобно, както бе предполагал.

В първия момент къщата го беше притеснила. Отвън тя просто изглеждаше стилна и забележителна. Когато влезе вътре, сякаш тръгна на околосветско пътешествие в първокласна каюта. Върху шахматно наредените бели и черни плочки по пода на коридора бяха постлани турски килими, чийто леко избелял вид издаваше възрастта и трайността им. Под една дълга извита стълба стоеше абаносов шкаф на човешки бой и изрисуван с великолепни пауни.

В гостната, където един мълчалив ориенталец им беше сервира аперитивите, имаше дълга маса в стил рококо с два стола а ла Луис Куинц, поставени от двете ѝ страни. В един шкаф с витрина от гравирано стъкло бяха изложени семейни ценности. Оцветеното венецианско стъкло беше толкова тънко, че през него можеше да се чете. Стъклена птичка отразяваше пламъка от огъня в камината. Бялото мраморно огнище имаше за страж порцеланов слон с размерите на териер.

Гостната издава произхода на сенатора и на Тес, осъзна Бен. Богатство и уют, усет към изкуството и стила. Тес беше седяла на тъмнозелената брокатова тапицерна на канапето в своята бледолилава рокля, която придаваше блясък на кожата ѝ. Перлената огърлица красеше шията ѝ, а лъскавият камък в центъра пулсираше заедно със светлината и топлината, излъчвана от тялото ѝ.

Бен никога не бе я виждал толкова красива.

В трапезарията камината също беше запалена. Но огънят в нея бе затрупан, за да може само да пращи и тлее по време на вечерята. От призмите на закачения над масата полилей струеше светлина. Блюда от „Уеджууд“, боядисани в нежни цветове, джорджианско сребро, тежко и лъскаво, чаши от бакаров кристал, които подканяха да бъдат

напълнени с изстудено бяло вино и минерална газирана вода, ирландска ленена покривка и салфетки, толкова меки, че човек можеше да заспи върху тях. Купите и подносителите бяха отрупани. Стриди „Рокфелер“, печена пуйка, аспержи с масло, пресни кифлички във формата на полумесец и ред други ястия — техните миризми се смесваха с приятното ухание на цветя и свещи.

Докато сенаторът режеше пуйката, Бен се пренесе в Деня на благодарността от детските си години.

Тъй като седяха на празничната трапеза по-скоро по обяд, отколкото за вечеря, сутринта се бе събуждал от апетитните миризми на печена пуйка, пелин, кимион и наденицата, която майка му беше изпекла и нарязала на парченца в плънката. Телевизорът оставаше включен за „Парада на Мейси“ и ръгбито. Това беше един от малкото дни, когато двамата с брат му не трябваше да се редуват да сложат масата. Тогава удоволствието се падаше на майка му.

Тя изваждаше хубавите сервизи, които използваше само когато на вечеря идваше леля му Джо от Чикаго или шефът на баща му. Приборите не бяха от истинско злато, но все пак бяха от неръждаема стомана и по-красиви. Майка му винаги се бе гордяла с начина, по който сгъваше салфетките във формата на триъгълник. По-късно пристигаше и сестрата на баща му със съпруга си заедно с трите им деца. Къщата се изпълваше с весела глъч, със спорове и с аромата на подсладената пита на майка му.

Преди да започнат да се хранят, казваха молитвата. Бен не обръщаше внимание на братовчедка си Марси, която с всяка следваща година ставаше все по-непоносима и която майка му, по известни само на нея причини, настояваше да сложи до него.

Обикновено претупваха края на молитвата, тъй като лакомията вземаше връх. Щом се прекръстеха, всички протягаха ръце, за да докопат нещо от най-близките чинии.

В дома му не бе имало мълчалив ориенталец, който да следи дали чашите са пълни със сухо бяло бургундско вино.

— Радвам се, че сте с нас тази вечер, детектив. — Уайтмор си взе отново от аспержите. — Често изпитвам вина, че пазя Тес само за себе си по време на празниците.

— Благодаря за поканата. Иначе най-вероятно щях да ям сандвич от царевична питка и подправено месо със сирене и маруля.

— Предполагам, че от работа не ви остава често време да се нахраните спокойно. Казаха ми, че сте рядък екземпляр, от всеотдайните. — Бен само леко повдигна едната си вежда, при което сенаторът се засмя добродушно и размаха чашата си за вино. — Кметът ме държи в течение на информацията, постъпваща и изтичаща по вашия случай, тъй като внучката ми е замесена в него.

— Дядо иска да каже, че клюкарстват с кмета.

— Това също — с охота се съгласи Уайтмор. — Очевидно не сте били съгласен Тес да бъде привлечена като консултант.

На откровеността трябва да се отговаря с откровеност, реши Бен.

— Продължавам да не одобрявам участието ѝ в разследването по този случай.

— Опитайте малко от сладкото от круши с тази кифличка. — Сенаторът добросърдечно му подаде чинията. — Мис Бет сама го приготвя. Имате ли нещо против да ви попитам какво точно не одобрявате — че се консултирате с психиатър или че се консултирате именно с Тес.

— Дядо, не смятам, че празничната вечеря по случай Деня на благодарността е подходящо време да го въртиш на шиш.

— Нищо подобно. Изобщо не въртя на шиш момчето, просто се опитвам да разбера мнението му.

За да спечели време, Бен бавно намаза кифличката със сладко.

— Не виждах смисъла от изготвянето на психически портрет, който щеше да ни отнеме повече време и да ни натовари с излишна бумажина. Предпочитам чисто полицейската работа — разпити, обикаляне, логика. — Погледна към Тес и видя, че тя се е вторачила във виното си. — Що се отнася до строгото спазване на закона, изобщо не ме интересува дали е психически болен, или обикновен подлец. Тази плънка е невероятна.

— Да, бива си я мисис Бет. — Сякаш за да се присъедини към изказаното мнение, Уайтмор си взе още от нея. — Склонен съм да приема мнението ви, детектив, но не съм напълно съгласен с вас. В политиката това се нарича дипломатически втели-некипели.

— Ние, хората на закона, го наричаме по същия начин.

— В такъв случай се разбираме. Виждате ли, смятам, че винаги е по-добре да знаеш какво мисли противникът ти.

— А ако ти е от полза, изпреварваш го с една стъпка. — Бен насочи вниманието си към Уайтмор. Сенаторът седеше начело на масата в своя черен костюм и колосана бяла риза. Тъмната вратовръзка беше закрепена на мястото си със семпъл диамант. Ръцете му бяха големи и на фона на финия кристал изглеждаха груби. Бен с изненада отбеляза, че ръцете на собствения му дядо, на стария касапин, са съвсем същите — задебелили, с изхвъркнали кокалчета и широки длани. На лявата си ръка носеше гладка златна халка в знак на преданост към своята съпруга, починала преди повече от трийсет години.

— В такъв случай не смятате, че работата на Тес като психиатър ви е помогнала точно в този случай?

Тес продължаваше да яде, сякаш разговорът на масата изобщо не я засягаше.

— Искате ми се да бяхте прав — с малко закъснение отговори Бен. — Защото ако бяхте прав, навярно по-лесно щях да успея да я убедя да се откаже от този случай. Но истината е, че ни помогна да установим периодичността и мотива за убийствата.

— Би ли ми подал солта? — Тес с усмивка пое солницата от оловен кристал. — Благодаря ти.

— Няма защо — с неохота отвърна той. — Това не означава, че одобрявам участието ѝ в разследването.

— Очевидно сте осъзнали колко всеотдайна и твърдоглава жена е моята внучка.

— Имам представа.

— Мисля, че съм наследила тези качества — подхвърли Тес и покри с длан ръката на сенатора. — От дядо си.

Бен забеляза, че ръцете им се стиснаха продължително.

— Слава богу, че не си наследила външния ми вид. — После продължи със същия любезен тон: — Разбрах, че сте се преместили при внучката ми, детектив.

— Точно така. — Подготвяйки се за инквизицията, която бе очаквал цяла вечер, Бен отново се върна към сладкото от круши.

— Чудя се дали глобявате гражданите за извънредна работа.

Тес се засмя и се облегна на стола си.

— Дядо се опитва да разбере дали може да те накара да се изпоттиш. Ето, скъпи. — Подаде на сенатора още от пуйката. — Хапни

си. Следващия път, когато клюкарстваш с кмета, му кажи, че се радвам на най-добрата полицейска охрана.

— А ако ме подпита на какво още се радваш?

— Останалото не засяга кмета.

Уайтмор сложи парче от пуйката в чинията си и посегна към соса.

— Сигурно ще кажеш, че това не засяга и мен.

— Няма да има нужда. — Тес загреба лъжица от соса с червени боровинки и го изсипа в чинията му. — Ти току-що го каза сам.

Дребната и пълничка мис Бет влезе в стаята и одобрително изгледа поизпразнените чинии от празничната трапеза, която беше приготвила. Избърса малките си пухкави ръце в престилката си.

— Доктор Корт, търсят ви по телефона.

— О, благодаря ви, мис Бет. Ще се обадя от библиотеката. — Стана и целуна сенатора по бузата. — Не бъди досаден, дядо. И гледай да ми оставиш парче от сладкиша.

Уайтмор изчака Тес да излезе от стаята.

— Красива жена.

— Да, така е.

— Знаете ли, когато беше по-малка, хората често я подценяваха заради външния ѝ вид, заради височината и пола ѝ. След като си живял повече от половин век, не приемаш много неща за чиста монета. Беше съвсем малка, когато се премести при мен. Бяхме само двамата. Хората смятат, че съм ѝ помогнал да изживее трудните моменти. Но, Бен, истината е, че тя ми помогна. Мисля, че без Тес щях да се сбръчкам и да умра от мъка. Скоро ще навърша седемдесет и пет. — Уайтмор се усмихна, сякаш тази мисъл му доставяше удоволствие. — Когато стигнеш тази възраст, започваш да гледаш на всеки ден с други очи. И започваш да оценяваш малките неща.

— Например че усещаш земята под краката си сутрин — промълви Бен, но неловко се размърда, тъй като усети озадачения поглед на сенатора върху себе си. — Дядо ми обичаше да казва това.

— Очевидно е бил проникателен човек. Да, да усещаш земята под краката си сутрин. — Хванал чашата с виното, той се облегна назад и се загледа в Бен. Беше спокоен, че това, което виждаше пред себе си, го радва. — Човешката природа кара мъжа да цени дребните радости дори след като е загубил съпругата си и единственото си дете.

С изключение на тези малки удоволствия, Тес е единственото нещо, което ми е останало.

Бен откри, че вече не се чувства неудобно, че вече не очаква да бъде притиснат в ъгъла.

— Няма да позволя да ѝ се случи нещо лошо. Не само защото съм полицаи и работата ми се изразява в това да пазя и защитавам, но защото държа на нея.

Когато Уайтмор се облегна на стола си, диамантът на вратовръзката му заблестя на светлината.

— Интересувате ли се от ръгби?

— Донякъде.

— Когато вече няма причина да се безпокоим за Тес, можем да отидем заедно на някой мач. Имам абонамент за целия сезон. Ще пийнем някоя и друга бира и ти ще ми разкажеш за себе си неща, които не съм могъл да разбера от полицейското ти досие. — Засмя се, показвайки белите си зъби — почти естествени. — Останала ми е само тя, детектив. Мога да ви кажа дори какъв е бил резултатът ви от практиката по стрелба миналата седмица.

Развеселен, Бен гаврътна виното си.

— И как се представих?

— Доста добре — заяви Уайтмор. — Дори дяволски добре.

В изненадващ синхрон двамата мъже извърнаха глави към вратата, когато Тес се върна в стаята. Щом видя лицето ѝ, Бен скочи от стола.

— Какво се е случило?

— Съжалявам. — Гласът ѝ беше спокоен и не трепереше, но лицето ѝ беше бледо. С протегнатата ръка се приближи до дядо си. — Налага се да си тръгна, дядо. Имам спешен случай в болницата. Не знам дали ще успея да се върна.

Ръката ѝ беше студена и дядо ѝ я покри с двете си длани. Знаеше по-добре от всеки друг какво се е насъбрало в душата ѝ.

— Някой пациент ли?

— Да. Опит за самоубийство. Закарали са го в Джорджтаун, но положението му е критично. — Гласът ѝ беше хладен и безразличен — като на лекар. Бен я огледа внимателно, но освен бледността ѝ, не забеляза никакво вълнение. — Съжалявам, че трябва да те оставя точно сега.

— Не се тревожи за мен. — Сенаторът вече беше станал. Прегръщайки я през раменете, той я изпроводи до вратата. — Обади ми се утре, за да ми кажеш как се чувстваш.

Дълбоко в нея нещо трепна и се обърна, но не се издаде. Долепи буза до лицето му, за да почерпи малко от силата му.

— Обичам те.

— Аз също те обичам, момичето ми.

Когато излязоха навън в снежната нощ, Бен я хвана за ръката, за да я предпази да не се подхлъзне по стълбите.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Едно четиринадесетгодишно момче е решило, че не може да се справи с живота. Затова е скочило от моста на Калвърт стрийт.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На етажа на хирургията миришеше на антисептични средства и прясна боя. Коридорите бяха почти празни, тъй като персоналът беше намален заради празника. Някой бе оставил на бюрото на сестрите сладкиш със стафиди и портокалови кори, увит в целофан. Имаше празничен вид и изобщо не се връзваше с болничната обстановка. Тес се спря до дежурната сестра, която попълваше някакъв формуляр.

— Аз съм доктор Тереза Корт. Джоузеф Хигинс младши е бил докаран преди малко.

— Да, докторе. В хирургията е.

— Какво е състоянието му?

— Масивна травма, кръвоизлив. Когато го докараха, беше в кома. Доктор Битерман го оперира.

— А родителите на Джоуи?

— В чакалнята са, вляво в дъното на коридора.

— Благодаря ви. — Окопитвайки се, Тес се извърна към Бен. — Не съм сигурна колко ще продължи, а и изобщо няма да бъде приятно. Мисля, че ще успея да уредя да ме изчакаш в лекарската стая. Там ще се чувстваш по-удобно.

— Ще дойда с теб.

— Добре. — Докато вървеше по коридора, Тес разкопчаваше палтото си. Стъпките им по облицования с плочки под отекваха като изстрели в потъналия в тишина коридор. Когато приближи вратата на чакалнята, Тес дочу приглушени ридания.

Луис Монроу се беше сгушила в обятията на съпруга си. Макар в стаята да беше прекалено топло, те не бяха си свалили палтата. Майката плачеше тихо и рееше празния си поглед. На телевизора, закачен високо на стената, течеше специално предаване по случай празника. Тес направи знак на Бен да остане назад.

— Господин Монроу.

Като чу гласа ѝ, той откъсна очи от стената и погледна към вратата. В първия момент я изгледа така, сякаш не можеше да се сети

коя е, но изведнъж в очите му се прокрадна кратка, но остра болка. Почти го чуваше как казва: *Не ви повярвах. Не ви разбрах. Не знаех.*

Разчувствана повече от погледа му, отколкото от сълзите им, Тес се приближи и седна до Луис Монроу.

— Луис се качи, за да го попита дали иска малко сладкиш — започна Монроу. — Но той... той беше изчезнал. Беше оставил бележка.

Тес посегна и хвана свободната му ръка. Той я стисна силно, преглътна и продължи:

— Пишеше, че съжالياва. Че... би желал да бъде различен. Пишеше, че сега всичко щяло да бъде по-добре и че щял да се върне, прероден в друг човек. Някой го видял... — Пръстите на Монроу се впиха още по-силно в ръката ѝ, когато той затвори очи, за да се посъземе. — Някой го видял да скача и извикал полицията. Дойдоха вкъщи точно когато открийме, че го няма. Не знаех какво да направя, затова ви се обадох.

— Джоуи ще се оправи. — Потърквайки нервно ръце, Луис се отмести по-далеч от Тес. — Винаги съм се грижела за него. Като се оправи, всички заедно ще се върнем вкъщи. — Запазвайки дистанцията между тях, майката извърна глава към Тес. — Казах ви, че повече не се нуждае от вас. Джоуи не се нуждае нито от вас, нито от някаква си клиника, нито от лечение. Просто изпитва нужда да остане сам за малко. Той ще се оправи. Той знае, че го обичам.

— Да, знае, че го обичате — промълви Тес и хвана ръката на Луис. Пулсът ѝ беше ускорен и твърде слаб. — Джоуи знае колко усилия сте положили, за да му помогнете.

— Така е. Всичките ми усилия целяха да го защитят, да подобрят живота му. Единственото ми желание винаги е било Джоуи да се чувства щастлив.

— Знам.

— Тогава защо? Кажете ми защо се случи това? — Сълзите ѝ секнаха. Треперещият ѝ глас прозвуча злобно. Луис се отскубна от прегръдката на съпруга си и сграбчи Тес за раменете. — Вие би трябвало да можете да ми кажете защо момчето ми лежи в кръв на онази маса. Кажете ми защо.

— Луис, Луис, недей. — Натъжен, Монроу понечи да я прегърне отново, но тя скочи на крака, повличайки Тес със себе си. Бен

инстинктивно посегна към нея, но беше възпрян от Тес, която категорично поклати глава.

— Искам отговор. По дяволите, искам да ми отговорите!

Вместо да се ядоса на гнева ѝ, Тес го прие.

— Той беше наранен, мисис Монроу. И раната беше дълбоко, по-дълбоко, отколкото можах да проникна.

— Сторих всичко, което беше по силите ми. — Макар гласът ѝ да беше тих, почти равен, Луис заби дълбоко пръстите си в плътта на Тес. На следващия ден щяха да се появят синини. — Направих всичко. Той спря да пие — пискливо рече тя. — От месеци не беше слагал капка в устата си.

— Да, той престана да пие. По-добре седнете, Луис. — Тес се опита да я накара да седне обратно на канапето.

— Не искам да сядам. — От устата ѝ изби гневът, който прикриваше страха ѝ, и всяка дума звучеше като изстрелян куршум. — Искам сина си. Искам момчето си. Вие само говорехте, седмици наред само разговаряхте. Защо не направихте нещо? От вас се очакваше да го накарате да се почувства по-добре и по-щастлив. Защо не го сторихте?

— Не можах. — Изведнъж я обзе силна тъга. — Не можах.

— Луис, седни. — Осъзнавайки, че жена му се нуждае от опората му, Монроу я хвана за раменете и я натисна да седне на канапето. След като я прегърна в обятията си, той погледна Тес. — Предупредихте ни, че това може да се случи. Ние не ви повярвахме. Не искахме да ви повярваме. Можем да опитаме отново, ако не е толкова късно. Можем...

Изведнъж вратата се отвори със замах и всички разбраха, че е прекалено късно.

Доктор Битърман все още беше с хирургическата си престилка. Беше свалил маската си и тя висеше на връзките ѝ. Потта по нея още не бе изсъхнала. Макар да беше прекарал сравнително малко време в операционната, около очите и устата му се бяха образували бръчки от напрежението и умората. Преди да проговори, преди да се приближи до семейство Монроу, Тес разбра, че двамата с него бяха загубили пациент.

— Мисис Монроу, съжалявам. Не успяхме да направим нищо.

— Джоуи? — С недоумение гледаше ту доктора, ту съпруга си. В рамото на Монроу вече се забиваше една ръка.

— Джоуи го няма, мисис Монроу. — Битърман седна до нея, тъй като се чувстваше победен и уморен след изминалия час, в който се бе опитал да закърпи момчето. — Изобщо не дойде в съзнание. Имаше повсеместно сътресение на мозъка. Не можехме да направим нищо.

— Джоуи? Джоуи е мъртъв?

— Съжалявам.

Запоена да плаче със силни гърлени звуци, които се разливаха в стаята. Ридаеше с отворена уста и отметната назад глава от агонизираща болка, която късаше сърцето на Тес. Никой не можеше да разбере напълно радостта на майка, която дава живот на дете. Никой не можеше да разбере напълно мъката на майка, изгубила детето си.

Една грешка в преценката ѝ, желание да запази семейството си цяло със собствени сили — всичко това ѝ костваше сина. Тес не можеше да ѝ помогне с нищо сега. Вече не можеше да стори нищо за Джоуи. Със свито от мъка сърце тя се обърна и излезе от чакалнята.

— Тес. — Бен я хвана за ръката, когато тя тръгна по коридора. — Няма ли да останеш?

— Не. — Гласът ѝ беше ясен и леден и тя продължи да върви. — Присъствието ми само ще ѝ причини още по-силна болка, ако изобщо е възможно да съществува по-горчива мъка. — Натисна копчето за асансьора и пхна ръце в джобовете си, като нервно ги свиваше и разпускаше.

— Това ли е всичко? — Все още зреещият му гняв започна да се надига. — Нима просто ще го зачеркнеш?

— Не мога да сторя нищо повече по този случай. — Влезе в асансьора, мъчейки се да диша спокойно.

Докато пътуваха към дома ѝ, по улиците се сипеше силен сняг. Тес изобщо не продума. Усещайки горчивина в гърлото си, Бен също остана напълно безмълвен. Макар парното на колата да бълваше топлина, тя с мъка успяваше да се въздържи да не трепери. Провалът, тъгата и гневът се бяха преплели тъй силно в нея, че образуваха възел от чувства, който беше заседнал в гърлото ѝ — дори усещаше вкуса му. Често с мъка успяваше да запази самообладание, но то никога не бе тъй жизненоважно за нея, както в момента.

Когато влязоха в апартамента ѝ, тежестта в гърдите ѝ беше толкова голяма, че Тес трябваше съзнателно да регулира дишането си.

— Съжалявам, че те забърках в това — внимателно рече тя. Изпитваше нужда да се махне, да се махне от него, от всички, докато се съвземе. Пулсирането в главата ѝ се засилваше и се превръщаше в бучене. — Знам, че ти беше трудно.

— Но ти явно се справяш чудесно. — След като смъкна якето си, той го захвърли на стола. — Няма нужда да ми се извиняваш. В същия бизнес съм, нали си спомняш?

— Да, разбира се. Слушай. — Първо трябваше да преглътне буцата в гърлото си. — Най-напред ще се изкъпя.

— Разбира се, върви. — Приблужи се до барчето и посегна към водката, която беше донесъл. — Ще пийна едно.

Тес не си направи труда да отиде в спалнята да се преоблече. Безшумно затвори вратата след себе си и след малко Бен чу шума от течащата вода в порцелановата вана.

Дори не познавам момчето, мислеше си Бен, докато наливаше водка в чашата си. Нямаше причина да чувства този грозен прилив на ярост. Възможно беше да изпитва тъга, жал, дори яд от безсмислената загуба на човешки живот, на живота на един младеж, но нямаше причини да бъде разтърсван от такава безпомощна ярост.

Тес се бе държала толкова резервирано. Тъй дяволски невъзмутимо.

Също като лекаря на Джош.

Горчивината, събирана с години в душата му, заля гърлото му. Бен надигна водката, за да смие вкуса ѝ, но миг след това тресна пълната чаша в шкафа. Макар да не беше сигурен какво щеше да направи, тръгна по коридора и бутна вратата на банята.

Тес не беше във ваната.

Подобно на буря, водата шибаше порцелана с пълна сила, след което като вихър изтичаше през сифона, който Тес не си беше направила труда да запуши. Вдигаше се пара и огледалото се бе запотило. Използвайки мивката за опора, Тес неудържимо ридаше в шепите си. Дори не се бе съблякла.

В първия момент Бен се закова стъписано на прага на банята, прекалено шокиран, за да затвори вратата и да я остави на усамотението, което Тес търсеше.

Никога не я бе виждал в такава светлина — безпомощна жертва на собствените си чувства. Понякога в леглото се отдаваше напълно на

страстта си. От време на време беше виждал как избухва гневно, на прага на сълзите. Но все бе успявала да ги потисне. Сега я беше обзела мъка, страшна мъка.

Тес не бе чула отварянето на вратата. Тялото ѝ се полюляваше бавно напред-назад, сякаш беше оплаквачка. Самоуспокоение. Гърлото му се сви, но той сподави горчивината си. Понечи да я докосне, но се спря. Откри, че е далеч по-трудно да успокоява човек, на когото държи истински.

— Тес. — Когато я докосна, тя подскочи. Когато я прегърна, тя се вдърви. Усещаше как се опитва да спре сълзите си, както и него. — Хайде, трябва да седнеш.

— Не. — Вълна на унижение плъзна по вече отпуснатото ѝ тяло. Беше хваната в най-личен момент на слабост, беше разсъблечена, а нямаше сила да се покрие. Нуждаеше се единствено от самота и време да се съвземе. — Моля те, просто ме остави сама.

Отказът ѝ за утехата, която Бен копнееше да ѝ даде, го нарани. Толкова го нарани, че той понечи да се отдръпне. В този момент усети как тялото ѝ потрепери. Мълчаливо се протегна и затвори кранчето на водата.

Беше свалила ръце от лицето си, за да вкопчи пръстите си в ръба на ваната. Беше изопнала гърба си, сякаш се бе стегнала, за да парира някакъв удар или да отхвърли нечия помощ. Пресъхналите ѝ очи срещнаха погледа му. Кожата на лицето ѝ вече беше зачервена от сълзите, които се стичаха на струйки. Бен не промълви нито дума и не се замисли за възраженията ѝ, когато я взе на ръце и я изнесе от банята.

Бен очакваше съпротива, както и няколко остри и гневни думи. Вместо това, тялото ѝ се отпусна безчувствено. Тя зарови лице в шията му и зариде.

— Той беше просто едно дете.

Бен седна на края на леглото и я притисна до себе си. Сълзите по лицето ѝ пареха, сякаш дълго бяха изгаряли очите ѝ.

— Знам.

— Не успях да го разбера. А трябваше. Въпреки образованието ми, практиката, самоанализите, книгите и лекциите, не можах да преодолея бариерата между нас.

— Но опита.

— Това не е достатъчно. — Гневът ѝ избухна с все сила, но това не го изненада. Беше го очаквал, беше се надявал да го види. — От мен се очаква да лекувам. Да помагам, а не само да говоря за помощ. Не само не успях да довърша лечението му докрай, ами не успях и да го опазя жив.

— Необходимо ли е психиатрите да имат божествено его?

Думите му я зашлевиха като плесница и тя се отдръпна от него. Само след миг беше на крака. Сълзите все още не бяха засъхнали на лицето ѝ и тялото ѝ все още трепереше, но тя изобщо не изглеждаше на прага на припадък.

— Как смееш да ми говориш така? Едно младо момче е мъртво. Никога няма да има възможност да шофира, да се влюби, да създаде семейство. Мъртво е и фактът, че аз съм отговорна за самоубийството му, няма нищо общо с егото ми.

— Така ли? — Бен също стана и я хвана за раменете, преди тя да успее да се обърне. — Нима от теб се очаква да си безгрешна и спокойна и винаги да знаеш отговорите и решенията? Този път не ги знаеше и не беше напълно неуязвима. Кажи ми, можеше ли да го възпреш да не отиде на онзи мост?

— Би трябвало да мога да го спра. — Потрепервайки, Тес изхлипа и натисна с долната част на дланта си мястото между очите си. — Не, нямаше да мога да му вдъхна достатъчно вяра.

Без да я изпуска от прегръдката си, той я придърпа обратно на леглото. За пръв път, откакто бяха заедно, Бен се чувстваше нужен и полезен. Обикновено в такива моменти тръгваше към вратата. Вместо това, седна заедно с нея и я улови за ръката, а тя облегна глава на рамото му. Доволен. Беше странно и малко страшно да се чувства доволен.

— Тес, това ли е момчето, за което ми беше споменавала преди?

Тес си спомни нощта на кошмара — нощта, в която се бе събудила до Бен, който бе пожелал да я изслуша.

— Да, от няколко седмици се тревожех да не направи нещо.

— И каза на родителите му?

— Да, казах им, но...

— Не те послушаха.

— Това няма значение. Трябваше да мога да... — Млъкна, тъй като той обърна лицето ѝ към себе си. — Не — въздишайки, рече тя, —

не ме послушаха. Майка му спря лечението му.

— И отрязва спасителното въже.

— Това може и да го е подтикнало да се затвори още по-дълбоко в себе си, но не мисля, че е бил решаващият фактор, който го е тласнал към самоубийство. — Все още се чувстваше мъката ѝ, но разумът ѝ се избистряше и тя можеше да гледа обективно на нещата. — Мисля, че тази вечер се е случило нещо друго.

— И смяташ, че знаеш какво е било то?

— Може би. — Отново се изправи, тъй като не я свърташе на едно място. — От няколко седмици се опитвах да се свържа с бащата на Джоуи. Но телефонът му беше все изключен. Преди няколко дни дори наминах в апартамента му, но той се беше изнесъл, без да остави новия си адрес. Беше обещал да прекара този уикенд с Джоуи. — С опакото на ръцете Тес избърса сълзите от бузите си. — Джоуи разчиташе много на това. Неспазването на обещанието от страна на баща му е нанесло поредния удар. Вероятно е бил последният, който е могъл да понесе. Джоуи беше красиво момче, по-точно младеж. — Очите ѝ отново се насълзиха, но този път Тес успя да се справи. — Беше в толкова труден период и въпреки всичко в душата си таеше топлина и огромна нужда да бъде обичан. Просто не вярваше, че заслужава някой наистина да държи на него.

— А ти държеше на него.

— Да. Може би прекалено много.

Стори му се странно, че малката твърда буца на гняв, покрита с тънък пласт горчицина, заседнала в сърцето му след смъртта на брат му, започна да се разпуква. Погледна Тес — сдържания и обективен психиатър, ръжена и двигателя на мозъците — и забеляза отпечатък на искрена човешка тъга — не само за пациента, а и за момчето.

— Тес, това, което каза майка му в болницата...

— Няма значение.

— Да, наистина няма. Тя не беше права.

Тес се извърна и на слабата светлина от коридора видя собственото си отражение в огледалото над тоалетката си.

— Само отчасти. Знаеш ли, никога няма да разбера дали ако бях тръгнала по друг път, ако бях опитала друг подход, щеше да бъде различно.

— Тя не беше права — повтори Бен. — Преди няколко години аз също виних себе си. Може би не съм бил прав.

В огледалото погледът ѝ се премести и срещна неговия. Бен продължаваше да седи на леглото, неосветен от лампата. Изглеждаше самотен. Стори ѝ се странно, тъй като го бе смятала за мъж, заобиколен непрекъснато от приятели, от добри чувства и преливащ от самочувствие. Обърна се, но тъй като не беше сигурна дали той желае близостта ѝ, остана на мястото си.

— Не съм ти разказвал за брат си Джош.

— Не. Никога не си ми разказвал много за семейството си. Не знаех, че си имал брат.

— Беше почти четири години по-голям от мен. — Не ѝ трябваше да чуе употребата на минало време, за да разбере, че Джош е умрял. Бе го почувствала още при споменаването на името му. — Беше от хората със златни ръце. С каквото и да се захванеше, все му идваше отръки. Като деца имахме конструктор. Ако аз събирах малка кола, Джош правеше камион с шестнайсет колела. В училище получавах петица само ако зубрех, докато клепачите ми започнат да се затварят. Джош изкарваше отличен на изпитите дори без да отвори учебник. Мозъкът му беше като попивателна. Майка ми обичаше да казва, че е благословен от Бога. Тя продължаваше да се надява, че ще стане свещеник, защото след ръкополагането щял да може да върши чудеса.

Тези думи не бяха изречени със завист, изпитвана често между братя, а с лек хумор и възхищение.

— Сигурно много си го обичал.

— Понякога го мразех. — Тези думи бяха казани със свиване на раменете от човек, който съзнаваше, че често омразата е другото силно чувство, което съжителства с истинската любов. — Но в повечето случаи смятах, че е страхотен. Никога не ме биеше, и то не защото не му се удаваше тази възможност. Беше много по-едър от мен, но грубостта просто не му беше присъща. Не искам да кажа, че беше светец или нещо подобно. Просто беше добър, добър до мозъка на костите си.

Като деца спяхме в една стая. Веднъж мама намери списанията „Плейбой“, които бях скрил. Реши да прочисти похотта и мръсотията в душата ми. Джош каза, че са негови, че щял да пише доклад за порнографията и социологичното ѝ въздействие върху тийнейджърите.

Тес не можа да се сдържи и се засмя.

— И тя му повярва?

— Да, повярва му. — Дори и сега този спомен предизвика смеха му. — Джош никога не лъжеше, за да спаси собствената си кожа, а само когато смяташе, че е най-добрият вариант. В гимназията беше преден защитник в отбора по ръгби. Всички момичета бяха луди по него. Това му доставяше удоволствие, тъй като беше здрав и силен, но той бе влюбен до уши в едно момиче. Беше напълно в негов стил да се спре на един плод, вместо... ъ-ъ... да обере цялото дърво. Аз обаче смятах, че това бе единствената голяма грешка, която допусна. Тя беше страшно красива, интелигентна и произхождаше от едно от най-добрите семейства. Но също така беше повърхностна. Беше луд по нея и във втори курс взе всичките си спестявания и ѝ купи диамант. Не някой фалшив камък, а съвсем истински. Тя се хвалеше наляво и надясно с него, за да събуди завистта на другите момичета.

Скараха се за нещо. Никога не каза за какво, но беше много сериозно. Джош получи стипендия да продължи образованието си в Нотърдам, но след като завърши гимназия, се записа в армията. Хлапетата скандираха: „Виетнам“, пушеха марихуана и размахваха плакати за мир, но Джош реши да отдаде няколко години от живота си на родината.

За пръв път от началото на разказа си Бен извади цигара и я запали.

— Майка ми изплака всичките си сълзи, а баща ми пъчеше гърди от гордост. Синът му не беше пройдоха или колежанин, пристрастен към марихуаната, а истински американец. Баща ми бе простоват човек и мислеше така. Що се отнася до мен, аз клонях към левицата. През есента щях да започвам гимназия, затова предполагах, че вече знаех всичко, което трябваше да ми е известно. Цяла нощ не мигнах, тъй като се опитвах да го разубедя. Разбира се, документите бяха подписани и беше прекалено късно, но се надявах да има някакъв изход. Казах му, че е глупаво да пропилява три години от живота си заради едно момиче. Проблемът беше, че той не се задоволи само с това. Още с постъпването си в армията бе решил, че трябва да стане най-добрият войник на Съединените американски щати. Вече му бяха намекнали за офицерски чин. Според патетичните речи на Джонсън

ние се нуждаехме от умни и способни офицери, които да водят войската ни. Джош се виждаше именно като такъв.

Тес долови болката, прокрадваща се в гласа му. Напусна осветеното място в стаята и се приближи към него. Макар да не бе осъзнал, че се нуждае от близостта ѝ, когато тя го докосна, Бен задържа ръката ѝ.

— И така, той тръгна. — Дръпна от цигарата си и с въздишка изпусна малко дим. — Качи се на автобуса като млад, красив и самоуверен идеалист. От писмата му стана ясно, че се справя чудесно с военната подготовка. Допадаха му дисциплината, предизвикателството, приятелството. Лесно се сприятеляваше, и там не беше по-различно. След по-малко от година получи назначението си за Виетнам. Тогава аз бях в гимназията, където се мъчех с алгебрата и гледах да сваля колкото се може повече клакьорки. Джош замина като младши лейтенант.

Бен замълча. Тес седна до него, без да пуска ръката му, и зачака продължението на историята.

— Майка ми ходеше на църква всеки ден, когато той беше отвъд океана. Обикновено влизаше, палеше свещ и се молеше на Пресветата Богородица да пази сина ѝ. Щом получише писмо, прочиташе го многократно, докато научеше всяка дума наизуст. Не след дълго писмата се промениха. Станаха по-къси, тонът им беше различен. Престана да споменава приятелите си. Едва след това научихме, че телата на двама от най-добрите му приятели експлодирани в джунглата. Научихме за този инцидент чак когато се върна и започна да сънува кошмари. Не падна убит там. Майка ми сигурно беше запалила достатъчно свещи с молбата да се върне жив, но той все пак умря. Душата му умря... Искам да пийна нещо.

Тес го задържа за ръката, преди той да успее да стане.

— Ей сега ще ти донеса. — Излезе от стаята и наля два сгряващи коняка. Позабави се малко, за да му даде нужното време да се посъземе. Когато се върна при него, забеляза, че е запалил нова цигара, но не е помръднал от мястото си.

— Благодаря ти. — Бен отпи от чашата и усети, че макар конякът да не запълваше дупката, издълбана от мъката, вече не трябваше да се страхува от нея. — Тогава никой не ги посрещна като герои. Войната беше загорчала. Джош се завърна с медали, препоръки и бомба със

закъснител в главата си. За известно време всичко вървеше добре. Беше мълчалив и отнесен, но знаехме, че никой не е преживял войната, без да се промени. Пренесе се обратно у нас и започна работа. Дума не даваше да се изрече да продължи образованието си. Предполагахме, че просто се нуждае от малко време.

Кошмарите започнаха след година. Събуждаше се нощем вирвода и крещеше несвързано. Загуби работата си. Каза ни, че е напуснал, но татко откри, че се е сбил и с това е предизвикал уволнението си. През следващата година нещата все повече се влошаваха. Не можеше да се задържи на една работа повече от няколко седмици. Започна да се връща пиян вкъщи, а понякога изобщо не се прибираще. Кошмарите ставаха все по-ужасни. Една нощ се опитах да го разтърся, за да прекъсна един от тях, но той ме изблъска в другия край на стаята. Бълнуваше за засади и снайпери. Когато станах и се опитах да го успокоя, той се нахвърли върху мен. Баща ми влезе и видя как брат ми ме души.

— О, господи, Бен!

— Татко успя да го накара да се съвземе и когато Джош научи за поведението си, просто седна на пода и зариде. Не бях виждал човек да плаче като него. Изобщо не спря. Закарахме го в службата за подпомагане на ветераните от войната. Изпратиха го при психиатър.

Цигарата му беше почти изгоряла. Бен я угаси и отново се зае с коняка.

— Вече бях постъпил в колежа и понякога, когато следобедната ми програма беше по-свободна, го карах при психиатъра. Мразех онзи кабинет — напомняше ми гробница.

Джош влизаше вътре. Понякога го чувах да плаче. Друг път не можех да чуя нищо. След петнайсет минути излизаше. Продължавах да се надявам един ден да излезе от вратата такъв, какъвто си го спомнях отпреди.

— Понякога за семейството е много по-трудно, отколкото за болния — обясни Тес и доближи ръката си до неговата, за да може Бен да я хване или да се отдръпне. — Чувстваш се безпомощен, когато тъй силно искаш да му помогнеш... и объркан, когато толкова много желаеш да мислиш трезво.

— Един ден майка ми не издържа. Беше неделя. Приготвяше задушено месо. Изведнъж изсипа яденето в мивката. Заяви, че ако

Джош е болен от рак, лекарите ще намерят начин да го отстранят. Не можели ли да разберат, че онова в него го съсипвало? Защо не били намерили начин да го изрежат?

Вторачи се в коняка си и в съзнанието му съвсем ясно изплува образът на майка му, ридаеща над мивката.

— Известно време състоянието му сякаш наистина се подобряваше. Трудно му беше да си намери работа, тъй като му беше предписано лечение при психиатър, а и работното му досие беше противоречиво. Нашият пастор оказа известен натиск, проявявайки някаква старомодна и благородна вина на католик, и му намери работа като механик в местната бензиностанция. Пет години преди това беше получил стипендия да учи в Нотърдам, а сега трябваше да сменя свещи. Но все пак беше нещо. Кошмарите намаляха. Никой от нас не знаеше, че приема успокоителни, за да ги прогони. После преминал на хероин. Това също убягна от погледа ни. Може би ако бях вкъщи, а не в колежа, нещата щяха да стоят другояче. Родителите ми бяха напълно невежи по отношение на наркотиците. Докторът също не ги усети. Беше специалист от редовните войски, беше обиколил Корея и Виетнам, но въпреки това не разбра, че Джош се тъпче с наркотици, за да преживява нощите.

Бен разроши с ръка косата си, после изпи до дъно коняка си.

— Не знам, може би беше преуморен или просто превъртял. Но както и да е, в крайна сметка след двегодишна терапия, след хиляди запалени свещи и молитви пред Светата Дева, Джош се качи в стаята си, облече военната си униформа, окачи медалите си и вместо да вземе спринцовката, зареди служебния си пистолет и сложи край на всичко.

— Бен, знам, че съчувствието ми съвсем не е достатъчно, но не се сещам за нищо подходящо за случая.

— Беше само на двадесет и четири години.

А ти си бил само на двацет, помисли си тя, но вместо да го изрече на глас, прегърна Бен.

— Обвиних цялата американска армия, дори нещо повече — цялата военна система. Но после предположих, че е по-разумно да съсредоточа гнева си върху доктора, от когото се очакваше да му помогне. Спомнях си как седях вкъщи, докато полицаите се бяха качили горе, в стаята, в която живеехме заедно с Джош, и си мислех, че онова копеле трябваше да направи нещо. В един момент дори реших

да го убия, но свещеникът дойде и ме разсея. Не искаше да опее брат ми.

— Не разбирам.

— Не беше нашият пастор, а един неопитен „заек“, излязъл направо от семинарията, който позеленя при мисълта да се качи горе при Джош. Заяви, че Джош се е самоубил по собствено желание и в пълно съзнание. Затова не искаше да опрости греховете му.

— Това е погрешно. Дори по-лошо — жестоко.

— Изхвърлих го от къщи. Майка ми стоеше до нас със стиснати устни и пресъхнали очи, после се качи в стаята, където мозъкът на сина ѝ беше разплескан по стената, и сама започна да моли за опрощение на греховете му.

— Майка ти е силна жена. Сигурно е много вярваща.

— През целия си живот единствено е готвела. — Придърпа Тес, тъй като се нуждаеше от нейния приятен женски аромат. — Не знам дали аз бих могъл да изкача онези стълби още веднъж, но тя го направи. Докато я наблюдавах как върви към стаята му, осъзнах, че независимо от силната ѝ вяра и мъка, тя вярваше и винаги ще вярва, че случилото се с Джош е Божия воля.

— Но ти не мислеше като нея.

— Да. Все някой трябваше да бъде виновен. Джош не беше наранявал никого в живота си до войната във Виетнам. Там жестокостите бяха в реда на нещата, тъй като той се бореше за родината. Но убийствата не бяха справедливи и Джош не можеше да продължава да живее със спомена за тях. Психотерапевтът трябваше да го убеди, че независимо от поведението му отвъд океана, той все още е чудесен и способен човек.

Както Тес трябваше да покаже на Джоуи Хигинс, че е необходим.

— След това разговаря ли с лекаря на Джош?

— Веднъж. Май все още възнамерявах да го убия. Той седеше зад бюрото си със склучени ръце. — Бен погледна собствените си ръце, които се свиха в юмруци. — Прояви пълно безразличие. Изказа съжалението си и обясни до какви крайни резултати може да доведе синдромът на закъснялата изява на стреса. После, докато държеше ръцете си склучени върху бюрото, с напълно безчувствен глас ми каза, че Джош не е успял да се отърси от случилото се във Виетнам, че

завръщането му вкъщи и опитите му да живее както преди били създали по-голямо напрежение, докато най-накрая чашата преляла.

— Съжалявам, Бен. Може би голяма част от думите му са голата истина, но е могъл да се изрази по друг начин.

— На него хич не му пукаше.

— Бен, аз не го защитавам, но много доктори — както медици, така и психиатри — са сдържани и не се сближават много с пациентите си, защото ако загубят някого от тях и не могат да го спасят, изпитват силна болка.

— Боли те заради начина, по който изгуби Джоуи.

— Този род тъга и вина те разкъсват, докато най-накрая не оставят нищо за теб и за следващия ти пациент.

Може би разбираше смисъла на думите ѝ или само започваше да го схваща. Но той не можеше да си представи военния психиатър, лекуващ Джош, затворен в банята, за да изплаче мъката си.

— Защо го правиш?

— Предполагам, че също като теб трябва да намеря някои отговори. — Извърна се към Бен и погали лицето му. Спомни си лицето му, когато ѝ бе разказал за тримата непознати, убити за шепа монети.

— Не сме чак толкова различни, колкото си мислехме някога.

Целуна я по дланта на ръката ѝ, успокоен от докосването ѝ.

— Може би. Когато те видях тази вечер, изпитах същите чувства, каквито се надигнаха в мен, когато забелязах с какво външно спокойствие оглеждаше Ан Ризънър в онази уличка. Изглеждаше толкова безразлична към трагедията, запазвайки изключително самообладание. Също като психиатъра на брат ми, сключил ръце на бюрото си, за да ми обясни причините за смъртта му.

— Запазването на самообладание не е равносилно на безразличие. Полицай си и би трябвало да правиш разлика.

— Исках да се убедя, че изпитваш нещо. — Плъзгайки дланта си надолу към китката на ръката ѝ, той я хвана здраво и се взря в очите ѝ.

— Предполагам, че всъщност исках да се убедя, че съм ти нужен. — Това беше може би едно от най-трудните признания в живота му. — По-късно, когато влязох в банята и те сварих разплакана, разбрах, че се нуждаеш от мен и изведнъж това ме изплаши до смърт.

— Не исках да ме виждаш в това състояние.

— Защо?

— Защото не ти вярвах достатъчно.

Наведе глава и се загледа в ръката си, обхванала нейната тънка и изключително нежна китка.

— Само Ед знае за Джош. Досега имах доверие единствено на него. — Доближи пръстите ѝ до устните си и нежно ги целуна. — Какво ще правим сега?

— Какво искаш да правим?

Дори тихият и измъчен смях можеше да бъде пречистващ.

— Отново психиатърски способ на измъкване. — Замислено докосна огърлицата от перли на врата ѝ. Свали я. Шията ѝ беше благоуханна и нежна като кадифе. — Тес, ако след приключването на тази история те помоля да си вземеш отпуска от няколко дни, дори цяла седмица, за да заминем заедно някъде, ще го направиш ли?

— Да.

Доволен и съвсем изненадан, той я погледна.

— Просто ей така?

— Когато дойде това време, може да те попитам къде ще ходим, за да знам дали да си взема кожено палто или бански костюм. — Взе перлената огърлица от ръцете му и я сложи на нощното шкафче до леглото.

— Трябва да ги държиш в сейф.

— Нали спя с ченге. — Гласът ѝ прозвуча весело, но тя забеляза помръкналото му лице и предположи къде го бяха отнесли мислите му. — Бен, всичко скоро ще свърши.

— Да. — Но когато я притисна силно в обятията си, Бен се уплаши.

Вече беше двацет и осми ноември.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Няма да излизаш изобщо от апартамента, докато аз не ти разреша.

— В никакъв случай няма да излизам — съгласи се Тес, докато Бен я наблюдаваше как вдига косата си на кок. — Имам достатъчно работа вкъщи, която да ме държи на бюрото по цял ден.

— Също така няма да излизаш да хвърляш боклука.

— Дори и съседите да напишат оплакване?

— Тес, искам да погледнеш сериозно на това.

— Приемам го сериозно. — Спря се на златните обици с формата на триъгълник и ги закопча на ушите си. — Днес няма да остана сама нито за миг. Полицай Пиломенто ще дойде тук в осем.

Бен погледна гълъбовосивия ѝ панталон и мекия пуловер с качулка, които беше облякла.

— За него ли се гласиш така?

— Разбира се. — Когато Бен застана зад нея, тя се засмя на отраженията им в огледалото. — Напоследък взех да си падам много по полицаи. Налице са всички признаци да се превърне в мания.

— Така ли? — Наведе се и нежно я целуна по шията.

— Опасявам се, че е така.

Свали ръцете си на раменете ѝ, тъй като искаше да остане близо до нея и да я погали.

— Това притеснява ли те?

— Не. — Тес усмихната се обърна към него. — Изобщо не се притеснявам. Било за това или за нещо друго. — Между веждите му се беше образувала бръчка и Тес доближи единия си пръст, за да я изглади. — Бих искала да не се безпокоиш толкова.

— Плащат ми, за да се безпокоя. — За момент просто я задържа в обятията си, тъй като съзнаваше, че ще му бъде изключително трудно да излезе през вратата тази сутрин и да я повери на грижите на друг човек. — Пиломенто е добър полицай — обясни Бен, успокоявайки не

само нея, но и себе си. — Млад е, но е страшно стриктен. Никой няма да влезе през външната врата, докато той е при теб.

— Знам. Хайде, ела да пийнем малко кафе. Имаш още само няколко минути.

— Лоуенщайн ще го смени в четири. — Докато влизаха в кухнята, той повтори програмата за деня, която и двамата знаеха наизуст. — Тя е най-добрата. Може да прилича на примерна съпруга от предградията, но при опасна акция бих предпочел именно тя да ме прикрива.

— Нито за миг няма да остана сама. — Тес свали две чаши за кафе. — Полицаяте ще продължат да дават дежурства на третия етаж, телефонните разговори ще се записват, а срещу входа на сградата непрекъснато ще дежури патрулна кола.

— Няма да бъде толкова лесно. Не искаме да се уплаши, ако реши да предприеме някакъв ход. Бигсби, Родерик и Мълндор ще се сменят с Ед и мен за наблюдението.

— Бен, не ме е страх. — След като му подаде неговото кафе, тя го хвана под ръка и го поведе към масата в трапезарията. — Обмислих всичко. Повярвай ми, взела съм под внимание всяка подробност. Докато ме охраняват, тук не може да ми се случи нищо лошо.

— Той изобщо не подозира, че си под наблюдение. Когато се върна в полунощ, ще вляза от задния вход и ще използвам стълбите.

— Сигурна съм, че ще действа тази вечер. Но тогава ти ще бъдеш тук.

— Оценявам самоувереността ти, но искам да знаеш, че щях да се чувствам доста по-спокоен, ако беше малко попритеснена. И не искам никакво придаване на важности. — Тес тъкмо посегна към кафето си, когато той улови ръката ѝ, за да подчертае по-силно думите си. — Щом го заловим, ще го заведем в полицията на разпит, но ти ще останеш тук.

— Бен, знаеш колко много държа да разговарям с него, да се опитам да го разбера.

— Не.

Тес се отдръпна и опита друг аргумент, който я бе събудил в малките часове и не ѝ бе дал възможност да мигне отново.

— Бен, мисля, че разбираш по-добре този мъж, отколкото предполагаш. Знаеш какво означава да загубиш човек, който е бил

неделима част от твоя живот. Ти си загубил Джош, а той се е простил с Лора. Не знаем коя е била тя, но можем да бъдем сигурни, че е означавала много за него. Спомена, че след самоубийството на Джош ти се е искало да убиеш психиатъра. Изслушай ме. — Тес не му даде да продума. — Искал си да обвиниш някого, да го нараниш. Ако психиката ти не беше стабилна, можеше и да успееш. И все пак гневът и болката не са те напуснали.

Тези думи, както и истината, която се криеше зад тях, го накараха да почувства неудобство.

— Може и да си права, но въпреки това не започнах да убивам хора.

— Не, но си станал полицаи. Вероятно случилото се те е подтикнало да направиш този избор заради Джош, защото си искал да намериш отговори и да се възцари истината. Ти си здрав и самоуверен, а това ти е позволило да превърнеш най-голямата трагедия в живота си в нещо конструктивно. Но, Бен, ако не беше психически здрав, ако не се познаваше добре, ако не разграничаваше ясно доброто и злото, може би нещо дълбоко в теб щеше да се пропука. След смъртта на Джош си изгубил вярата си. Така се е чувствал и Отчето след смъртта на Лора. Не знаем кога точно я е изгубил — преди една, пет, двайсет години — но е събрал парчетата от измамената си вяра и ги е съшил наново. Само че парчетата не си пасват, тъй като ръбовете им са назъбени. Той убива и принася жертви, за да спаси Лора. Душата на Лора. Снощните ти думи ме озадачиха. Може би тя е умряла в смъртен грях и църквата не е искала да го опрости. Цял живот му е било вгълпявано, че душата е изгубена без опрощение на греховете. В своята психоза той убива и принася в жертва жени, които му напомнят за Лора. Но все пак спасява душите им.

— Може би си напълно права. Но това въобще не променя факта, че е убил четири жени и сега се е спрял на теб.

— Не гледаш ли много едностранчиво, Бен?

— Понякога истината е именно такава. — Дразнеше се от факта, че започва да разбира чувствата ѝ и дори да ги споделя. Искаше му се да продължи да гледа на нещата праволинейно, без различни гледни точки. — Не вярваш ли, че някои хора просто се раждат лоши? Нима един мъж казва на жена си, че излиза на лов за хора, след което се отбива в местното заведение на „Макдоналдс“ и убива деца само

защото майка му го е била, когато е бил на шест години? Нима човек използва района на някой колеж за стрелбище само защото баща му е измамил майка му?

— Не, но този мъж не е масовият убиец, когото описваш в момента. — Тес беше в свои води и много добре познаваше почвата. — Той не убива напосоки и немотивирано. Едно малтретирано дете и един психопат имат равни шансове да станат управители на банка. Освен това не вярвам в хипотезата за унаследяването на пороците. В момента става въпрос за болестно състояние, което все повече лекари предпочитат да разглеждат като химическа реакция в мозъка, която разрушава разума. Изтекла е доста вода от времето на обладаването от зли сили, но дори преди шейсет години шизофренията се е лекувала с вадене на зъби. После се е практикувало инжектиране на конен серум и клизма. А сега, в последната четвърт на двайсети век, продължаваме проучванията си. Независимо от причината за неговата психоза, той се нуждае от помощ. Също като Джош. И Джоуи.

— Не и през първите двайсет и четири часа — отвърна й Бен с равен глас. — Не и докато не приключим с попълването на документите за задържането му под арест. Той може и да не пожелае да разговаря с теб.

— Сетих се и за тази възможност, но съм убедена, че ще пожелае да разговаря с мен.

— Първо ще трябва да го заловим.

На вратата се почука и Бен инстинктивно посегна към оръжието си. Ръката му все още беше схваната, но пак му вършеше работа. Нямаше да представлява никакъв проблем да държи с нея специалния си полицейски пистолет. Приближи се до вратата, но се долепи до стената от едната ѝ страна.

— Попитай кой е. — Когато Тес се запъти към вратата, той я спря с ръка. — Не, попитай от мястото си. Не стой срещу вратата. — Макар да се съмняваше, че убиецът ще смени оръжието си от шалче на куршум, Бен не искаше да рискува.

— Кой е?

— Детектив Пиломенто, госпожо.

Познавайки гласа на колегата си, Бен се обърна и отвори вратата.

— Парис. — Пиломенто изгърси снега от обувките си и едва тогава влезе вътре. — Пътищата все още не са разчистени. Снежната

покривка достигна дванайсет сантиметра. Добро утро, доктор Корт.

— Добро утро. Дайте да закача якето ви.

— Благодаря. Навън можеш да замръзнеш — обърна се той към Бен. — Мълъндор пое поста пред вратата. Дано да си е обул дълги долни гащи.

— Не се зазяпвай много по телевизионните развлекателни програми. — Бен посегна за своето яке и направи последен оглед на стаята. Имаше само един вход за нея, а Пиломенто щеше да бъде само на няколко крачки от Тес. Въпреки това, дори когато се уви в якето си, не му стана топло. — Периодично ще се свързвам с дежурните постове. Защо не отидеш в кухнята да си сипеш малко кафе?

— Благодаря. Току-що пийнах едно в колата на път за тук.

— Тогава изпий още едно.

— О-о. — Премести погледа си от Бен върху Тес. — Да, разбира се. — Свирукайки си нещо през зъби, той тръгна към кухнята.

— Беше доста груб, но това ми хареса. — Тес се засмя тихичко и го прегърна през кръста. — Пази се.

— Превръщам го в свой навик. Ти също се пази.

Притисна я близо до себе си и устните им се впиха в дълга и страстна целувка.

— Ще ме чакаш ли, докторке?

— Можеш да разчиташ. Ще се обадиш ли, ако... ъ-ъ... ако нещо се случи?

— Можеш да разчиташ. — Хвана с длани лицето ѝ и я целуна по челото. — Толкова си красива. — Проблесналата изненада в очите ѝ го накара да осъзнае, че не ѝ е казвал всичките си умни и хитри комплименти, с които бе обсипвал другите жени. Осъзнатият пропуск го смая. За да прикрие стъписването си, той прибра косата ѝ зад ушите и се отдели от нея. — Заклучи вратата.

Затвори я зад гърба си, надявайки се да успее да се отърси от лошото си предчувствие, че нещата няма да вървят тъй гладко, както ги бяха планирали.

Няколко часа по-късно Бен седеше, сгушен в мустанга си, и наблюдаваше сградата, в която живееше Тес. Две деца довършваха един детайлно направен снежен човек. Той се зачуди дали баща им

знае, че са измъкнали меката му шапка. Денят течеше по-бавно, отколкото бе предположил.

— Дните стават все по-къси — подметна Ед. Той се бе изтегнал в седалката до шофьора и се топлеше в своя долен полувълнен гащеризон, върху който беше обул джинси, риза от каша, пуловер и подплатено с кожа яке с качулка. Студът отдавна беше проникнал през ботушите на Бен.

— Ето го и Пиломенто.

Детективът излезе от сградата, спря се само за миг на тротоара и вдигна яката на якето си. С този сигнал им съобщаваше, че Лоуенщайн е поела дежурството и всичко е наред. Мускулите на Бен се отпуснаха съвсем леко.

— Знаеш, че е добра. — Ед се протегна леко и започна да прави изометрични упражнения, за да предпази краката си от изтръпване. — Лоуенщайн е достатъчно хитра, за да отблъсне цяла армия.

— Той няма да предприеме нищо до вечерта. — Тъй като лицето му измръзваше на открит прозорец, Бен извади шоколадче „Милки уей“ вместо силно желаната цигара.

— Знаеш как влияе захарта на емайла на зъбите ти. — Ед извади малка найлонова торбичка, тъй като не беше човек, който лесно отстъпва. Вътре имаше домашно приготвени стафида, фурми, неосолени фъстъци и житни кълнове. Беше взел достатъчно и за двамата. — Трябва да се заемеш с овладяване на апетита си.

Бен нарочно отхапа голямо парче от шоколада си.

— Когато Родерик ни замести, ще се отбием в „Кралят на хамбургерите“. Ще си взема един хамбургер „Гигант“.

— Моля те, изчакай да се наям. Ако Родерик, Бигсби и половината отдел се хранеше разумно, нямаше да ги хване грипът.

— Но аз не съм болен — протестира Бен с пълна уста.

— Сляп късмет. Като навършиш четиридесет, тялото ти ще се разбунтува. Няма да бъде приятна гледка. Какво става? — Ед се изправи рязко, когато забеляза мъжа на срещния тротоар. Дългото му черно яке беше закопчано догоре. Вървеше бавно. Прекалено бавно, прекалено внимателно.

И двамата детективи посегнаха към оръжието си и към дръжката на вратата от своята страна, когато мъжът изведнъж хукна. Бен вече беше отворил вратата, когато непознатият грабна едното от

момиченцата, заиграли се в снега, и го подхвърли високо във въздуха. Детето се засмя звънко и извика:

— Татко!

Бен въздъхна и отново се облегна на седалката. Изпитвайки неудобство, той се обърна към Ед.

— И двамата сме доста изнервени.

— Тя ми харесва. Радвам се, че реши да рискуваш и да ядеш пуйка с дядо й.

— Разказах й за Джош.

Веждите му се повдигнаха, скривайки се в моряшката шапка, която беше нахлузил на главата си. Не бе предполагал, че Бен ще й се довери толкова много.

— И?

— Радвам се, че го споделих с нея. Тя е най-хубавото нещо, с което ме е дарил животът досега. Господи, звучи изтъркано.

— Да. — Ед доволно задъвка една фурма. — Влюбените хора са склонни да използват клишета.

— Не казах, че съм влюбен. — Тези думи бяха изстреляни мигновено като ответната реакция на някоя уловка. — Просто искам да кажа, че е по-специална.

— На някои хора им е трудно да се обвързват с чувства, тъй като се страхуват да не причинят разочарование с времето. Думата „любов“ се превръща в препятствие, което, веднъж изречено, ги лишава от уединение, самостоятелност и ги задължава да гледат на себе си като на половинката от една двойка.

Бен хвърли опаковката от шоколада на пода.

— „Червената книга“?

— Не, сам го измислих. Може би трябва да напиша статия по въпроса.

— Виж какво, ако наистина бях влюбен в Тес или в която и да била друга жена, нямаше да ми бъде никак трудно да го призная.

— Е? Влюбен ли си?

— Тревожа се за нея. При това много.

— Евфемизъм.

— Държа на нея.

— Увърташ.

— Добре, луд съм по нея.

— Не е съвсем точно, Бен.

Този път Бен наистина откряна прозорчето и си извади цигара.

— Добре де, влюбен съм в нея. Доволен ли си сега?

— Вземи си фурма. Ще се почувстваш по-добре.

Бен изруга, но миг след това се разсмя. Хвърли цигарата и отгризна от предложената му фурма.

— По-лош си от майка ми.

— Нали партньорите са за това.

В апартамента на Тес времето не течеше по-бързо. В седем часа двете с Лоуенщайн си разделиха за вечеря супа от консерва и сандвичи с печено говеждо месо. Въпреки привидното ѝ спокойствие, Тес почти не хапна от месото и зеленчуците, които само въртеше в купата си. Нощта беше студена и мрачна. Никой човек не би излязъл от дома си, освен ако не му се налага. Но фактът, че няма право да пристъпи прага на собствения си дом, я караше да се чувства като затворничка.

— Играете ли канаста^[1]? — попита я Лоуенщайн.

— Извинете, не ви чух?

— Канаста? — Лоуенщайн погледна часовника си и прецени, че в момента съпругът ѝ къпе най-малкото им дете. Родерик беше на пост пред входа на сградата, Бен и Ед патрулираха из квартала, преди да се върнат в участъка, а най-голямата ѝ дъщеря навярно се оплакваше, че мивката е пълна с чинии.

— Не съм добра компания.

Лоуенщайн остави половината си сандвич на бледозелената чиния, която бе предизвикала възхищението ѝ.

— От вас не се иска да ме забавлявате, доктор Корт.

Тес бутна чинията си настрана и реши поне да опита.

— Имате семейство, нали?

— По-точно цяла банда.

— Сигурно не е никак лесно да съчетавате трудната си работа с грижите за семейството?

— Винаги съм си падала по усложненията.

— Възхищавам ви се. А аз винаги съм ги избягвала. Мога ли да ви задам един личен въпрос?

— Да, ако сте съгласна после и аз да ви попитам нещо.

— Справедливо условие. — Подпирайки се с лакти на масата, Тес се наведе напред. — Трудно ли е на съпруга ви да бъде женен за жена, чиято професия е не само доста ангажираща, но и потенциално опасна?

— Предполагам, че не му е лесно. Всъщност сигурна съм — поправи се Лоуенщайн. Отпи от диетичната пепси-кола, сервирана от Тес във високи чаши от рисувано стъкло, които самата тя би изложила на показ. — Имахме доста проблеми заради това. Преди няколко години се разделихме пробно. Раздялата ни трая тридесет и четири часа и половина. С други думи ние сме луди един за друг. Това обикновено надделява над всичко останало.

— Щастлива сте.

— Знам. Дори когато ми се иска да натикам главата му в тоалетната. Сега е мой ред.

— Добре.

Лоуенщайн я измери с поглед.

— Откъде купувате дрехите си?

Тес беше толкова изненадана, че отначало избухна в смях. За пръв път през този ден се отпусна.

Навън Родерик и един набит чернокож детектив с прякор Токмака си разделяха термос с кафе. Леко раздражителен от измъчващото го главоболие, Токмака се наместваше през няколко секунди и се оплакваше.

— Не мисля, че ще видим този тип. Мълъндор е последната смяна. Ако някой въобще го зърне, това ще бъде именно той. Само дето седим тук и задниците ни мръзнат.

— Със сигурност ще се появи тази вечер. — Родерик наля още една чаша кафе на Токмака, след което отново се загледа в прозорците на Тес.

— Защо? — Токмака се прозя широко и наруга антихистамините, които запушваха носа и мозъка му.

— Защото трябва да се случи тази вечер.

— За бога, Родерик, каквато и гадна задача да ти възложат, никога не се оплакваш. — Токмака се прозя отново и се облегна на

вратата. — Господи, очите ми се затварят. Проклетото лекарство ме хваща.

Родерик отново огледа улицата в двете ѝ посоки. Не се виждаше жива душа.

— Защо не поспиш малко? Аз ще наблюдавам.

— Оценявам жеста. — Почти задрямал, Токмака затвори очи. — Дай ми само десет минути, Лу. И бездруго Мълъндор ще ни смени след час.

Родерик наблюдаваше улицата, докато партньорът му тихо хъркаше.

Тес учеше правилата на канаста от Лоуенщайн, когато телефонът звънна. Спокойният женски разговор беше рязко прекъснат.

— Добре, вдигни го ти. Гледай да не издаваш притеснението си, ако е той. Опитай се да протакаш разговора и ако се наложи, дай съгласието си да се срещнеш с него.

— Добре. — Макар гърлото ѝ да беше пресъхнало, тя вдигна слушалката и съвсем спокойно отговори:

— Доктор Корт.

— Доктор Корт, обажда се Родерик.

— Здравейте, детектив. — Мускулите ѝ се отпуснаха. Обърна се към Лоуенщайн и отрицателно поклати глава. — Да? Нещо ново?

— Хванахме го, доктор Корт. Бен го спипа на две преки от вас.

— Бен? Той добре ли е?

— Да, няма защо да се безпокоите. Не е нищо сериозно. Изкълчил си е малко рамото, докато го арестувал. Помоли ме да ви се обадя и да ви успокоя. Ед го откара в болницата.

— В болницата. — Спомни си подноса с просмуканите от кръв превръзки. — Коя болница? Искам да отида.

— Тръгна към Джорджтаун, но не искаше да ви притеснява.

— Не, изобщо не ме притеснява. Веднага тръгвам. — Спомняйки си за жената, която дишаше във врата ѝ, Тес се извърна към нея. — Давам ви детектив Лоуенщайн. Благодаря ви, че се обадохте.

— Всички се радваме, че тази история приключи.

— Да. — За миг Тес затвори очи, но побърза да подаде слушалката на Лоуенщайн. — Заловили са го. — После се втурна в

спалнята за дамската си чантичка и ключовете на колата. Когато се върна за палтото си, Лоуенщайн вече подпитваше Родерик за подробности. Тес преметна палтото си през ръка и нетърпеливо зачака.

— Изглежда, арестували са го без произшествия — отбеляза Лоуенщайн, когато затвори телефона. — Бен и Ед решили да направят още няколко обиколки на града. Видели тоя тип да излиза от една уличка и да се запътва към твоята сграда. Якето му е било разкопчано. Забелязали, че носи расо. Отначало не се възпротивил, че го спират на улицата, но когато Бен намерил свещеническото шалче в джоба му, той изгубил самообладание и започнал да се съпротивлява, викайки името ти.

— О-о, боже! — Искаше да се срещне и разговаря с него. Но Бен беше на път за болницата, а на него държеше повече.

— Лу каза, че Бен е леко насинен, но не изглеждало сериозно.

— Ще се успокоя, когато се уверя с очите си.

— Напълно те разбирам. Искаш ли да те закарам до болницата?

— Не, благодаря. Сигурна съм, че би искала да се върнеш в участъка, за да научиш повече подробности. Май вече не се нуждая от полицейска охрана.

— Така е, но все пак ще те изпратя до колата ти. Поздрави Бен от мен за добре свършената работа.

Докато Бен прекосяваше паркинга пред участъка, Лоугън удари спирачки зад него и побърза да слезе от колата си.

— Бен. — Без шапка и ръкавици, облечен в расо, което рядко носеше, той ги настигна на стълбите. — Надявах се да ви намеря тук.

— Тази вечер не е много безопасно за свещениците да се мотаят наоколо, Тим. Навън обикалят доста изнервени полицаи. Изведнъж можеш да се окажеш с белезници.

— Отслужих вечерната литургия за сестрите и нямах време да се преоблека. Струва ми се, че открих нещо.

— Заповядайте — покани го Ед и бутна вратата. — Пръстите ви ще окапят от студа навън.

— Бързах страшно много. — Разсеяно започна да трие ръцете си, за да ги стопли. — Дни наред премислях всичко. Знам, че се бяхте спрели на името на преподобния Франсис Мур и го проверявахте, но

не можех да престана да мисля за Франк Мур, когото познавах от духовната семинария.

— Продължаваме да се ровим в тях. — Бен нетърпеливо погледна часовника си.

— Знам, но бях заедно с него и разбрах, че той е нещо междинно между светец и фанатик. Изведнъж се сетих за един възпитаник на семинарията, който беше в неговата група, но напусна след голям скандал с Мур. Спомних си го, защото по-късно младежът стана известен автор. Стивън Матиъс.

— Името ми е познато. — Заинтригуван, Бен се приближи до него. — Мислиш, че Матиъс...

— О-о, не. — Подразнен от неспособността си да говори бързо и достатъчно разбираемо, Лоугън си пое дълбоко дъх. — Дори не познавах Матиъс лично, тъй като по времето на скандала вече бях започнал в университета. Но се сетих за мълвата, че Матиъс знае всичко за всеки от семинарията. Всъщност той използва голяма част от тази информация в първите си две книги. Колкото повече мислех за това, толкова повече нещата идваха на мястото си. Така си спомних за един млад студент, който бил преживял тежък удар и напуснал семинарията, след като сестра му — били близнаци — починала вследствие на незаконен аборт. Очевидно се е вдигнал голям шум. Разбрало се, че майката на младежа била затворена в лудница, а самият той бил лекуван от шизофрения.

— Тогава нека открием следите на Матиъс. — Бен вече беше тръгнал по коридора, но Лоугън го спря.

— Вече го направих. Бяха ми нужни само няколко обаждания, за да го открия. В момента живее в Кънектикът и отлично си спомня този инцидент. Въпросният възпитаник на семинарията бил много предан както на Мур, така и на църквата. Дори бил негов секретар. Матиъс ме информира, че се казва Луис Родерик.

В този момент Бен разбра, че е възможно тялото му да остане живо, когато кръвта се смрази във вените и сърцето спре да бие.

— Сигурен ли си?

— Да, Матиъс беше сигурен, но по моя молба извади старите си бележници и го провери. Готов е да дойде тук и да ви го опише. Като имате портрета и името му, няма да ви бъде никак трудно да го откриете.

— Знам къде се намира. — Бен влетя в стаята на отдела и грабна най-близкия телефон.

— Познаваш ли го? — Лоугън се хвана за Ед, за да не изпусне и него.

— Той е полицай. Наш колега е и точно в момента оглавява екипа, който дежури пред сградата на Тес.

— Мили боже! — Когато в стаята пред него настъпи оживление, Лоугън започна да се моли.

Няколко полицаи бяха изпратени на адреса на Родерик, други отидоха за подкрепление в апартамента на Тес. Лоугън тръгна по петите на Бен, който се запъти към вратата.

— Искам да дойда с вас.

— Това е работа на полицията.

— Присъствието на свещеник може да го успокои.

— Но няма да ни се пречкате. — Бутнаха остъклената врата и едва не се сблъскаха с Лоуенщайн.

— Какво, по дяволите, става тук?

Изтръпнал от ужас, Бен я сграбчи за яката на якето ѝ.

— Защо не си при нея? Защо я остави сама?

— Какво ти става? Лу се обади да ни съобщи, че всичко е приключило, затова нямаше смисъл да остана там.

— Кога ви се обади?

— Преди двайсет минути. Но той каза, че си откаран в... — Въпреки срива в съзнанието ѝ, изражението на Бен беше достатъчно красноречиво, за да проумее всичко. — О-о, боже, не и Лу? Та той е... — Полицай. Приятел. Лоуенщайн се посъвзе. — Обади се преди двайсетина минути, за да ми съобщи, че нашият човек е арестуван без никакви произшествия и ми каза да се върна в участъка. Изобщо не се усъмних. Господи, Бен, въобще не се сетих да се обадя в участъка за потвърждение на информацията. Нали Лу се обади?

— Трябва да го намерим.

Лоуенщайн хвана Бен за ръката, преди той да успее да мине покрай нея.

— Болницата в Джорджтаун. Предаде ѝ, че са те откарали в отделението за спешни случаи.

Това беше достатъчно за Бен, за да хукне надолу по стълбите към колата си.

Тес загаси колата в паркинга след изнервящо двадесетминутно шофиране. Почти всички пътища бяха почистени, но това не бе предотвратило огъването на калници. Бе си повтаряла, че трябва да прояви малко търпение заради Бен, който вече бе настанен и я очакваше. А и този ужасен случай беше приключил.

Тес затръшна вратата на колата и пусна ключовете в джоба си. На път за апартамента ѝ щяха да си купят бутилка шампанско. Две бутилки, поправи се тя. После щяха да прекарат остатъка от уикенда в леглото, наслаждавайки се на вкуса му.

Тази идея ѝ се струваше толкова приятна, че не забеляза силуета, който изникна от сянката и пристъпи на светлината.

— Доктор Корт.

В първия момент Тес се панира и ръката ѝ мигновено се стрелна към гърлото ѝ. Но бързо се окопити и се засмя, след което свали ръката си и продължи напред.

— Детектив Родерик, не знаех, че...

Лампата освети белия свещенически шал на шията му. Също като в съня, помисли си тя в момент на ужас: когато беше решила, че е само на крачка от спасението, най-големите ѝ страхове се потвърждаваха. Знаеше, че би могла да се обърне и да побегне, но той беше само на една ръка разстояние от нея и със сигурност щеше да я хване. Знаеше, че би могла да извика, но предполагаше, че той ще я принуди да млъкне. Изцяло. Имаше само един избор. Да го погледне в очите.

— Искате да говорите с мен. — Не, така няма да се получи нищо, отчаяно си помисли тя. Гласът ѝ трепереше, а в главата ѝ бучеше ехото на собствения ѝ страх. — Аз също исках да си поговорим. Имам желание да ви помогна.

— В началото и аз смятах така. Имахте топли очи. След като прочетох докладите ви, разбрах, че не ме смятате за убиец. Тогава осъзнах, че са ви изпратили при мен. Вие щяхте да бъдете последната, най-важната жертва. Бяхте единствената жена, която Гласът назова по име.

— Разкажете ми за Гласа, Лу. — Искаше да се дръпне назад, да отстъпи само с крачка, но от погледа му разбра, че дори и най-малкото

движение ще отрици склонността му към насилие. — Кога го чухте за пръв път?

— Когато бях момче. Хората твърдяха, че съм луд, също като майка ми. Уплаших се, затова се абстрахирах от него. По-късно осъзнах, че всъщност чувам Божия глас, който ме призовава да стана свещеник. Радвах се, че съм богоизбран. Отец Мур казваше, че само малцина са ощастливени да изпълняват Божиите заповеди и да проповядват светото слово. Но даже богоизбраните се поддават на съблазните на греха. Дори богоизбраните са слаби, затова принасяме жертви и се покаяваме. Той ми показва как да науча тялото си да не се поддава на съблазни. Чрез самобичуване и пости.

Още един елемент от мозайката намери мястото си. Момче с психическо разстройство се записва в духовната семинария, където е обучаван от наставник с психическо разстройство. Щеше да я убие. Съдейки по потока на мисълта му, той възнамеряваше да я убие. Паркингът беше безлюден, а входът на отделението за спешни случаи се намираше на около двеста метра.

— Как се почувствахте, когато станяхте свещеник?

— Това беше всичко за мен. Целият ми живот се пренастрои, разбирате ли? Пренастрои се. За тази цел.

— Но вие се отказахте.

— Не. — Вдигна глава, сякаш душеше въздуха, и се заслуша в някакъв шум, който само той можеше да чуе. — Това беше като бяло петно в живота ми. Тогава не съществувах истински. Човек не може да съществува без вяра. Един свещеник не може да съществува без цел.

Тес забеляза как той посегна към джоба си и мерна бялото парче в ръката му. Когато погледите им се срещнаха, в очите ѝ се четеше ужасът, изписан и в неговите очи.

— Разкажете ми за Лора.

Лу пристъпи към нея, но изреченото име го закова на място.

— Лора. Познавахте ли Лора?

— Не, не я познавах. — Родерик вече държеше шала с две ръце, но очевидно напълно беше забравил за него. Действай като лекар, помисли си тя и сподави вика си. Мисли като психиатър, говори, слушай. — Разкажете ми за нея.

— Беше красива. С онази крехка хубост, която те кара да се притесняваш дали ще оцелееш. Майка ми се тревожеше, защото Лора

обичаше да се върти пред огледалото, да разресва косата си, да носи хубави дрехи. Майка ми усещаше как дяволът непрестанно тласка Лора към грях и пълни главата ѝ с лоши мисли. Но сестра ми отвърщаше през смях, че изобщо не си пада по дълбоката скръб и примирението. Обичаше да се смее.

— Обичали сте я много.

— Бяхме близнаци. Преди да се родим, бяхме живели в едно цяло. Така казваше майка ми. Бог ни беше свързал завинаги. Затова именно аз трябваше да накарам Лора да престане да презира църквата и всичко, на което бяхме научени. Това беше мое задължение, но аз се провалих.

— Как стана това?

— Лора беше само на осемнадесет години. Красива и нежна, но смехът ѝ бе секнал. — По лицето му заблестяха сълзи. — Беше проявила слабост. Не бях до нея и тя бе проявила слабост. Незаконен аборт. Божие наказание. Но защо Божието наказание трябваше да бъде толкова сурово? — Дишането му се учести и стана болезнено силно, когато той притисна с ръка челото си. — Живот срещу живот. Така е честно и справедливо. Живот срещу живот. Тя ме молеше да не я оставям да умре, да не позволя да умре с този грях, който щеше да я изпрати в ада. Нямах сила да опростя греховете ѝ. Дори когато издъхваше в ръцете ми, не събрах кураж. Силата дойде по-късно, след отчаянието, след тъмния и празен период. Мога да ви покажа. Трябва да ви покажа.

Родерик пристъпи напред и успя да увие шала около врата на Тес, макар тя инстинктивно да се отдръпна.

— Лу, вие сте полицаи. Вашата работа, вашето задължение е да защитавате.

— Да защитавам. — Пръстите му потрепериха върху шала. Полицаи. Беше му се наложило да сипе приспивателно в кафето на Токмака. Нямах да бъде редно да причини по-голямо зло, да навреди на друг офицер. Да защитава. Пастирът защитава стадото си. — Аз не защитих Лора.

— Не. Било е голяма загуба, истинска трагедия. Но сега опитвате да поправите грешката си, нали? Нали затова сте станали полицаи? За да поправите грешката си? За да защитавате хората?

— Налагаше се да лъжа, но след случилото се с Лора това сякаш нямаше значение. Надявах се в полицията да намеря онова, което търсих в семинарията. Онова чувство за цел в живота. За призвание. Човешкия закон, а не Божия.

— Да, дали сте клетва, че ще съблюдавате закона.

— Гласът се появи отново след толкова много години. Вече беше истински.

— Да, за вас е бил истински.

— Той невинаги е в главата ми. Понякога идва като шепот от съседната стая или нахлува като гръм през тавана над леглото ми. Той ми каза как да спася Лора и себе си. Нали двамата сме свързани? Винаги сме били свързани.

Ръцете ѝ стиснаха ключовете в джоба. Ако шалът около врата ѝ се затегнеше, тя щеше да ги използва, за да издере очите му. За да оцелее. Желанието за живот надделя.

— Ще ви опростя греховете — прошепна той. — И вие ще видите Господ.

— Грях е да отнемеш нечий живот.

Лу се поколеба.

— Живот срещу живот. Свещена жертва. — Болката вибрираше в гласа му.

— Грях е да отнемеш нечий живот — повтори Тес и кръвта нахлу в главата ѝ. — Убийството е в разрез с Божия и човешкия закон. Познавате и двата закона, тъй като сте и полицаи, и свещеник. — В първия момент, когато чу сирената, си помисли, че шумът идва от линейка на Бърза помощ. Нямаше да остане сама. Не откъсваше поглед от очите му.

— Мога да ви помогна.

— Да ми помогнете. — Тези думи прозвучаха като шепот — полувъпрос, полумолба.

— Да. — Макар да трепереше, Тес вдигна едната си ръка и я положи върху неговата. Пръстите ѝ докоснаха копринения шал.

Зад гърба им се треснаха врати, но никой от двамата не се обърна.

— Свали ръцете си от нея, Родерик! Свали ръцете си и се отдръпни настрана!

Без да пуска ръката на Родерик, Тес се извърна и видя Бен, който стоеше разкрячен на не повече от десет крачки зад тях, стиснал пистолета си с две ръце. Вляво от него Ед беше заел същата стойка. Сирените продължаваха да пищят, а бурканите на полицейските коли, които прииждаха в паркинга, мигаха ожесточено.

— Бен, нищо ми няма.

Но той не се обърна към нея. Не откъсна поглед от Родерик и Тес забеляза свирепия блясък в очите му. Разбра, че ако се помръдне настрани сега, само ще отприщи гнева му.

— Бен, казах ти, че ми няма нищо. Той търси помощ.

— Махни се оттам. — Ако беше сигурен, че Родерик не е въоръжен, щеше да се нахвърли върху него. Но Тес изви тялото си, използвайки го като щит.

— Всичко свърши, Бен.

Ед пристъпи напред, след като светкавично сигнализира с ръка.

— Трябва да те претърся, Лу. После ще се наложи да ти сложа белезници и да те арестувам.

— Да. — Замаян и притихнал, Лу подаде ръцете си, за да улесни нещата. — Такъв е законът. Доктор Корт?

— Да. Никой няма да ви нарани.

— Имаш право да не говориш — започна Ед, след като бръкна под якето на Родерик и извади полицейската му значка.

— Добре, всичко ми е ясно. — Докато Ед закопчаваше белезниците, вниманието на Родерик се спря върху Лоугън. — Отче, за да чуете изповедта ми ли сте дошли?

— Да. Искате ли да ви придружа? — При тези думи Лоугън стисна ръката на Тес.

— Да. Толкова съм уморен.

— Вече можете да си починете. Елате с нас сега и аз ще остана до вас.

С наведена глава Лу мина между Ед и Лоугън.

— Благословете ме, отче, тъй като съгреших.

Бен изчака да се отдалечат от него. Тес стоеше на мястото си и го наблюдаваше, но не беше сигурна, че краката ѝ щяха да я издържат, ако пристъпеше напред. Видя как той прибра пистолета в кобура, след което само с три крачки се озова до нея.

— Добре съм, добре съм — повтаряше Тес, докато той я притискаше в обятията си. — Нямахте да го направите. Не можеше.

Бен се откъсна от нея само за да махне шала от врата ѝ, след което го захвърли в една купчина сняг. Опипа шията ѝ, за да се увери, че няма белези.

— Можех да те загубя.

— Не. — Отново се притисна до него. — Той знаеше. Май от самото начало знаеше, че мога да го спра. — Когато очите ѝ се насълзиха от облекчение, Тес се притисна още по-силно в прегръдката му. — Проблемът е, че не успях, Бен. Никога не съм била толкова уплашена.

— Ти застана между нас и ми препречи пътя.

Подсмърчайки, Тес се дръпна леко назад и неусетно устните им се впиха в целувка.

— Защиствах пациент.

— Той не е твой пациент.

Тес реши да отстоява своето с надеждата, че ще може да се задържи на краката си поне още няколко минути. Отстъпи назад и го погледна в очите.

— Напротив, той е мой пациент. Ще го подложат на тестове веднага щом документите по ареста му се уредят.

Бен я сграбчи за ревера на палтото ѝ, но когато Тес погали лицето му, той просто допря чело до нейното.

— По дяволите, та аз треперя.

— Аз също.

— Хайде да се прибираме.

— Добре.

Прегърнати през кръста, двамата се запътиха към колата. Без да направи никакъв коментар, Тес забеляза, че я е качил на тротоара. Щом се озоваха в колата, тя се сгуши в обятията на Бен. Никой не беше твърд и топъл като него.

— Той беше полицаи.

— Той е болен. — Ръцете им се вплетоха една в друга.

— През цялото време е бил с една крачка пред нас.

— През цялото време е страдал. — Тес притвори очи за момент. Беше жива. Този път не се бе провалила. — Ще успее да му помогна.

В първия момент Бен замълча. Налагаше се да свикне с необходимостта ѝ да се отдава на хората. Навярно някой ден той щеше да повярва, че шпагата и словото могат заедно да възцарят правдата.

— Хей, докторке?

— Ммм?

— Спомняш ли си, че решихме да заминем оттук за няколко дни?

— Да. — Тес въздъхна и си представи остров с палмови дървета и големи оранжеви цветя. — О-о, да.

— Скоро ще мога да се освободя.

— За къде искаш да си приготвя багажа?

Бен се засмя, но продължи да си играе с ключовете.

— Мислех си, че бихме могли да отидем във Флорида за малко. Искам да се запознаеш с майка ми.

Тес бавно вдигна глава от рамото му и го погледна в очите, съумявайки да потисне желанието си да скочи от радост. Тогава Бен се усмихна — в усмивката му се четеше всичко, което тя искаше да разбере.

— С удоволствие бих се запознала с майка ти.

[1] Вид игра на карти. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.